

România din Palestina

FLACĂRA

FLACĂRA

**Măcelăria
de femei**

**O istorie
a asasinatelor
postrevoluționare**

**Acasă la
Yakuza**

**Supliment
estival
GRATUIT**

**Crescătorii
de fripturi
grațioase**

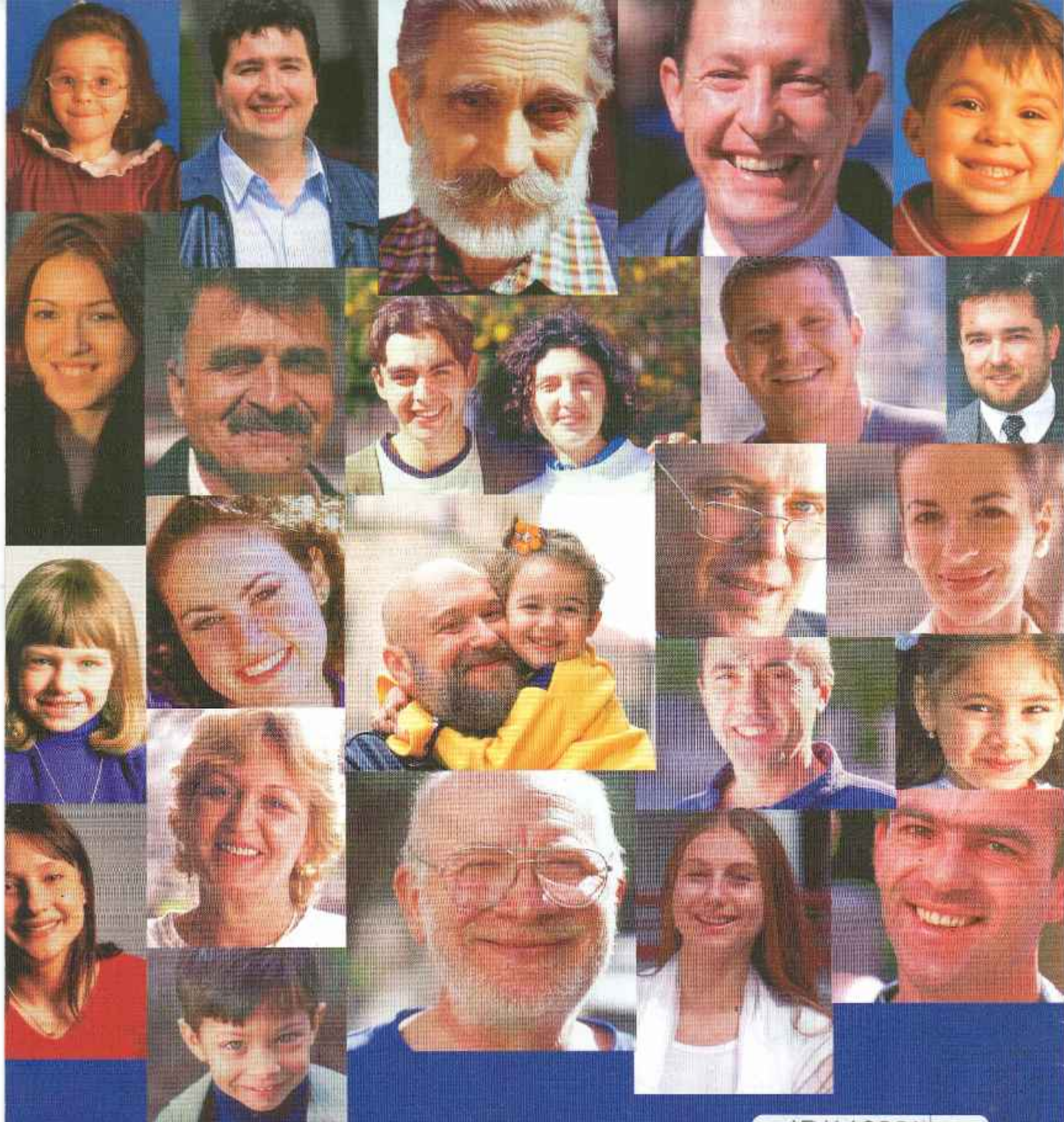
ROCSANA
**Sex-appeal
cu Superglue**

Premiile Flacăra

Olimpiada de la Atena

Revista ilustrată fondată în 1971 • serie nouă • nr. 8-9/7 august-septembrie 2004 • 100 pagini • 40.000 lei

BANC POST
O bancă a tuturor

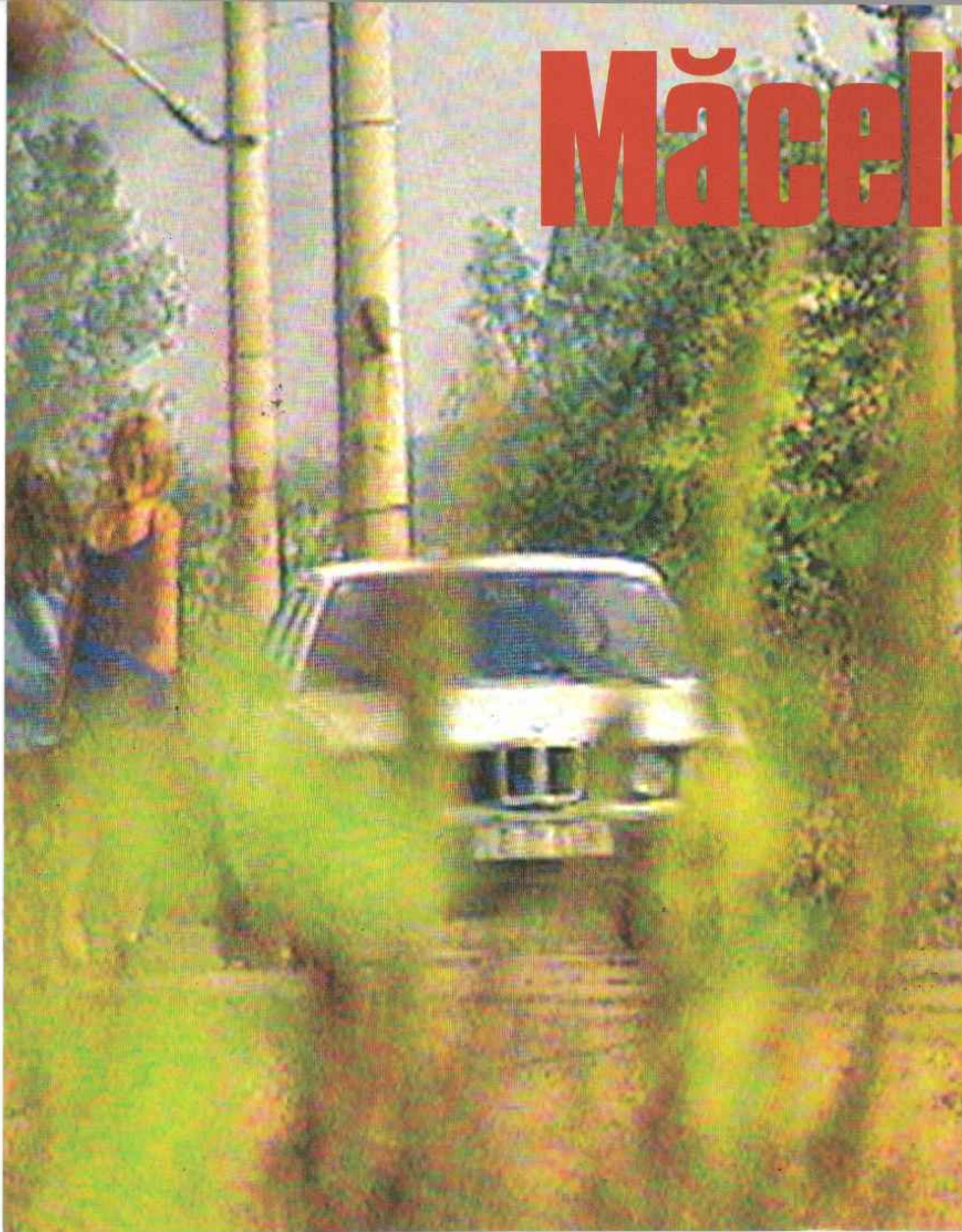
P/11620

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVETI NEVOIE

Măcel

Țăria de femei

„Îți voi spune că mă cheamă Cătălina, că oricum nu mai contează, cel puțin pentru mine. Sunt din județul Iași și am fost vândută la vârsta de 18 ani în Kosovo de unul dintre cei mai buni amici ai mei de care chiar fusesem îndrăgostită, Paul îi spunea. Îl ascultam orbește și nici când m-a vândut unei jigodii de albanez nu l-am condamnat pe Paul, parcă mi se întunecase gândirea. Albanezul avea un Audi și mi-a luat pașaportul imediat ce am trecut granița. Nu știu cât l-a plătit lui Paul pentru mine, știu numai că a început să-mi vorbească răstît și nu pricepeam nimic, îmi mai aduc aminte că mi s-a făcut frică atunci când m-a băgat într-o cameră cu alte șase fete iar una dintre ele era româncă, din Berzovia, de lângă Timișoara. Celelalte erau din Macedonia și una din Bulgaria. Aveam câte 4-5 clienți pe zi, astea erau zile bune pentru noi, că erau zile cu câte 12-13 bărbați. Nici nu mai puteam sta în fund de oboseală dar și de nemâncate. Eu n-am luat bătaie, mă uitam la albanez și parcă ceva mă lega de el. Pe bulgăroaică, Sveta, o bătea și îi smulgea părul din cap, și ura amărâta de ne îngrozea. L-a dat cu un fier peste unghii, le avea negre și nici cana de apă nu o mai putea ține în mâini, bea cu degetele împreunate din cana aia din care beam toate și îi curgea apa pe față și pe bărbie. Pe la începutul lui noiembrie 2002, într-o după-amiază, ne-a băgat pe toate în Audi și ne-a dus la marginea unei păduri. Am fost puse să săpăm o groapă și parcă Sveta, bulgăroaica, simțea ceva că a muncit cel mai mult la groapă aia. Albanezul a împușcat-o în cap că nu mai putea face prostituție, n-o mai cereau clienții, nici nu mai avea păr în cap. Visez și acum că pun pământ peste Sveta. A executat-o pentru ca să ne fie exemplu. Apoi, de spamă, mergeam cu toți clienții aia nenorociți, nespălați și îmi boram ficații după fiecare. Simțeam că albanezul mă privește altfel decât pe celelalte, mă atașasem de el și știam că nu mi se poate întâmpla ce i se întâmplase bulgăroaicei. Poate crezi că eram nebună, dar nu-l simțeam așa vinovat de ceea ce mi se întâmplă”.

Cătălina a văzut moartea cu ochii unei bulgăroaice

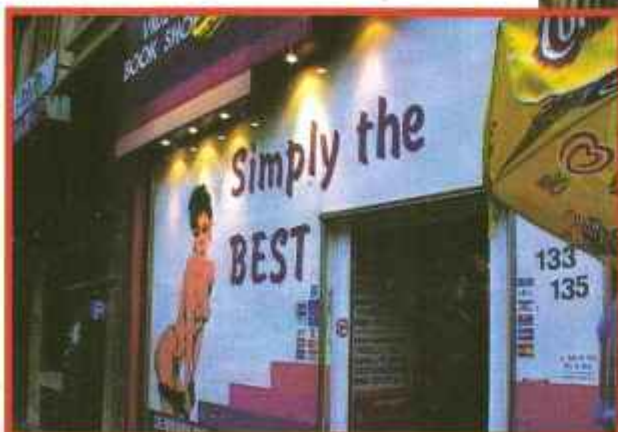
Sindromul Stockholm

„CĂCI DIN INIMĂ IES: GÂNDURI RELE, UCIDERI, ADULTERE, DESFRÂNĂRI, FURTIȘAGURI, MĂRTURII MINCINOASE, HULE. ACESTE SÂNT CELE CARE SPURCĂ PE OM“
(MATEI, 15.9)

Psihologii au denumit această legătură dintre victimă și cel care o exploatează *sindromul Stockholm*. Este o distorsionare a percepției victimei asupra situației în care se află. La fel s-a întâmplat și cu Cătălina, atunci când s-a atașat de albanezul acela de o cruzime fără margini. Fata ajunsese să creadă că nu mai era bună pentru altceva decât pentru a-l satisface pe clienți, și se formase o legătură greu de înțeles între ea și albanez.

Tot psihologii spun că acest *sindromul Stockholm* se instalează extrem de rapid, mai ales atunci când amenințările sunt mai serioase și se ajunge chiar la amenințarea cu moartea. Curios, dar nici o altă fată nu simțise o altfel de legătură între ea și albanez, în afară de Cătălina.

Acest mecanism se instalează în mai puțin de o săptămână, chiar după o zi sau două. Denumirea de *sindromul Stockholm* provine de la un caz întâmplat în urmă cu câțiva ani în Suedia, în capitală, unde a fost jefuită o bancă iar jefuitorii au luat câțiva ostatici. Acest sindrom s-a format imediat la ostatici din bancă iar aceștia, la un moment dat, aveau mai multă încredere în jefuitorii care îi sechestraseră decât în negociatorii din partea autorităților. Se crease, astfel, o legătură inefabilă între ostatici și jefuitori.

Bar din Olanda care are în „menu” femeii

Născut în bordel

„Mi-am dat seama pe la Sankt Petersburg că o să devin prostituată. Eram gravidă în luna a doua și am născut în bordel. Făceam sex oral, dar și normal sau anal. Până în luna a șaptea am făcut normal. M-au nenorocit, dar copilul bine că este sănătos. Nu va ști niciodată că s-a născut într-un bordel”.

Să spunem că o cheamă Katia. Vine din Republica Moldova, din Chișinău. Venise în România să scape de sărăcie, să aibă copilul ei o viață mai bună. Au racolat-o moldovenii de-ai ei și au dus-o la produs. A scăpat printr-o minune, un ginecolog la care a mers să se trateze de o boală venerică a alertat Poliția.

Katia, care a devenit mamă într-o casă de prostituție, a continuat să facă sex oral până la naștere

Un caz dramatic s-a întâmplat și cu o fostă ospătară de la restaurantul *Shorley*, din apropierea Complexului Studențesc Regie. Cazul a intrat în atenția specialiștilor de la Organizația Mondială pentru Migrație care se ocupa, printre altele, cu stoparea și combaterea traficului cu carne vie.

O clientă de la *Shorley* a început să o complimenteze pe ospătară de 34 de ani și i-a spus: „La cum te descurci, nu înțeleg de ce mai stai aici pe două milioane când poți merge în Italia și scapi de sărăcie. Teantele alea de ospătărițe de acolo n-au farmecul tău și dexteritatea ta, uite, îți fac un pustiul de bine și te ajut să pleci, te ajut chiar și cu pașaportul...”

Ospătară s-a gândit că asta ar fi șansa ei, era divorțată și avea un copil. Femeia care îi propusese slujba în Italia i-a arătat o poză a fiului ei, avea 6-7 ani și, imediat, a căpătat încredere în acea străină, mai ales că îi vorbise frumos și îi dăduse și bacșiș mare. În mai puțin de o lună era prostituată în Macedonia și greu i-a fost să dea ochii cu familia ei, cu cunoscuții ei. A avut noroc că a scăpat din infernul acela, poliția macedoneană avusese o acțiune, pontul îl aveau de la o fată care fugise din acel bordel din Tetovo.

Moldova deține primul loc în traficul de femei

„Demonii vor închide ușile ochilor sufletești ca să nu vadă cele bune, să nu vadă pe Dumnezeu în inimă; vor închide pe om în el însuși și în plăcerile lui, făcându-l orb de ceea ce e dincolo de această îngustime”
(Filocalia, vol. VIII)

Filtra la granița Macedoniei

O arestare a traficantilor de carne vie

Descinderi cu mascati

Un raport de țară, care se referă la Traficul cu Carne Vie, descrie România, alături de țări ca Republica Moldova, Ucraina și altele din fosta Uniune Sovietică, drept țară de plecare, tranzit și, uneori, de destinație a traficului cu femei. Cea mai mare greșală ar fi să confundăm femeile care doresc, într-adevăr, să facă prostituție, cu acelea care cad victime acestei activități criminale transfrontaliere condusă de puternice rețele de crimă organizată. Femeilor recrutate li se promite un loc de muncă bun în străinătate și acestea pleacă, seduse de un câștig mai bun și de o viață decentă. La fel s-a întâmplat și cu ospătărița de la Shorley.

Ospătărița a fost păcălită, dar alte femei sunt răpite și vândute pestilor din acele rețele îngrozitoare care se ocupă de prostituție.

Majoritatea victimelor care merg în străinătate, dar nu pentru a se prostitua, provin din familii sărace și au o educație precară. Devin victime foarte ușor și sunt extrem de influențabile, ușor de convins. Cele mai multe sunt din nord-estul Moldovei, din județele Iași și Suceava.

O statistică a ultimilor ani arată că, de exemplu, numai în 2002, aproape 50% din numărul victimelor repatriate proveneau din această zonă a țării, iar Iașii deține această tristă întâietate în rândul județelor care „livrează” femei pentru prostituție.

În ultimii ani, femeile nu mai sunt duse în Macedonia, Bosnia sau Serbia, acum rețelele s-au orientat spre țările occidentale unde sunt mai mulți bani iar acțiunile autorităților sunt mai rare cu toate că se alocă sume exorbitante pentru stoparea acestui fenomen criminal.

Recrutarea

Aceste femei care devin vulnerabile au majoritatea între 13 și 25 de ani, un grad scăzut de integrare socială, reprezentări pozitive asupra succesului pe piața forței de muncă în țările Uniunii Europene, o încredere deformată în forțele proprii, desconsideră riscul și, cele mai multe, au legături slabe cu Biserica.

Transportul

Pleacă afară ca dansatoare, baby-sitter, chelnerițe, lucrătoare în agricultură. Se pleacă din România ca țară de origine prin diverse rute, Bulgaria-Turcia-Europa Occidentală sau Turcia ori Grecia, o altă rută fiind Ungaria-Austria-Europa Occidentală. Cea mai periculoasă este ruta Serbia-Albania-Italia, dacă fetele mai ajung în Italia, pentru că multe au fost ucise în Serbia ori Albania.

Vânzarea

Trecerea frontierei se face legal, pretextând vizitarea unei țări și ilegal, în schimbul unor sume de bani date călăuzelor care cunosc traseele. Fetele sunt apoi vândute. Dacă arată bine și sunt tinere se poate obține chiar și suma de 4.000 de euro pe fiecare fată.

Sechestrarea și exploatarea

Fetelor li se confiscă pașaportul, cele care nu cooperează sunt maltratate, sunt sechestrate în locuri izolate, li se interzice comunicarea cu persoane suspecte, sunt violate, înfometate. Încet-încet, personalitatea le este distrusă, la fel și rezistența fizică iar unele ajung la suicid. Patru românce s-au sinucis în 2013 în Serbia.

Revânzarea

Pestii vând fetele care nu mai au aspect comercial sau în contul unor false datorii. Pestii trebuie să-și recupereze investiția, așa spun ei, cu toate că au amortizat-o de mult. Chiar și unii clienți iau fetele și le vând.

Evadarea

Unele ajung la disperare și ar face orice să scape, chiar și cu prețul vieții. Apelează la clienți, la Poliție, dar, uneori, sunt confundate cu prostituatele și sunt luate la mișto.

Cel mai nimerit ar fi să ia legătura cu ambasadele din țările unde sunt forțate să se prostitueze.

Repatrierea

Organizația Mondială pentru Migrație, dar și consulatele se ocupă de repatrierea celor care au norocul să scape. Li se eliberează pașaport consular și documentele de călătorie iar primirea în țară se face de OIM care le integrează în programe de asistență. Este ultima cale ca femeile să scape de cosmarurile trăite, iar tratamentul este de lungă durată.

Te așteptăm cu ușile deschise...

CITYCENTER
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,
Sector 1 București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01
e-mail: bu30@bx.logicnet.ro

Matiz – creat pentru tine

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

Vândută cu 500 de euro

„Iar când au trecut negustorii madianiți pe acolo, frații au tras și au scos pe Iosif din puț și l-au vândut ismaeliților cu douăzeci de arginți. Și aceștia au dus pe Iosif în Egipt. Apoi l-au vândut pe Iosif în Egipt lui Putifar, dregător și comandant al găzii la curtea lui Faraon.”
(Fac. 37, 28)

Alina Diaconeasa, fata din Câmpulung-Muscel care pretinde că a fost dusă în Italia de Grigore Trosenco, ofițer de poliție, pentru a fi vândută unor proxeneți

Tatăl Alinei spune că ofițerul trebuie arestat imediat

S.E.C.I. este un organism european, o poliție care se ocupă cu prevenirea și combaterea traficului de ființe umane, dar luptă și împotriva altor activități criminale transfrontaliere. Are ofițeri de legătură în majoritatea statelor europene, dar și ofițeri sub acoperire. Și România s-a angajat în lupta cu cei care traficează femei cu scopul de a le vinde rețelelor de prostituție. Însă, uneori, chiar ofițeri de poliție din România au întreținut legături cu aceste rețele. Vom vedea cum fostul șef al Ordinii și Linistii Publice din municipiul Câmpulung-Muscel, județul Argeș, comisar Grigore Trosenco, este acuzat de Alina Diaconeasa că ar fi dus-o în Italia pentru a se prostitua. Culmea, tocmai un ofițer de poliție care ar fi trebuit să lupte împotriva acestui fenomen!

Alina Diaconeasa se cunoștea foarte bine cu comisarul Grigore Trosenco, chiar tatăl ei îi dăduse recomandare lui Trosenco pentru Școala de ofițeri. Cum să gândească așa de

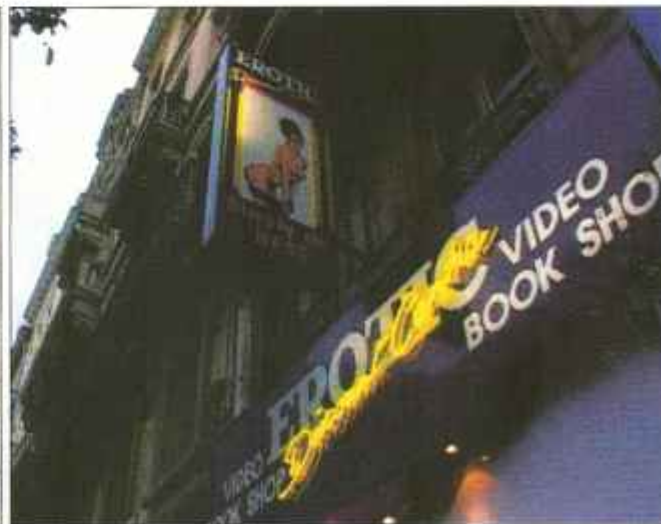
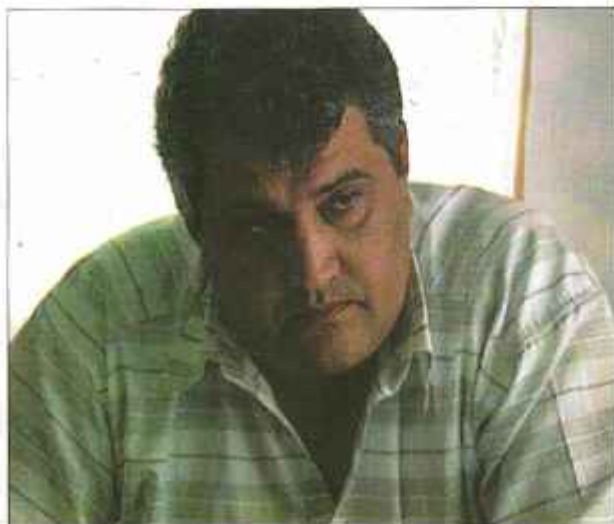
spurcat că acesta ar duce-o la produs în Italia? Dar ofițerul se afla în microbuzul care mergea în Italia, alături de soția și fiica sa. În Ungaria, amicul lui Trosenco o vinde pe una dintre cele trei fete din microbuz, pe Mirela Parpala, în schimbul sumei de 500 de euro, dar banii erau schimbați în mărunt și băgați într-o pungă de plastic. Mai rămăseseră două fete, Alina și încă una, Aura. Ele urmau să fie vândute în orașul Latina, aflat la 100 km de Roma. Într-un târziu și-au dat seama că nu merg la cules de kiwi, oricum sezonul acestor fructe se terminase. Urmău să devină prostituate, în casa unui italian căsătorit cu o româncă. Italianul fusese chiar comandant de carabinieri! Iată ce relatează Alina Diaconeasa: „Când am realizat că vom fi prostituate, i-am spus italianului că mă voi sinucide. Acesta s-a speriat și a început să se certe cu Kovacs, amicul lui Trosenco. Am plecat de acolo și după trei săptămâni am ajuns în România. M-am dus direct la comisarul Trosenco. Vreau ca acest om să zăcă în puscărie, pentru că nu este posibil ca un

ofițer de poliție să facă așa ceva.”

Comisarul Trosenco a fost cercetat și mutat la mai bine, în loc să fie deferit Parchetului Militar. A fost acuzat că ar fi obținut sume de bani în schimbul promisiunii unui loc de muncă în Italia, conform unei adrese IGP către Alina Diaconeasa. Dar și această faptă tot infracțiune se numește iar Ministerul de Interne se codește să ia măsuri dure pentru că ar crea precedentul. Și când te gândești că în mașină erau soția și fiica sa în vârstă de 12 ani! De abia în urmă cu un an, infracțiunea de trafic de persoane a putut fi probată. Legea a fost, la început, impotentă și ineficientă, după aceea. Nu mai vorbim despre un Program de Protecție a Martorilor coerent care ar putea încuraja deconspirarea multora dintre capii rețelelor de prostituție. Numai câțiva au fost închiși pentru trafic, majoritatea celorlalți fiind acuzați de proxenetism.

text și foto: **Gabriel Geamănu**

Declarația ofițerului Trosenco: „Resping orice acuzație pentru că eu am fost în Italia pentru a călători. Poate am greșit atunci când nu am anunțat Ministerul de Interne că părăsesc țara. Nu știu cine este acea Mirela Parpala, fata care a fost vândută pe 500 de euro. De asemenea, nimeni din familia Alinei nu mi-a reproșat că aș fi intenționat să o vând pe Alina unor proxeneți. Lăsăm pe cel în drept să se pronunțe.”

O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

TEZAUR
JIDVEI

Respectă-ți plăcerile!

INEDIT

- Am dormit o noapte într-o închisoare slovenă 42
Biochipurile – un război pro și contra 66

MEDIA

- Jidvei face dopless 63

VIP

- Uriet de Lună Amară 64

FILM

- Ciocu' mic 73

BUSINESS

- Vedeta pieței românești de asigurări 74
Afacerea Petrom, minut cu minut 76

AUTO

- Moștenitorul coroanei monovolumelor 84

TURISM

- Tortellini & înghețată la Roma 86

STIL

- Magazinele Flanco 88
Unde mergem? 89

ISTORIA UNUI PRODUS

- O băutură inventată de sfinți 92

REPORTAJ

- Taekwondo 94

Coperta 1 **Rocsana Marcu**
Foto: **Robert Hancianec**

Altceva

În luna iulie s-a desfășurat, la București, seminarul *Libertatea presei locale*.

LAȘITATEA BARONILOR

La inițiativa Clubului Român de Presă au răspuns aproape o sută de gazetari din toate colțurile țării. Timp de mai multe ore, aceștia au prezentat situația gravă în care se află în momentul de față o parte dintre gazetele din provincie. Desigur, cauzele sunt știute de către toată lumea: precaritatea resurselor financiare, provocată în special de orientarea publicității spre ziarele și revistele aservite Puterii, lipsa de acces la informații, hărțuirea și agresarea ziariștilor, în scopul reducerii lor la tăcere, apariția unor publicații la care lucrează înși cu un comportament îndoielnic, mercenari capabili să facă oricând de răs breasla jurnaliștilor.

Deși au fost și ei invitați, nici unul dintre baronii locali despre care s-a vorbit în ziua aceea n-a fost prezent. Să fi fost un semn de sfidare din partea lor? Nu. Cu siguranță e un semn de slăbiciune. De frică și de lășitate. Și, totodată, e un semn al puterii presei care, dacă nu acceptă compromisurile, nu poate fi îngenuncheată. Iar solidaritatea jurnaliștilor cinstiți de pe întreg cuprinsul țării, domiciliu să scrie adevărul și numai adevărul, va face imposibilă îngrădirea libertății presei în România.

Sergiu Briceag

În numărul viitor:

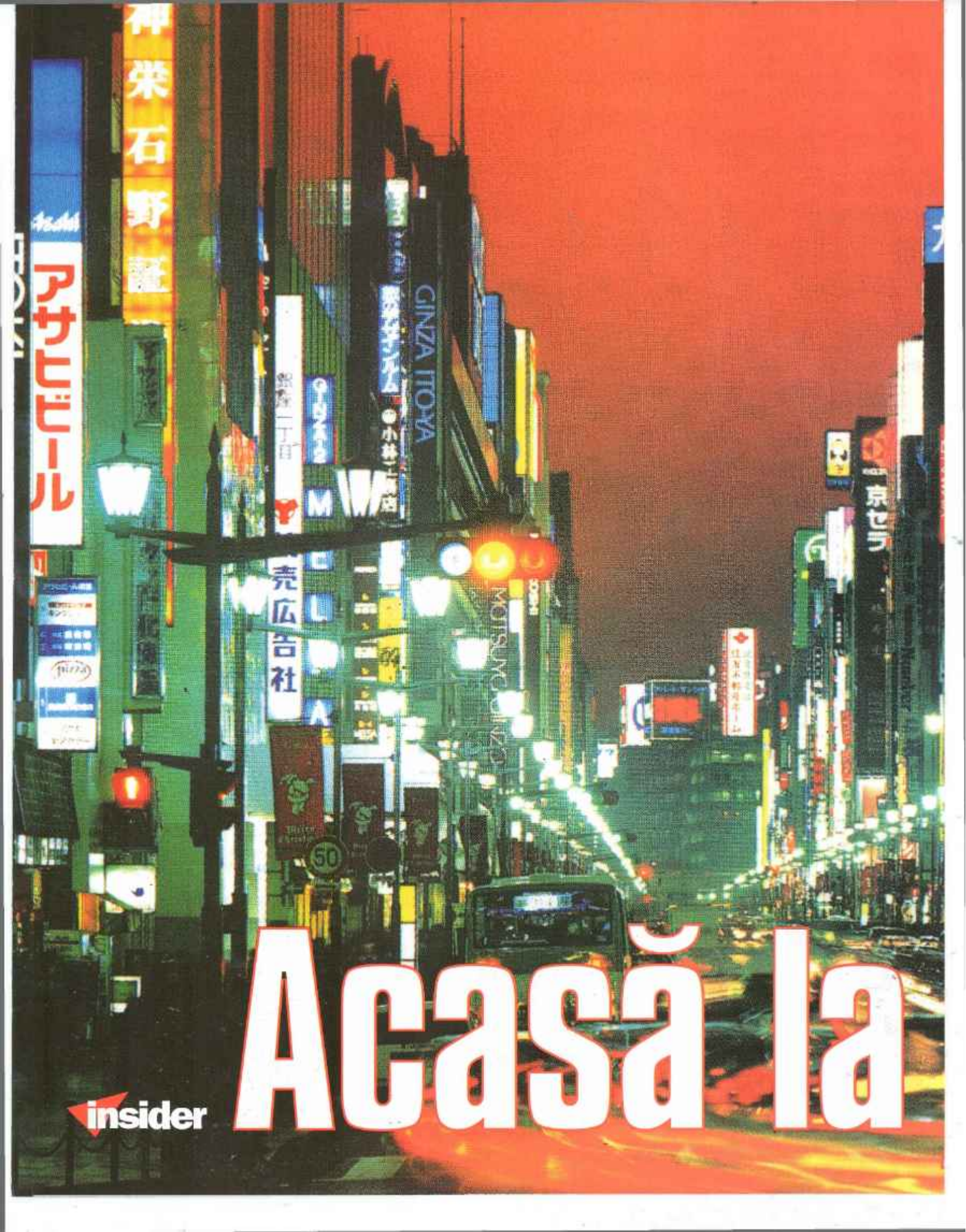
- ALL THAT JAZZ • O ISTORIE A IERUSALIMULUI •
- FOTOGRAFI DE VEDETE • O EXPEDIȚIE ÎN JURUL LUMII
- ÎN BRAȚELE UNEI TORTURI MEDIEVALE

← O ROMÂNCA ÎN ORAȘUL ÎN CARE MORTII ALUNECĂ PE STRĂZI

Într-un decor tropical, Carnavalul Mortilor, prostituatele, templele voo-doo și cimitirele New Orleans-ului converg în sens spiritual spre aceeași idee a nimicniciei cărnii și a renașterii spiritului.

Asta și vrem: să fim fraieriți. Da! Să fim îmbătați, amețiți, să ne mirăm la tot pasul de ceea ce vedem. Șoferul de taxi ne cere cu cea mai firească nonșalanță mai mult de dublul – aveam să aflăm ulterior – tariful obișnuit aeroport – centru și la sfârșit mai și întinde mâna după bacșiș. Este, într-un fel, amuzant pentru niște vulpi bătrâne din New York, ca noi, obișnuite să negocieze la sânge totul, și în special prețul la taxi. La New York totul se negociază, dar aici, la tropice, pe malul Mississipiului, la doi pași de Golful Mexic, în New Orleans – Louisiana, am accepta cu oarece voluptate rolul de „papagali”...

アサヒビール

神栄石野

GINZA ITOYA

売広吉社

京セラ

Acasă la

insider

Claudia Golea a trăit periculos. A scris abia când a sfârșit de trăit aventura ei personală, printr-un Orient îndepărtat pe care l-a bătut cu pasul: Japonia, Thailanda, Laos, Siam. Experiența ei este marfă de prima mână pentru un documentar de tip *insider*. În Japonia a stat mai bine de cinci ani, timp în care a și avut câteva aventuri cu *Yakuza*. A avut peripeții, s-a îndrăgostit, primul ei bărbat a fost un japonez, a învățat civilizație și cultură japoneză direct pe piele. La cei treizeci de ani, cu trei cărți deja publicate, Claudia Golea este unul dintre clasicii generației '90 în literatura română. Nu este primul scriitor român care se exprimă despre Japonia. Amintim *Ogô-san/Domnișoare* - ori cartea despre Japonia a lui Florea Tuiu. Claudia scrie bine și nu se sfiește să-și trăiască visul. Chiar dacă el mai cuprinde, printre ingrediente, nopți petrecute cu membrii *Yakuzei* despre care Claudia-san vorbește cu dezinvoltura cu care ar vorbi un interlop din București despre mafia țigănească din Ferentari. Cu o sinceritate abruptă, Claudia Golea recunoaște că ar fi fost în stare, oricând, să cumpere droguri ușoare de la băieții care s-au înrolat în *Yakuza*. Mărturisește lucruri surprinzătoare despre *yakuzi*, cum ar fi faptul că sunt printre cei mai conservatori ai tradiției. Din buzunarul încăpător se hrănesc și budistii, și templele zen. Ciudat mod de a „albi” moral banii câștigați de pe urma narcoticelor, nu? (M.G.)

yakuza

Eram de aproape doi ani la Tokyo. Japonia devenise loc comun, iar pe jobul meu de la firma NSS nu dădeam doi bani. Mă plictiseam. Îmi venea să mă arunc pe fereastră.

Era o după-amiază ploioasă de joi. Pe Junko o cunoscusem la spitalul de nebuni *Matsuzawa*, unde avusesem reședință temporară. Îi formez numărul de telefon: „Bună, ce faci?” „Bine. Tu?” „Mmm... Auzi? Ai *shabu*?” „N-am.” „De unde luai?” „De la *yakuza*. Numai ei au *shabu* în Japonia.” „Poți să-mi faci rost?” „200 de dolari doza.” „N-am. Tu atâta dădeai?” „Eu am afacerile mele.” „Luminează-mă.” „Bine. Atunci, vrei să faci sex cu *yakuza*? Îți dau *shabu* și bani. Le plăc străinele.”

Ne întâlneam sâmbătă seara în Shinjuku. Am recunoscut-o imediat pe Junko, cu pletele ei vopsite portocaliu. Venea cu doi tipi. Mi i-a prezentat: „Kazuyuki. Toshihiro.” Am mers la un restaurant thailandez. Junko mi-a dat pe sub masă banii de la ei: 400 de dolari. Nu era o afacere rea. Kazuyuki și Toshihiro aveau în jur de 30 de ani și nu arătau rău. Am mers la un *love hotel* de pe o stradă laterală din Shinjuku. Cum am intrat în cameră, Toshihiro a și scos din borsetă patru plicuri cu cristale, patru seringi și o lingură. A luat apă de la baie în lingură și, după ce a vărsat un plic într-accasta, a încălzit-o pe dedesubt cu flacăra brichetei. Prima doză era gata. Junko și-a injectat-o în venă. Au urmat Kazuyuki și Toshihiro. Eu am rămas la urmă, căci nu știam să-mi fac singură injecția. Mi-a făcut-o Junko. N-a durat decât cinci secunde. *Speed-ul* s-a contopit aproape instantaneu cu sângele meu.

Contururile lucrurilor jucau și luminile sticleau magic. Eram o stea călătoare în univers și aveam totul în stăpânire. Eram frumoasă. Sexul era o urmare la fel de bună ca oricare alta. Toți ne-am dezbrăcat. Nu știam de ce Toshi și Kazuyuki își păstrasera pe ei acele tricouri cu motive florale. Miopia îmi juca întotdeauna feste. Când i-am atins însă mi-am dat seama că era chiar pielea lor vopsită.

Am fost ulterior acasă la Kazuyuki. Dacă îți trecea prin minte să ridici un colț al covorului, îți dădeai seama că toată podeaua era mochetată cu *shabu*. Luam cristale și făceam sex de fiecare dată. Kazuyuki era un bărbat

foarte tandru. Dar cred că nu este totuna să cunoști un *yakuza* ca femeie - cum ar fi să-l cunoști de regulă. O dovadă foarte bună pentru aceasta era atunci când îl sunau pe mobil diversi,

Familie hawaiană, strămoș - karaoke

Toată povestea asta a durat vreun an de zile, până când Kazuyuki s-a gândit să economisească banii pe care mi-i dădea pentru serviciile mele și să mă ceară de nevastă. Am refuzat însă viața de „prostituată gratuită” și așa am ratat pentru totdeauna perspectiva de a fi soția unui *yakuza* traficant de droguri. Kazuyuki și Toshihiro nu erau nicidecum primii *yakuza* pe care-i cunoscusem în Japonia. La puțin timp după ce mă instalasem la Tokyo, am întâlnit-o pe Yumi H., de care avea să mă lege o prietenie cum rar se întâlnesc. Era fiica unui *yakuza*. O familie veche, de origine hawaiană. Yumi se lăuda că bunicul ei inventase *karaoke*. Nu știu cât de adevărat era acest lucru, dar firma tatălui lui Yumi vindea sisteme *karaoke* multor localuri din Tokyo și Osaka. Am fost la ei. Aveau o casă superbă într-o zonă cocheta a orașului. O perioadă am și locuit acolo. Țeseam deseori scara cu Yumi și beam cot la cot cu mama ei. La Anul Nou mergeam la templu, cât și vară, la serbări.

Și templele trăiesc din banii mafiei

Toți știu că *yakuza* trag pe sfoară fiscal. Puțini știu însă că *yakuza* donează o parte din surplusul lor bănesc templelor budiste și shintoiste din zona în care locuiesc și își fac afacerile. Așa proceda și familia lui Yumi.

Am mers la toate serbările de vară din curtea templelor din cartier. *Tekiya*, o categorie inferioară a *yakuza*, vindeau feluri de mâncare japoneză tradiționale. *Tako-yaki*, caracatiță prăjită, înghețată tradițională preparată efectiv din bucăți mici de gheață, roz, portocalii sau vernil, în funcție de colorant și aromă... Tinerii pregătiți de temple dansau și băteau tobele tradiționale. Majoritatea femeilor purtau *hakama* - kimonouri de vară. Totul sugera imaginea pozitivă a *yakuza*. Nu știu ce să mai spun despre

familia H. Sunt cei mai de treabă japonezi pe care i-am cunoscut vreodată. Au venit să mă viziteze de fiecare dată când am fost la spital, m-au găzduit la ei și mi-au demonstrat întotdeauna prietenia lor. Înainte să plec eu din Japonia, familia H., având probleme cu fiscalul, și-a vândut firma și a cumpărat o altă firmă în Australia, unde s-au mutat. Yumi mi-a trimis poze cu casa lor cu piscină și țarc pentru cai de la câțiva kilometri de Sydney. M-a invitat la ei. Cine știe. Poate mă voi duce cândva.

Yakuza, samurailor mafioți

„Întocmai confrăților lor, infractori din lumea întreagă, gangsterii japonezi sunt paraziți sociali care exploatează slăbiciunile umane pentru propriul lor profit, în timp ce dau comerțului lor o aură de demnitate rezultată din coduri stricte de onoare și conduită.” (Kodansha: *Enciclopedia japoneză*)

893

Japonia este țara în care modernismul se împacă bine cel mai bine cu tradiția. Toți japonezii acordă atenție, timp și bani pentru respectarea tradițiilor lor culturale, dar *yakuza* - mafia tradițională japoneză - este poate cea mai de seamă reprezentantă a civilizației trecutului. *Yakuza* a apărut în timpul shogunatului Tokugawa (1603-1867). În această epocă, s-au dezvoltat orașele și au apărut negustorii înstăriți. Noul climat urban prosper a constituit mediul ideal pentru apariția jocurilor de noroc, a viciului organizat, a cămătăriei și șantajului.

Cuvântul *yakuza* provine de la un joc de cărți din vremea aceea, numit *sanmai karuta* (trei cărți). Jocul consta în a trage trei cărți, iar câștigătorul trebuia să obțină un total de exact 19 puncte. Astfel, dacă trăgeai cărțile 8, 9 și 3, obțineai 20 de puncte, ceea ce era „bun la nimic” - printr-un joc de cuvinte „893”, adică *yakuza*.

Deși concetățenii lor îi considerau „buni la nimic”, gangsterii japonezi au continuat să prospere de atunci încolo. Născuți în sânul unui popor extrem de corect, ei au reprezentat, de-a lungul timpului, partea excentrică a societății lor. Dar excentricitatea lor consta, printre altele, în respectarea exacerbată a tradițiilor autohtone. Structura numeroaselor lor clanuri se baza pe etica *Tokugawa*, la rândul ei inspirată din neoconfucianism și, mai ales, din *Bushido* - „Calea războinicului”. În prezent, clanurile *yakuza* sunt în număr de aproximativ 2.500. Cel mai mare dintre acestea este clanul Yamaguchi - *Yamaguchi-gumi* - care activează în zona orașului Osaka. În Tokyo, cel mai important clan este *Inaba-kai*.

Oyabun

Structura ierarhică a *yakuza* este strictă, în cea mai pură tradiție samurai. Clanurile sunt societăți restrânse și din ele nu pot face parte, în principiu, decât membrii aceleiași familii. Prietenii sunt acceptați rareori, numai după ce s-au dovedit, prin acțiunile lor, fideli familiei și au depus jurământul de credință în cadrul unei ceremonii. De acum încolo, noul membru *yakuza* va trebui să i se supună orbește lui *oyabun* - mai marele clanului -, să respecte toate regulile familiei și să-i aducă profituri. Dacă greșește cu ceva, onoarea îl determină să-și taie degetul mic, să-l înfășoare într-o bucată de pânză și să-l trimită lui *oyabun* sau unui alt superior. Dacă greșește încă o dată, își taie încă un deget și tot așa. Dacă nu are curajul s-o facă, a încurcat-o. În filme, se arată cum nefericitul este prins și cum i se taie degetul forțat. În lumea reală însă represaliile nu se mărginesc la atât, căci *oyabun* va trebui să-și spele cumva rușinea față de strămoși pentru vina de a fi primit în rândurile familiei un *yowamushi* - papă-lapte - care nu este nici măcar capabil să-și taie singur degetul. *Seppuku* (harakiri) este tot mai rar practicat în Japonia,

De folosirea tradiționalelor săbii japoneze, în cadrul ritualurilor criminale, au fost puși sub acuzare și occidentalii.

Claudia-san, alături de doi prieteni (hipo)yakuzici, într-un templu zen.

dar nu este exclus, ca în cazul unei greșeli colosale, un *yakuza* să se simtă îndemnat de onoare sau de rudele sale la acest gest.

Roland Barthes atrăgea atenția, în cartea sa, *Imperiul semnului*, asupra importanței gestului, semnului în civilizația japoneză. În lumea *yakuza*, semnul are o importanță deosebită. Dacă un japonez va ridica degetul mare de la mâna dreaptă, nu este nicidecum vorba de „O.K.". Degetul mare îl semnifică pe *oyabun*. Ridicarea degetului mic înseamnă o referire la iubită sau iubit. Arătătorul care trasează un semn oblic pe obraz înseamnă *yakuza*. Tot mai multe sunt astăzi femeile *yakuza* – *yakuza onna*. Ele nu depun niciodată jurământul de credință, căci fac deja parte din familie, altfel nici gând să fie primite în rândurile acesteia. Dacă vă plimbați noaptea pe străzile populate ale orașelor Tokyo sau Osaka și întâlniți o femeie purtând ochelari de soare, puteți fi sigur că este o *yakuza onna*.

Alcool, droguri, femei, cazinouri

De ce este *yakuza* o organizație mafiotă? În primul rând, pentru că firmele *yakuza* nu își plătesc dările – sau le plătesc prea puțin – eludând fiscalul. După acest punct comun, activitățile

de tip mafiot diferă de la un clan la altul. Unele companii *yakuza* se ocupă de tot ce ține de miza *shoobai* – „comerțul cu apă”, peiorativ pentru „comerțul cu alcool”.

Barurile de noapte, mai ales cele cu doamne de companie sunt deținute de *yakuza* sau de cineva care intră sub incidența *yakuza*. Mai rău este că, mai nou, acest gen de localuri în care lucrează și fetele venite din România sunt deținute de *booryoku-dan*, adică infractori ordinari, care nu mai au nimic comun cu nici un fel de tradiție sau onoare.

Afacerile cu *kamoke* sunt un alt tip de activitate *yakuza*. Chiar studiourile de înregistrări sau casele de discuri aparțin uneori *yakuza*.

Alte domenii ale *yakuza* sunt cămătăria și jocurile de noroc clandestine. În Tokyo, sub-solurile clădirilor din Shinjuku, important centru comercial al orașului, și, mai ales, cele din Kabukicho – stradă centrală a zonei, adevărat cartier general al lumii interlope – sunt adeseori ocupate de minicazinouri în afara legii.

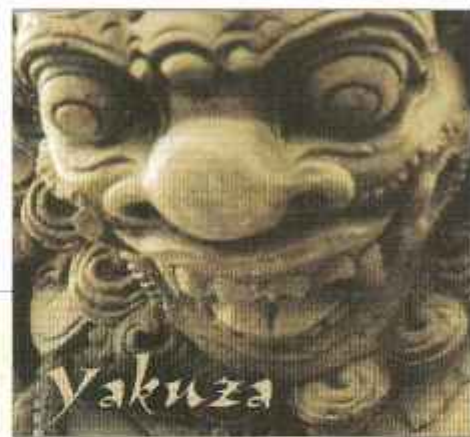
Afacerile cu droguri sunt de asemenea domeniu *yakuza*. Drogul lor preferat este *shabu* – *speed* injectabil – și se vinde cu aproape 200 de dolari doza. Este ieftin față de cocaină, care se vinde cu 400 de dolari doza.

Tatuaje, ochelari de soare și degete tăiate

Tradiții precum practicarea *irezumi* – tatuajul japonez – sunt de asemenea la mare preț printre membrii *yakuza*. De multe ori, *irezumi* sunt adevărate opere de artă. Partea de sus a corpului, sau măcar spatele, sunt în întregime tatuate. Motivele sunt cel mai adesea florale, în mai multe culori. Dar, pentru a fi *yakuza*, îți trebuie mai mult decât un tatuaj, un deget tăiat și ochelari de soare. Categoria de jos a *yakuza* – *chinpira* – ridiculizează orice urmă de onoare. Ei poartă părul încrețit permanent, vând droguri pe unde apucă, iau ei înșiși *shabu* și ajung prin spitalele de nebuni, sunt proxeneti de cea mai joasă specie și, în general, scursori ale societății.

Text: Claudia Golea

Foto: arhivă și Mediafax

România din Palestina

reportaj

Stau în casele lor de vis. Cu scări interioare și marmură albă. Ca pe un butoi cu pulbere. Raidurile armatei israeliene pot greși ținta oricând. Se uită spre copiii lor. Mulți și frumoși. Cum desenează tancuri și soldați. Sau se joacă de-a războiul. Pentru că doar asta văd. Nu știu ce-i aia să te plimbi. Ori să pleci în concediu. Nici nu prea ies din casă. Din oraș nici atât. Orice drum prin Cisiordania și Gaza poate fi și ultimul. Chiar și mersul la serviciu este o aventură. Cu baraje de securitate. Ziduri de protecție. Zeci de legitimații și de puști. A căror țevă o simți și în somn. Tot la tâmplă. Și uneori chiar te rogi să tragă. Că ți-a ajuns. Nu mai poți.

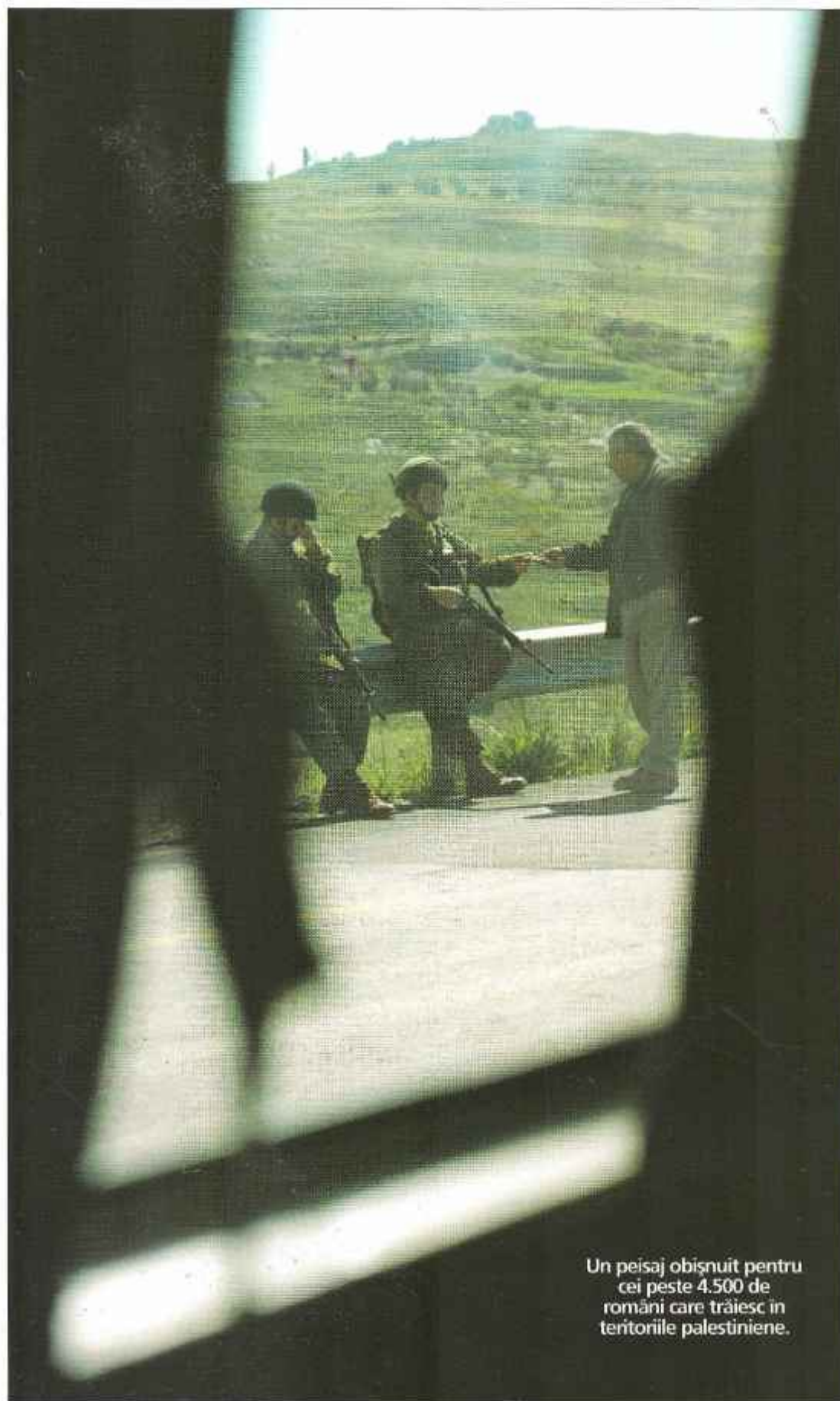
Cam așa trăiesc românii din Palestina. Așa își ispășesc „păcatul” de-a lăsa țara frontieră. Pentru că toți au în spate o poveste de dragoste. Urmată până la capătul lumii. În vreme de război. Și de ciură. Existențială, desigur. Și suferința asta, nu știu cum, îi înobilează. Sunt aproape eroi.

Dimineața, pe la trei, e program de dinam

Pe vremea când Arafat și Ceaușescu
Pe lângă diplomele de rigoare, mult
România din Palest

Când iese Anișoara din casă, zău că se schimbă la față Anapta, un orașel din teritoriile palestiniene. E frumoasă rău femeia asta, iar decorul sumbru, pregătit de război și de atentate, parcă o luminează și mai tare. Prin contrast. Am cunoscut-o din întâmplare, căutând o modalitate de a ne înțelege cu niște oficiali din Tulkarem. Ei nu știau engleză, franceză, română, noi cu araba nu le aveam nici atât. Cineva a sunat-o și a fost fericită să ne ajute. A venit cu vreo doi copii după ea, pentru că nu avea cui să-i lase. Ne-a arătat orașul, zidul de securitate, cartierul de refugiați: „Peste 18.000 de palestinieni stau între dărâpăturile astea, cu spaima că azi sau mâine îi împușcă soldații israelieni. Dimineața pe la trei e program de dinamitare, sub pretextul că se caută suspectii atentatelor sinucigase. Oamenii ăștia trăiesc chiar în iad, dar nu au altă variantă. S-au refugiat aici în '67, din tot Israelul, de teama evreilor. De fapt, și noi, ceilalți, localnicii, cum s-ar zice, suntem tot într-un fel de lagăr. Viața se limitează la casă,

Un peisaj obișnuit pentru cei peste 4.500 de români care trăiesc în teritoriile palestiniene.

itare în tabăra de refugiați

erau prieteni, universitățile noastre au școlit mii de studenți palestinieni. Dintre ei s-au întors acasă și cu nevastă la purtător. Așa s-a „întemeiat” na. O „țară” care, vorba aia, ar fi veselă dacă n-ar fi tristă.

serviciu, magazin și școală. Aici nu există parcuri, teatre, spectacole, locuri de joacă pentru copii. Când am fost în România, fetița mea era derută, pur și simplu, de atâta libertate de mișcare, de atâția copii care se zbenguiesc pe străzi sau prin supermarket-uri. Ai noștri sunt reținuți, speriați, necomunicativi. Nu avem voie să mergem în alte orașe, nici în Israel sau Iordania. Ca să plec în țara mea, m-am umilit pe la toate porțile posibile. Stăm ca într-o închisoare, doar că gratiile nu se văd.” Anisoara crede în destin. Altfel, nici ea n-ăr înțelege cum de-a ajuns aici. Când era mică și își supăra mama, că nu stătea o clipă locului, femeia o certa într-un fel ciudat: „Duce-te-ai până-n Palestina!” Fetița de atunci se amuza și își imagina că țara asta e un tărâm de vis. În realitate, a găsit altceva: „Prima dată am avut un șoc. Mi-era frică să ies din casă, visam urât, mă simțeam în pericol. Am fugit repede în România, iar am venit, iar am plecat... Cu dragostea nu-i de joacă! Acum am trei copii, nu mă mai pot gândi la mine.

După cum spuneam, asta mi-a fost soarta. Cea mai grea încercare am trecut-o în 2002, când au venit israelienii peste noi cu tancuri și TAB-uri. Au ocupat case, poziții strategice, au legat bărbați și i-au dus la închisoare. Un prieten de-al nostru a fost împușcat. Avea cinci copii. Nici n-au lăsat oamenii să-i ridice sau să cheme ambulanța. Atunci mi-a fost groază. Cinci zile n-am avut voie să ieșim din casă și nici măcar să ne uităm pe geam”. Ca o compensație pentru faptul că a acceptat să trăiască așa, Anisoara are parte de un bărbat de zile mari. Sahir Qubbaj se poartă cu ea precum cu o regină. O ajută în toate, i-a făcut o bijuterie de casă, dorința nevastei este lege. El lucrează în finanțe, schimbă unu, iar după-amiaza se ocupă de magazinul propriu. Găsești acolo mai de toate, de la jucării la muzică tradițională și obiecte de artizanat. Dar mai ales cosmetice; „pentru că îi plac Anisoarei”. Dacă ar trăi într-o altă parte a lumii, familia Qubbaj probabil că ar fi plină de fericire. În Palestina nu există acest risc.

Livezi de ascadinia

Sameh și Daniela s-au cunoscut în 1987, la Brașov. Ea era asistentă medicală la chirurgie plastică. Într-o zi a dat peste un pacient oarecum ciudat. Un student arab cu obraji schimonosiți de un accident din copilărie. La patru ani, încercând să fumeze, și-a dat foc la față. Operația estetică a reușit. Ca bonus, Sameh s-a ales cu nevastă. S-au căsătorit în '90, locuiesc în Ierusalim și au patru copii. Daniela a trecut la religia musulmană și la portul femeilor arabe. De unde i se trag tot soiul de belele: „Funcționarii de la Ambasada României în Tel Aviv se uită la mine cu dispreț. Chiar m-au întrebat, direct, ce am de m-am îmbrăcat așa. M-au lăsat să aștept ore în șir, deși eram cu toți copiii după mine, pentru o banală informație. De-abia la al nu știu câtelea drum, după ce am sunat-o pe doamna ambasador și i-am spus că fac demonstrație în fața ambasadei, cu toate româncele din oraș, am reușit să completez formularele necesare pentru certificatul de naștere al ultimului copil.”

Cele mai mari necazuri, însă, au venit odată cu zidul Ierusalimului. Casa familiei, construită în zona Ram, a rămas în afara zonei privilegiate. Drept urmare, Daniela și Sameh și-au lăsat mândrețe de gospodărie, munca lor de câțiva ani, și au închiriat un apartament în Ierusalimul de est. Astfel ar pierde „buletinul albastru”, din care decurg anumite facilități sociale, cum ar fi alocația pentru copii și asigurarea medicală. Sameh susține că zidul a fost creat doar ca să-și bată joc de palestinienți. „Casa muncită de mine e goală iar aici plătesc o chirie de 350 de dolari pe lună. Dincolo sunt familia și prietenii mei, aici este viitorul copiilor. Uite ce-au făcut cu zidul ăsta, iau un om și-l rup în două.” Sătul până peste cap de ideile evreilor în materie de război psihologic, arabul nostru ia în calcul și un viitor în variantă românească. A cumpărat, deja, teren la Brașov, vreo șapte hectare, și împreună cu socrii vrea să pună de-o fermă. Pentru început s-a gândit la niste pomi fructiferi potriviți pentru clima autohtonă: **luz**, un fel de zarzăr, și **ascadinia**, un soi de păr cu fructe mari și portocalii, dulci ca mierea.

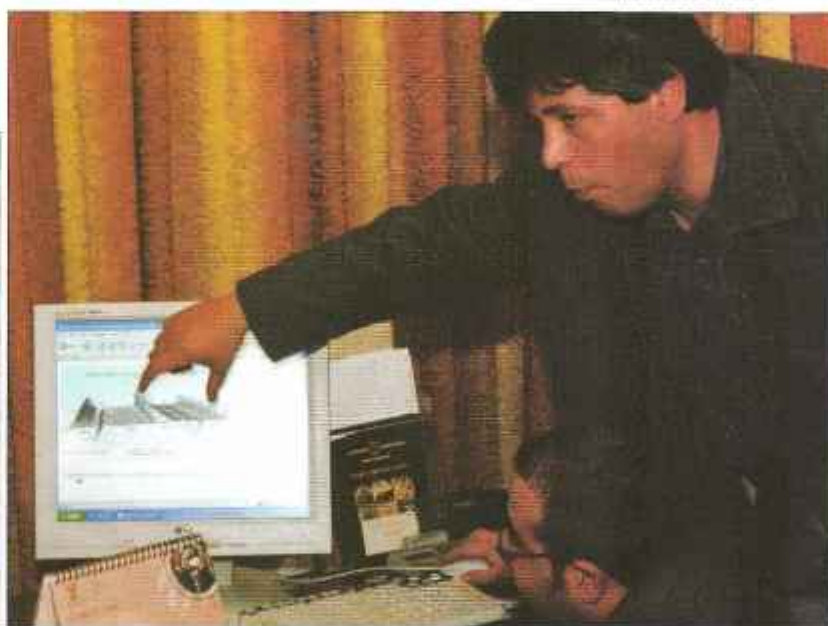

Casa familiei Katani, din Toulkarem, este o Românie în miniatură. Se vorbește chiar moldovenește, pentru că soția, Angela, este din Iași. Televizoarele prind programele noastre, baza CD-urilor este cumpărată din București, pereții sunt decorati cu ștergere și ceramică tricoloră. Doctorul Katani susține că și la policlinica din oraș e aceeași atmosferă, pentru că 13 medici „s-au făcut oameni în România”.

Și semafoarele sunt rasiste

Ca nu cumva să ne lăsăm înșelați de aparențe, Liliana Abu Lafi ne-a trântit realitatea în față, din prima: „La ce-mi folosește hăul ăsta de casă, cu tot luxul, dacă strig și nu mă aude nimeni. I-am spus soțului că poate să-mi facă și un palat din aur, eu tot ca într-o colivie mă simt. Nu sunt liberă, dacă ies pe stradă, mă controlează soldații de zeci de ori, se uită urât la mine, mă amenință cu armele din orice. Copiii nu au unde să se joace, uitați-vă la ei, desenează doar soldați și avioane, dau cu pietre, ca la *Intifaada*, că doar asta văd. În orașul ăsta, sfânt și blestemat, în același timp, și semafoarele sunt rasiste. Când vii dinspre partea arabă, prioritatea pentru evrei ține și jumătate de oră. Ca să ajungă copiii la timp la școală, îmi iau o marșă de siguranță de două ore, pentru o distanță de patru kilometri.” Hasem, soțul Liliane, este un arhitect recunoscut în zonă. Multe dintre clădirile noi ale Ierusalimului poartă amprenta sa. Dar asta nu contează deloc în ochii israelienilor. El este un arab și atât. Are o firmă de construcții căreia i se pun bete în roate la greu. I se cer sute, nu zeci de aprobări, vizate, de regulă, după o așteptare de câțiva ani. Echipele de control „îl calcă” și de câteva ori pe zi, cu amenzile aferente. Nu contează pentru ce, așa că omul nostru nici nu mai întreabă, scoate banul și injură, în gând, pe românește. Până și drumul spre șantier este o bătaie de joc. Din cauza zidului, trebuie să ocolească vreo 30 de kilometri. Bașca filtrele de securitate, explicațiile, perchezițiile de rigoare, semnele obscene ale soldaților. După doar o jumătate de zi petrecută cu Hasem, în condițiile amintite, am avut senzația că suntem ultimii infractori. Și, cel puțin pentru o fracțiune de secundă, am înțeles modelul atentatului sinucigaș.

Text: **Liliana Petruș**
Foto: **Octavian Tîbăr**

Arma ta secretă
pentru împlinirea dorințelor,

Creditul pentru nevoi personale

- Folosești banii cum vrei, fără alte justificări.
- Te poți împrumuta în lei până la echivalentul a 5000 EUR, pe termen de maximum 3 ani.
- Nu ai nevoie de alte garanții în afara veniturilor certe nete.
- Beneficiezi de o dobândă atractivă.

Vino la oricare dintre unitățile BCR.

**BANCA
COMERCIALA
ROMANA**

www.bcr.ro

Banca de care aveți nevoie

A înviat Basaev!

Shamil Basaev, liderul rebelilor cecen, a cărui ucidere fusese anunțată în aprilie de către oficiali ai armatei ruse, se simte bine în postura de mort, dovadă că a apărut pe un site de Internet, declarând că se află la originea asasinării președintelui cecen Akhmad Kadyrov și, mai mult, amenințând că următorul pe listă este Vladimir Putin! Măine-poimăine, te pomenesti că auzim vești și despre Dudaev!

Potop

Inundații catastrofale au lovit, încă o dată, Asia, în special India și Bangladesh, făcând sute de victime și lăsând pe drumuri zeci de mii de oameni. În nord-estul statului indian Assam, sinistrații au fost cazați temporar în barăci, la Hajo. Și, cum o nenorocire nu vine niciodată singură, s-au înregistrat deja zeci de victime ca urmare a epidemiei și a... mușcăturilor șerpilor veninoși.

Dosarele X

Burt Rutan a anunțat că-și va relansa prototipul SpaceShipOne, pentru a cuceri premiul de 10 milioane de dolari Ansari X, oferit primei nave cosmice private, prevăzute cu trei locuri pentru echipaj, care va atinge altitudinea de 62 de mii de picioare, cu condiția să repete performanța în termen de două săptămâni. SpaceShipOne a atins deja această altitudine în luna iunie a acestui an, lansată din Montjave, California. „Dubla” din toamnă este prevăzută pentru 29 septembrie și 4 octombrie.

Final fericit

Mohammed Mamdouh Helmi Qutb, nr. 3 în cadrul misiunii diplomatice egiptene în Irak, a devenit fără voie eroul unei duble premiere: cel dintâi diplomat răpit de rebelii irakieni și, totodată, primul ostatic eliberat, în condițiile în care toți ceilalți au fost uciși prin decapitare. La Ambasada Egiptului din Mansour, la nord-vest de Bagdad, fericitul beneficiar al acestei excepții, a susținut o conferință de presă, afirmând că a fost tratat bine de

răpitori, în vreme ce Ministerul de Externe al țării sale a dezvăluit că eliberarea a fost consecutivă unor „intense negocieri”.

Bursa mileniului 3

Regina Elisabetha a II-a a Marii Britanii a inaugurat noua și revoluționara Bursă din Londra, integral computerizată, din care lipsește tradiționala sală a „strigărilor”. Noul sediu al bursei londoneze se află în Piața Paternoster, aproape de Catedrala Sf. Pavel. Ironic, poate, actuala „casă” britanică a brokerilor a fost proiectată de Mitsubishi Estate, cea mai mare companie japoneză de proprietăți comerciale.

Scandalul Yukos

Fostul președinte-director general al companiei petroliere Yukos, Mihail Hodorkovski, se pregătește să intre în sala unui tribunal din Moscova. Autoritățile susțin că acționează împotriva companiei în cadrul măsurilor anti-corupție, dar mulți analiști văd în recenta campanie un război al statului cu cel mai bogat om de afaceri rus, care ar fi finanțat partidele de opoziție și care a lăsat să se înțeleagă că vrea să intre personal în politică. După altă variantă, s-ar încerca crearea unor pretexte pentru naționalizarea Yukos.

TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

Premiile Flacăra — e

Literatură

Dan C. Mihăilescu: „Nu am reușit niciodată să găsesc un răspuns mai nimerit la întrebarea «de ce scriu?» decât cuvintele lui Samuel Beckett: «Bon qu'à ça». De altceva nu sunt bun. Altminteri, în copilărie mă visam doctor. N-am ajuns să fiu decât bolnav.”

Alexandru Todilescu:

„Când mergeam la *Cassandra*, am văzut cine era stăpânul: regizorul. Cum mie nu mi se puteau da ordine, era limpede că trebuia să aleg poziția celui care țipă la alții, nu a celui la care se țipă. Și am ales Regia.”

Teatru și Film

Muzică

Iosif Conta:

„Am realizat muzică românească pe care am dus-o-n lumea-ntreagă și am adus muzica lumii-ntregi prin capodopere universale în România.”

Spiru Vergulescu:

„Dumnezeu a vrut ca eu să mă nasc pe pământul minunat al Slatinei și sub cerul bogat în cele mai neașteptate culori ce ne apar în fața ochilor odată cu magnificele apusuri când soarele, uneori neîncăpător în spațiul divin, coboară încet-încet dincolo de apele Oltului.”

Arte plastice

Știință

Echipa RAV Antivirus:

„RAV este prima tehnologie produsă de spiritul științific autohton care va afecta în bine viețile a milioane de oameni de pe întreaga planetă. Bucuria de a face parte din această poveste este mai presus de orice închipuire.”

Cristian Tudor Popescu:

„Scriu cu singura grijă ca scrisul să fie viu acum, să trăiască acum. Nu mă interesează posteritatea.”

Jurnalism

Management

Alexandru Aposteanu:

„Eu cred că pentru un manager este esențial ca oamenii să fie mulțumiți, mașinile să fie performante, munca să fie planificată. Banii vin singuri.”

Marian Drăgulescu:

„Secretul reușitei? Să ai ambiție și să nu dai înapoi, indiferent ce greutate ai de învins.”

Sport

diția 2004 by Petrom

„Îmi doresc să-mi mai dea Dumnezeu zile să văd că s-a întremat și țara noastră, apoi să apuc să mai scriu cele 4-5 cărți pe care le am în cap și suflet.”

Neagu Djuvara s-a născut la București, la 18/31 august 1916. În 1937 obține licența în Istorie la Sorbona, în 1938 – licența în Drept; doi ani mai târziu își dă doctoratul în Drept la Paris. Se căsătorește cu o colegă de la Sorbona, France Gaillet; vor avea împreună, anul următor, un copil, Domnica. În perioada 1940-1941 urmează școala de ofiteri de rezervă infanterie din Florești. În iunie-noiembrie 1941 participă la campania din Basarabia și Transnistria, fiind rănit în apropiere de Odesa. În 1942-1943 este instructor de recruți, la Regimentul 6 Dorobanți de gardă *Mihai Viteazul*. În mai 1943 intră prin concurs la Ministerul de Externe, iar în perioada 1943-1944 va fi atașat de legăție la Ministerul de Externe București, la Direcția Cifruului și Cabinetului. Reia studiile de filosofie la Sorbona. Aici îl va cunoaște pe reputatul sociolog și filosof Raymond Aron, care-i va fi coor-

donator al tezei de doctorat de Stat în Litere (filosofie a istoriei), pe care o va susține în mai 1972. În 1988, pensionar, va obține diploma de sârbo-croată la Institutul de limbi și civilizații orientale (INALCO) din Paris. Între 1952 și 1956 a fost șef al Serviciului de Informații al Comitetului Național Român. În decembrie 1956 demisionează și intră ca senior editor writer la secția română de la *Radio Europa Liberă*, München. În 1958 revine la Paris, în calitate de secretar general al *Fundației Carol* și organizează centenarul Unirii Principatelor. A încercat de mai multe ori să emigreze, în final acceptând să fie, pentru doi ani, consilier diplomatic al președintelui Republicii Niger, Diori Hamani. Și-a petrecut în Niger, în cele din urmă, 23 de ani! Între 1975 și 1984 a fost profesor de Drept internațional și de Istorie economică la Universitatea Niamey. A primit numeroase distincții românești și străine.

Marele Premiu Flacăra

Ana Blandiana: „Am venit la *Premiile Flacăra* pentru că pe lista lauréatilor erau foarte mulți oameni pe care-i respect. Toate distincțiile au fost acordate unor oameni alături de care mă simt aproape. Mi-a făcut plăcere să asist la premiile lor.”

Dan Iordăchescu: „Românul își trăiește viața de multe ori bizuindu-se pe anumite zicale, una dintre ele este: *Să-i moară capra vecinului!* Ceea ce am trăit în această seară este exact opusul acestei zicale. *Flacăra* transmite un mesaj extraordinar – «Aveți grijă de oamenii deosebiți pentru că noi, uitați-vă, avem grijă de ei, îi prețuim, îi punem în fața dumneavoastră și arătăm ce înseamnă valoarea românească».”

Mihai Șerban – echipa RAV Antivirus: „M-a surprins acest premiu și mă bucur foarte mult că ați considerat că-l merităm. Ceea ce este mai important este faptul că a fost acordat echipei, care reprezintă factorul principal al succesului produsului RAV.”

Iosif Conta: „Trebuie să vă spun că și ambianța de după decernarea premiilor este armonioasă, toți oamenii parcă se cunosc, toți oamenii sunt bucuroși. E o atmosferă foarte plăcută și elevată. Toate persoanele au o distincție specială, ca într-o sală de concert unde lumea e îmbrăcată elegant, are capacitate de

recepție și capacitate de comunicare.”

Dinu Patriciu: „M-am simțit extraordinar la *Premiile Flacăra*. Faptul că am luat premiu m-a onorat și – așa cum am spus și pe scenă – este o recunoaștere a calității muncii noastre, a valorii companiei care este un model românesc de succes.”

Declarații la cald

Dan C. Mihăilescu: „Din cauză că, de când mă știu, am practicat – inconstient – surfingul profesional, eu sunt prea puțin rodul propriei voințe, fiind într-o măsură decisivă ceea ce au făcut alții cu bruma înzeștrărilor mele literare. Așa se face că, inclusiv când vine vorba de premii, le dedic numaidecât, cu modestie și recunoștință, altora. Adică, pe de o parte, autorilor despre care am scris, pe care i-am vampirizat exegetic (de la Eminescu și Caragiale, la Cioran și Cărtărescu), iar pe de altă, editorilor care, cu inflexibilă prietenie, m-au obligat să-mi recalibrez gazetăria și să-mi alcătuiesc volume (Gabriel Liiceanu, Silviu Lupescu, Stelian Turlea, Radu Mares ș.a.), ca să nu mai vorbesc

despre echipa de tineri minunați de la *ProTV* grație cărora există *Omul care aduce cartea*. La urma urmelor, *Premiul Flacăra* este al lor...”

Alexandru Tocilescu: „M-am simțit foarte bine la *Premiile Flacăra*. Totul a fost așa cum trebuie să fie. Evident, mă bucur că am luat premiu, este o recunoaștere a muncii mele de ani de zile. Nu vreau să repet ce am spus pe scenă, acolo am spus ce am simțit cu adevărat.”

Mihai Stănescu: „A fost frumos aici, dar eu sunt cam trist că mâine va fi ziua mea, împlinesc o vârstă, și deh, sunt cam tulburat. Dar mă voi refugia în muncă și am să uit, cam așa se spune, nu? În prezent lucrez la o carte care va apărea în Franța și, spre sfârșitul lui august, voi merge la Paris să pun la punct niste detalii cu editorul. Acum doi ani am cerut o viză la francezi ca să merg să beau o cafea și ei mi-au dat viză pe doi ani, așa că pot merge să beau mai multe cafele. De fiecare dată când ajung la Paris, merg la *Café des Fleurs*, o cafenea a artiștilor unde în urmă cu câțiva ani m-am întâlnit cu Paco Rabanne. El stătea deasupra și a trecut pe acolo.”

— *moderatori* **Alice Gherman**
— **Raluca Șeinoiu**
— *scriitori* **Robert Hancianec** și **Octavian Tibăr**

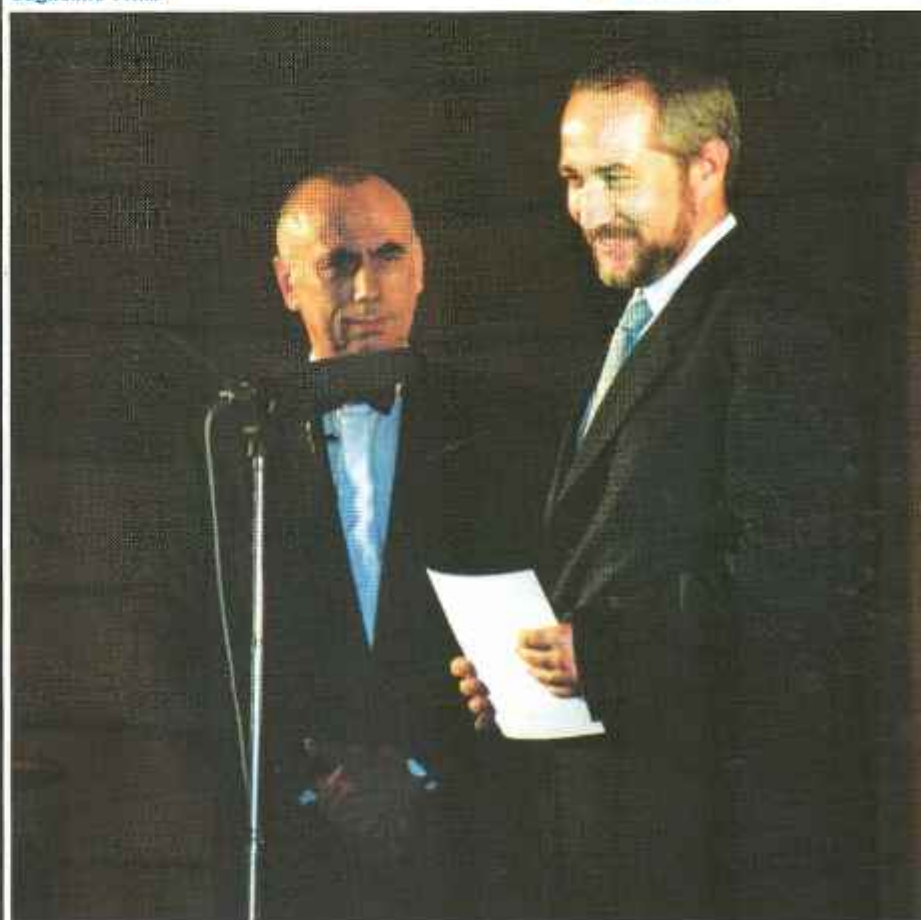
Premii ale revistei FLACĂRA

Trofeul
Fierul de Cristal
s-a decernat
companiei
ROMPETROL,
Președinte-Director general
Dinu Patriciu

Diploma secțiunii de business a revistei
s-a decernat companiei
GENERALI ASIGURĂRI,
Președinte-Director general
Guglielmo Frinzi

Diploma „clauza agenției
cele mai favorizate”
s-a decernat companiei
INITIATIVE MEDIA,
Managing director
Dan Balotescu

Party-time

Amfitrioni:
George Arion
și Iuliana
Mărgărit

Sub privirile vigilente ale
managerului Alexandru
Aposteanu...

...Dan C. Mihăilescu
se visa doctor

Dinu Patriciu a ajuns,
deja, un campion
al petrolului

Marian Drăgulescu se pregătește
să devină campion olimpic

Alexandru
Tocilescu,
un „tocilar”
al teatrului,
tucește
și treptele
Muzeului
de Artă

Spiru Vergulescu,
creatorul unor
refugii de lumină

RAV Antivirus,
medicii Galei

Cristian Tudor
Popescu,
întristat
că jurnalistul
a ajuns
un gunoier
al societății

Mihai Stănescu,
o zi înainte
de naștere

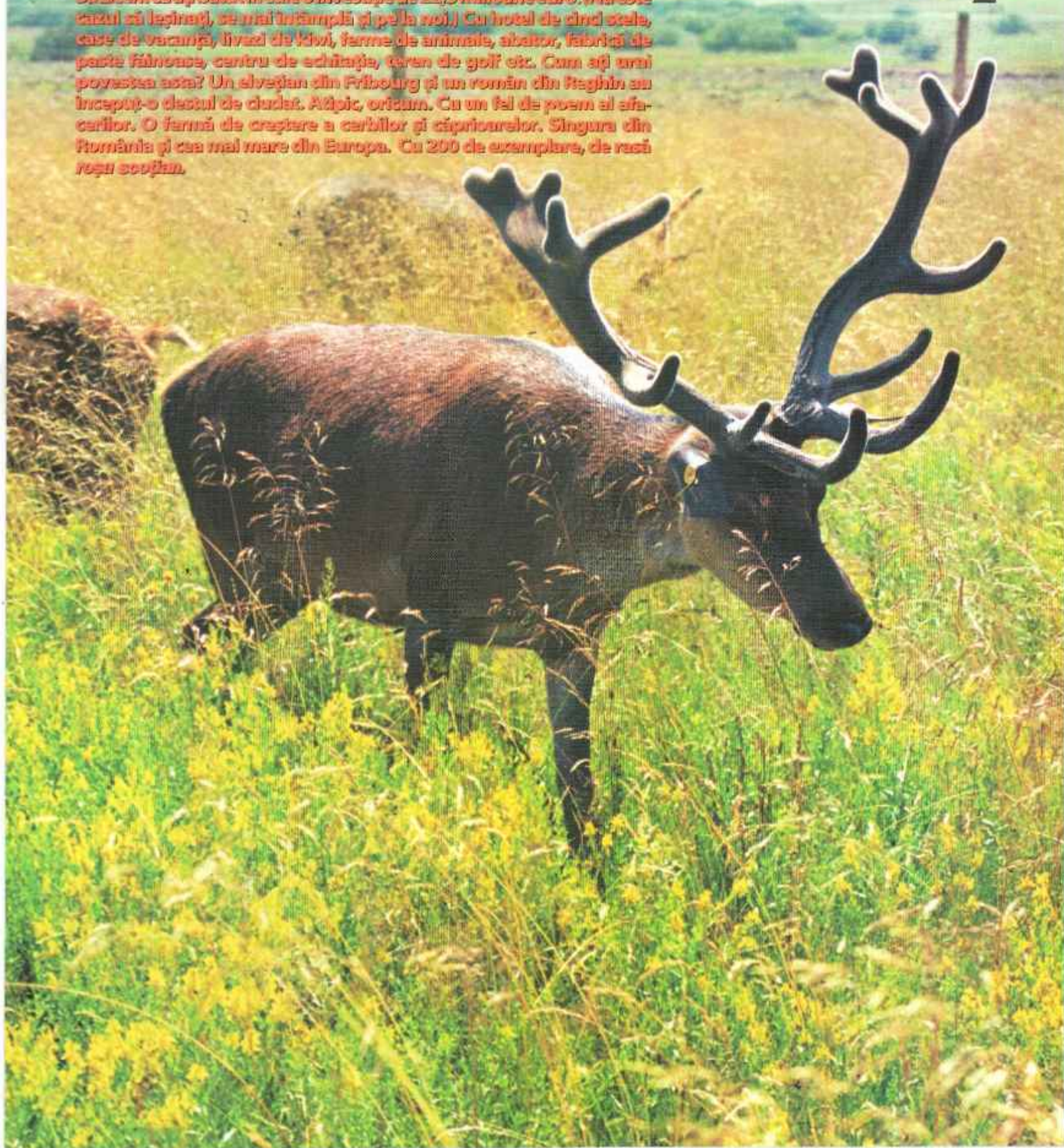
Iosif Conta
își dirijează
discursul

Personajul principal: masa

Premieră în România Crescătorii de fript

Să zicem că aș bătu în cui o investiție de 22,5 milioane euro. (În acest caz, să leșinați, ce mai întâmplă și pe la noi.) Cu hotel de cinci stele, case de vacanță, livazi de kiwi, ferme de animale, abator, fabrică de paste făinoase, centru de echitație, teren de golf etc. Cum ați urzi povestea asta? Un elvețian din Fribourg și un român din Răghin au început o destul de ciudată. Alăpici, oricum. Cu un fel de poem al afacerilor. O fermă de creștere a cerbilor și caprioarelor. Singura din România și cea mai mare din Europa. Cu 200 de exemplare, de rasi roșu scottish.

uri grațioase

reportaj

În 311 este căța. Ea dă tonului înținare, alergătură și odihnă. Cred că mi-a plăcut zărilor, iar șalintele foto nici atât. Pentru că ne-a alergat, cu turma ei, de ne-am blestemat zilele. La 30 de kilometri pe oră, bașca acrobajii peste ouășuri, și 36 de grade Celsius, a vrea să facă un portret de câprioară însemnată că oareșce și-a dăunat grav sănătății. Cel puțin așa ne-au sugerat îngrășitorii. Căi-am fugărit și pe câmpii, cum să nu?

Turma are organizare socială foarte riguroasă. Nimeni nu mișcă în front dacă șefa n-a făcut primul pas, fie că e vorba de mâncare, apă sau alergătură. Aproape la fel de respectate sunt și paznicile, respectiv căprioarele care studiază perimetrul, avertizează asupra pericolelor și veghează la siguranța puilor. Orice disidență se lasă cu izolarea subiectului.

„Vine mă-sa ca fulgerul și te despică în două”

Cocotată pe dealurile domoale ale Gurghiului, ferma de căprioare pare un spectacol aproape natural. Construcțiile din lemn și dantelăria de garduri se pierd, pur și simplu, în peisaj. Un „cocteil” de peste 92 de hectare cu păduri, fânețe, tufisuri, iarbă până-n brâu. Și, bonusul acestei veri, o destrăbălare în galben de sănzien. Facem cunoștință cu îngrijitorii. Sabin și Ștefan, doi puști de 18, respectiv 20 de ani. Responsabili și cu drag de animale, de când se știu. Nu răspund la provocări de genul „Da’ voi nu vă plictisiți pe aici, de atâta sălbăticiie, fără discotecă, fete nici atât?” „Prima dată munca, distracția mai apoi. Când le-om așeza pe toate, ne-om mai lua și noi câte-o liberă, la sfârșit de săptămână. Prietenei mele, Teodora, nu-i prea convine despărțirea asta. Da’ nici supărată rău nu-i, că vine aproape zilnic, din Reghin, să-mi aducă de mâncare”, povestește Sabin.

Plănuim cum să aducem căprioarele în raza aparatului de fotografiat. Băieții sunt cam sceptici: „Nu cred că stau astea la fotografii, aleargă de rup pământul, ajung la 80 de kilometri pe oră, dacă își pun mintea. Da’ putem încerca, luăm o găleată cu niște concentrate și or veni câteva, mai blânde și mai mândicioase”. Zis și făcut. Pe drum aflăm că fiecare exemplar are un număr, în loc de nume, scris pe cerceul din ureche, numit *crotal*. Un fel de buletin de identitate, cuprinzând toate datele despre purtător. În câteva luni, se va trece la cip-uri. Mergem destul de mult, soarele ne bate în cap, că e ora amiezii, și nici urmă de căprioare. Cele 12 parcuri par pustii. Misterul e simplu: vedetele noastre stau la umbră, prin tufisuri, sau tolănite în iarbă înaltă, de nu se văd. Dar numai până când simt picior străin în zonă. Și-apoi vedem o pădure de urechi ciulite. Ca și când s-ar fi dat un ordin, începe show-ul. Pași de balet, salturi grațioase, proba de viteză. Măsoară teritoriul, în lung și-n lat, cu o grabă ametitoare. Singura care pune botul la găleata cu mâncare este 4002. Blândă, pofticioasă, jucăușă. Își oferă grațiile fără rezerve: față, profil, cu picioarele ridicate. Insistăm să ne lase în parc, doar-doar om prinde și imagini de grup. Treacă de la ei. Prima dată intrăm la „doamne”, respectiv căprioarele gestante și cu pui. Cred că s-au prins, deja, că nu le prea avem cu maratonul. Nu mai aleargă, doar că se îndepărtează de noi în același ritm în care noi ne apropiem de ele. Degeaba se străduiesc îngrijitorii să le păcălească, prin tot felul de trucuri. În schimb, puții sunt mai accesibili. Stau cuminiți în iarbă, poți să le faci orice. Pe unul, măcar, vreau să-l iau în brațe, Ștefan sare ca ars: „Doamne fereste, o să vină mă-sa ca fulgerul și te lovește de numa-numa. Îți pune copita în piept și te despică în două”. Nu am astfel de curiozități, așa că o iau ușor spre ieșire. Următorul popas îl facem în parcul „domnișoarelor”, care intră binisor în pădure. Băieții ne spun povestea gardului din sârmă, adus tocmai din Scoția. Este făcut cu finețe, dintr-un aliaj special, pe bază de titan, ceea ce îl face foarte flexibil. La stres sau sperietură, animalele se aruncă în el și sunt împinse înapoi, fără să se rănească. Sabin susține că „fecioarele” sunt tare neliniștite și rele: „Cred că până s-or împerechea, la toamnă, pentru prima dată. Parcă-s turbate uneori, nici cu binoclul nu le pot urmări alergătura”. Cu un asemenea „harem”, vai de viața cerbilor, în octombrie, când se dă dezlegare la perpetuarea speciei. Până atunci, cei patru masculi ai fermei stau singuri, în parcul lor. Un trofeu maiestuos, ridicându-se dintre ierburi, în aura dimineții, este emblema propusă de Farming Group Transilvania pentru zona Gurghiului.

Frânzuoaicele au călătorit într-un pat cu morcovi

Avocatul Sorin Sabău, din Reghin, este preocupat, printre altele, de alimentația rațională. De aici a pornit ideea unei ferme de creștere a cerbilor și căprioarelor. Se pare că asta va fi carnea viitorului, pentru cine își respectă sănătatea, cât de cât. Este asemănătoare celei de somon, fără colesterol, calorii puține, cu un conținut bogat în vitamine și fier. Normal, occidentali se pricep mai bine la astfel de înșelături. Așa că un prieten din Elveția, Dominique Menoud, a devenit asociatul ideal pentru afacere. Prima vizită în România, în octombrie 2003, a fost ceva de genul „venit, văzut, plăcut, bătut palma”. S-a ales locația, în Gurghiu, și au început să cumpere terenuri. Ca să adune 92 de hectare, necesare întregului pachet de afaceri, avocatul nostru a înlocuit peste 400 de contracte. Și a bătut țara în lung și în lat, pentru că moștenitorii unor proprietari sunt împrăștiati de la Timișoara până la Constanța. Au urmat amenajările, deparazitarea zonei, îngrădirea parcurilor. În 7-8 mai 2004, ferma și-a primit locatarii. Căprioarele au fost cumpărate din Franța, iar masculii din Germania, la un preț mediu de trei mii de euro bucata. Transportul s-a făcut cu o firmă specializată, animalele fiind așezate pe un pat de morcovi. Ca să aibă la îndemână vitaminele necesare. Deși călătoria a fost lungă și

obositoare, „emigranții” s-au obișnuit repede cu noul lor cămin. Și-au studiat perimetrul, s-au simțit în siguranță. Când turma s-a așezat și a început să rumege, toată lumea a răsuflat ușurată. Aceasta este dovadă clară a adaptării. După o lună, s-a născut și primul dintre cei 20 de pui cu „buletin de România”. Tăierile vor începe de-abia peste doi ani, când efectivul va fi suficient. „Dar eu nu mă duc să văd așa ceva, că le iubesc prea mult!”, mărturisește Sorin Sabău.

Și, totuși, afacerea e afacere. S-au încheiat, deja, contracte pe 5-10 ani, în Franța, Elveția, Germania, Japonia și Italia. Un kilogram de carne costă 20-40 euro. Pentru preparate și semipreparate, tocmai se construiește un magazin de prezentare, la intrarea în fermă. Proprietarii Farming Group Transilvania susțin că nu-și doresc monopolul acestui gen de afacere și că de-abia îi așteaptă pe cei interesați. În acest sens, au tipărit un manual, au „amenajat” un web, au descifrat hațisurile legislative. Care, între noi fie vorba, erau interpretate restrictiv, spre interzis. Numai că, la acest capitol, nu te poți cu ambiția unui avocat din Reghin, oricât de autoritate ai fi! Acum domeniul este limpede, s-a dat liber la creșterea căprioarelor.

text **Liliana Petrus**
foto **Octavian Tibăr**

În fiecare dimineață, la ora cinci, Sabin și Ștefan fac perimetrul fermei. Să nu se fi întâmplat vreo neregulă, peste noapte. Apoi servesc porția de concentrate, singura masă „organizată” a zilei. La pășune și apă, e cu autoservire.

Ca să se simtă în libertate, cerbii și căprioarele nu trebuie să vadă gardul de sârmă dintr-o parte în alta. Criteriu care, la Gurghiu, este respectat cu prisosință.

În fermă, rasa roșu scoțian are o rată de perpetuare a speciei de 95-98%, în timp ce, în libertate, cerbul carpatin nu depășește 30%.

Cerb cu prune uscate**Ingrediente:**

Pentru 4 persoane: 8 bucăți de mușchi de cerb a 75 g, sare, piper, 1 lingură de ulei vegetal, 1 ceapă roșie tocată, 150 ml supă de vită, 150 ml vin roșu, 3 linguri jeleu de coacăze, 100 g prune uscate și ceva mai carnoase, 2 linguri de făină, 2 linguri coniac, 4 linguri de pătrunjel verde tocat.

Mod de preparare:

Se taie grăsimea de pe carne, se sarează și se piperează pe amândouă părțile. Uleiul se înfierbântă într-o tigaie și carnea împreună cu ceapa se prăjesc la foc puternic timp de 2 minute.

Se reduce focul, se adaugă supa și vinul. Mai apoi se pun prunele și jeleul de coacăze și se amestecă până când jeleul s-a făcut lichid. Se fierbe totul la foc mic timp de 10 minute.

Se scot medaliașele și se pun undeva la cald. Făina, împreună cu coniacul, se pune peste sosul din tigaie. Se amestecă încontinuu în timp ce fierbe până când sosul s-a îngroșat. Dacă e nevoie, se mai condimentează.

Mod de servire:

Carnea se servește lângă piure, cu pătrunjel verde tocat.

O porție are 503 kcal.

Medalion de cerb**Ingrediente:**

200 g mușchi de cerb, 100 ml smântână, 100 g ciuperci, 1 g sare, 50 ml sos brun, 10 ml coniac, 2 felii pâine toast.

Mod de preparare:

Se taie carnea în două tranșe și se bate un pic după care se dă prin făină pe ambele părți apoi se trage în 100 ml ulei neîncins. După ce a prins o crustă maronie se flambează cu coniac după care se adaugă ciupercile și sarea. Sosul brun și smântâna se adaugă după ce în prealabil ciupercile au fost prăjite timp de 2 minute. Totul se lasă la foc mic 15 minute.

Mod de servire:

Se servește cald alături de un vin roșu, de preferință Cabernet Sauvignon Sec și Bordeaux.

Mâncărică orientală din carne de căprioară**Ingrediente:**

600 g carne de căprioară, 3 linguri margarină, 2 cepe, 1 mărar mare, 1 banană, un pumn stafide, 3-4 căței de usturoi pisati, 4 cuișoare, 1 lingură soia, 2 linguri făină, 4,5 dl supă din Vegeta, 1,5 dl smântână.

Mod de preparare:

Se curăță carnea bine și se taie în bucățele potrivite. Se curăță mărarul, banana și ceapa și se taie în bucățele. Se prăjește carnea până capătă culoare frumoasă. Într-o altă cratiță se prăjesc în puțină grăsime curry, mărarul, usturoiul și ceapa. Se pune deasupra carnea prăjită și se adaugă pasta de roșii, soia, făina, supa din Vegeta, stafidele, banana, tabasco. Mâncarea se fierbe aproximativ 45 de minute. Smântâna se adaugă la sfârșit.

Mod de servire:

Se servește cu orez fiert și o garnitură de legume, alături de un pahar de bere.

Dominique (stânga) s-a cam îndrăgostit de plaiurile transilvane, pe care le consideră asemănătoare Elveției. Spune, foarte des, „aici, la noi”. Apoi se scuză, ca nu cumva prietenul și partenerul lui, Sorin Sabău, să creadă că a venit să ne cotopească.

Afaceri umede ale

anchetă

La fel ca în orice altă țară din lumea asta, bolnavă ca de cancer de propriile ei interese, și în România poveștile despre bani mulți, câștigați cu prețul propriului suflet, se termină cu sânge. Cineva moare, de cele mai multe ori nu pentru că s-a plănuțit asta de la bun început, ci pentru că așa e povestea.

Mafiei în România

Informații la nivel înalt

Moartea lui Erbasu este o poveste tipică despre cineva cu bani mulți care o termină prost. Criminaliștii consideră că a fost sinucidere. Polițiștii n-au găsit nici o urmă care să-i ducă spre criminali. O altă ipoteză formulată este că asasinul au fost niște profesioniști obișnuiți să lucreze „curat”, că l-au executat pentru a servi unor interese - care puteau fi foarte bine și ale altui stat - așa cum ar fi dus la bun capăt orice altă operațiune: precis și rece. Pe urmă, cu mare pricepere, au rearanjat bucățile de realitate, construind o imagine convenabilă. Cunoșteau exact limitele unei investigații. Ce interes să fi servit eliminarea lui Erbasu? Tăcerea? Bani? Informațiile?

„Un suicid atipic și paradoxal”, spune profesorul Tudorel Butoi, reputatul psiholog criminalist, despre cazul Erbasu, după care demonstrează clar că acolo a fost vorba de crimă.

Colonelul Dumitru Prichici, fost ofițer specializat în tehnica operativă în cadrul Direcției de Securitate a Statului, susține: „De la un anumit nivel în sus se știe totul”. În sprijinul afirmației sale, fostul cadru de Securitate vine cu un element clar: un personaj de talia lui Erbasu avea „umbră”, adică era monitorizat. De ce a fost lăsat singur în noaptea crimei? - se întreabă fostul ofițer de informații.

În alte trei foarte cunoscute cazuri de asasinat în stil mafiot, rămase oficiale cu autori necunoscuți, lucrurile s-au întâmplat cam la fel: cu puțin înainte de moartea victimelor, presa a scris despre legături de afaceri dubioase. Poliția a făcut cercetări, unele soldate chiar cu arestarea subiectului. Totul apare ca un scenariu construit spre a legitima ideea legăturilor cu lumea interlopă. Apoi urmează moartea, scandalul public pentru ca, după o vreme, totul să se surpe sub uitate, așa cum peste cel mort pământul se surpă sub greutatea pe care n-o mai poate susține capacul sicriului putrezit. Să povestim, așadar, despre alte afaceri umede ale Mafiei.

Aur și gloanțe

Istoria despre bani răscumpărați cu sânge începe în 1992. Atunci s-a petrecut „Crima din Strada Precupeții Vechi”. Asasinat la comandă. „Ne-a luat pe nepregătite. Nu ne așteptam să se întâmple așa ceva. Până ne-am dezmeticit, criminalii erau peste graniță”, își amintesc polițiștii. Victima: fostul ofițer DIE, Ștefan Andreescu. Pe 20 februarie 1992, ucigașii au așteptat câteva ore în fața atelierului auto al lui Andreescu, devenit un afacerist prosper. Omul s-a urcat la volanul Nissan-ului său. Linistea dimineții a fost sârtecată de răpăitul a 11 gloanțe. Viața lui Andreescu s-a terminat atunci, acolo. A fost găsit de anchetatori cu capul căzut pe spătarul scaunului, lângă tetieră. Din gura plină de

sânge, un fir roșu, prelins pe bărbie, s-a coagulat înainte de a ajunge pe gât. Asasinii au așteptat în mașină, mai multă vreme, fără să-și ascundă fața, fără să-și facă probleme că și-ar putea pune cineva întrebări cu privire la prezența lor pe strada Precupeții Vechi, pustie la acea oră. Erău profesioniști rafinați. Calculaseră timpul de care aveau nevoie pentru a ajunge la aeroport și posibil cumpăraseră bilete la toate avioanele cu plecare în jurul acelei ore. Când polițiștii de la Omoruri au ajuns la fața locului, ucigașii erau deja în avion. Mașina din care s-a tras a fost găsită abandonată în drum spre aeroport.

Ar mai fi de spus că traficanți de droguri, valută, bijuterii și obiecte de artă erau obișnuiți vizitatori ai atelierului de reparat mașini de pe strada Precupeții Vechi. Firma lui Andreescu avea colaborări cu interlopilor, ale căror mașini le „adapta” pentru contrabandă. Mai exact, în autoturisme se „scobeau” „bunkere” - ascunzătorii pentru marfa care urma să fie trecută peste graniță. Interlopilor povestesc că fostul ofițer de informații „a dat în primire” ultima lucrare - o

„găoaacă” pentru 32 kg de aur. Altă ipoteză, formulată de această dată de investigatorii de la Omoruri: victima era implicată în trafic de mașini furate pe filiera Vest, dar afacerea n-a funcționat și soluția pentru repararea defectiunii a venit sub forma ordinului de execuție. A treia ipoteză, cu aceeași sursă de generare: Andreescu a încercat să-și „tragă” niște bani negri care trebuiau să ajungă într-un off-shore (paradis fiscal), unde urmau să fie albiți. E greu de crezut că un om de informații cu experiența și de clasa lui Andreescu se putea preta pe cont propriu la manevre atât de ieftine. Încă un amănunt din informații nu se pleacă niciodată. Doar că unii ofițeri se regroupează în afaceri. Cum a fost, posibil, cazul lui Andreescu.

Am fost în Precupeții Vechi, acolo unde acum mai bine de zece ani s-a petrecut primul asasinat la comandă. Strada nu s-a schimbat prea mult față de cum o arată fotografiile sepiă din dosarul învechit aflat în arhiva Poliției și care poartă, pe colțul din dreapta-sus, mențiunea „AN”. În strada Dragos Vodă, unde odinioară funcționase atelierul auto al lui Andreescu, unde se „scobeau” ascunzătorile pentru transporturi clandestine de aur, este și acum un atelier auto. Ascuns în dosul unor porți înalte, de tablă. Semn că nici acum privirile prea curioase nu sunt bine-venite.

Vila lui Andreescu este și ea ascunsă îndărătul unor porți ermetice de tablă. Lipită de ea este o altă vilă, portocalie, cu arhitectură modernă. Foarte bine păzită. Înăuntru este un sediu de firmă, dar nici o inscripție, nici măcar cât o carte de vizită, nu dezvăluie numele sau obiectul de activitate al companiei. Am sunat la interfon. Ușa s-a deschis, fără să fiu întrebată cine sunt. Am pătruns într-un hol cu gresie pe jos, mobilat de asemenea ultramodern. Ușa s-a închis în spatele meu tot automat. M-au trecut fiori. Poate de la aparatul de aer condiționat. De la etaj, pe scara cu balustradă metalică, a coborât un paznic mare, tuns foarte scurt, cu ochi de gheață și zâmbet vag, oarecum amabil. Încă nedezmetică, m-am arătat surprinsă că acolo e o firmă. Omul de pază a priceput că greșisem adresa și mi-a indicat cu un gest că trebuie să ies. M-am îndreptat spre ușă dar mi-am încercat totuși norocul - am întrebat dacă mai locuiește acolo cineva din familia Andreescu. Mi-a arătat o altă sonerie, cea de la corpul de clădire vecin. L-am întrebat din nou dacă acolo locuiește doamna Andreescu și mi-a răspuns scurt că nu știe. La sonerie n-a răspuns nimeni.

Clanul belgienilor – seria neagră

Seria neagră a morților violente în clanul Belgianilor a început în 1999. Belgianii, cu capii lor: Studentul (Vasile Mitrache), Sadoveanu (Cristian Mitrache), Calea (Barbu Mitrache) și Nixon (Ion Mitrache) sunt țigani ursari, așezați în Tunari. Ca activitate infracțională sunt specializați pe proxenetism. De fapt, practică forma cea mai urâtă de proxenetism, asociată cu sechestrarea: iau fete cu japca de pe stradă și le obligă să se prostitueze, sub strictă supraveghere. Fetele sunt ținute în sclavia cea mai neagră. Nu au nici un fel de drept. Li se permite să doarmă câteva ore ziua (că noaptea lucrează) în condiții mizere în cocioabele din Tunari ale țiganilor unde rabdă de foamete și încasează bătăi după bunul plac al peștilor. În iulie 1999, Florina Mitrache de 15 ani a fost împușcată în burtă de iubitul ei, Vasile Domnu, provenit și el dintr-un alt celebru clan de proxeneți, având cartierul general pe Plevnei. Se pare că Domnu a încercat mai întâi s-o violeze pe Florina. Fata a fost inițial salvată de medicii de la Spitalul de Urgență Floreasca, dar, până la urmă, a murit pentru că ursarii n-au înțeles sub nici o formă să-i păstreze regimul alimentar recomandat de doctor. Rudele, strânse ciopor pe coridoarele spitalului, cum se întâmplă de obicei în astfel de cazuri, i-au adus de mâncare chiar și câpșuni, desi medicii interzisese categoric acest lucru. Externată în august, ea a revenit la spital în decembrie cu o stare septică avansată și a murit puțin înaintea Crăciunului.

În 2000 o combinatoare, Veronica Leontina Nedelcu, a fost împușcată de polițiștii de la Crima Organizată. Din goana nebună pe străzile Bucureștiului, pe Nedelcu, aflată la volan, a oprit-o un glonț care i-a perforat cutia craniană. Polițiștii încercau atunci să recupereze două fete răpite dintre tentaculele proxenetilor. Au reușit până la urmă, iar Studentu și ai lui s-au dus acolo unde le e locul: la „facultate” – adică la pușcărie. Dar cei rămași acasă tot au scos fete la produs, pe Centură.

A treia crimă s-a petrecut în 2002, chiar de Crăciun. Rozalia Dincă, nepoata de 17 ani a lui Studentu, a fost ucisă, măcelărită și îndesată în hagna. Ucigașul s-a dovedit a fi Vasile Miron, un ins fără căpătâi, abia ieșit din pușcărie. Fata s-a dus cu colindul pe la el, dar individul a încercat s-o violeze. Se pare că era prea beat și nu i-a reușit contactul sexual. Rozalia i-a cerut bani ca să tacă și atunci Miron a ucis-o.

Și în casa în care Belgianii sechestraseră fete am fost – în toamna lui 2003, puțin înainte ca Studentu și ai lui să iasă din pușcărie. O bătrână din familia lor povestea că-i calcă mascații săptămânal, sau dacă nu, măcar o dată la două săptămâni. Șefia clanului o preluase un văr de-al lor, pe nume Amar. Curtea era în dezordine și gardul stătea să cadă. Încăperile n-aveau pe jos

altceva decât piatra goală. O femeie din neamul lor, grasă, cu fustă lungă și largă și bluză dintr-un material strălucitor, tocmai se apucase să gătească sarmale. În bucătărie nu era altceva decât o masă, o chiuvetă de tablă și un aragaz cu butelie. Nici urmă de frigider. Era trecut de jumătatea după-amiezii. „N-am gătit până acum, că n-am avut butelie”, spunea femeia, Sonna. Pe urmă mi-a cerut „Să scrii că sunt ghicitoare. Că vindec de ipotenție în 48 de ore. Descânt și firme, și procese. Așa să scrii – și-ți dau și ție o sută de dolari”. Pe străzile din Tunari pot fi văzute mașini scumpe – Mercedes, BMW. Unele buralii sunt ale Belgianilor. Prețurile caselor în schimb au scăzut foarte mult. Oamenii

Casa belgienilor este un fel de închisoare pentru prostituate. Una dintre „producătoare” tocmai a fost lăsată puțin la aer.

vor să vândă, dar nimeni care să cumpere. De frica Țiganilor. Când au ieșit din pârnie, capii clanului s-au apucat tot de ce știau ei să facă. Au luat din nou cu japca niște fete și le-au pus la treabă. La produs. A urmat o descindere a mascaților și Studentu a ajuns iar la „facultate”. Împreună cu tovarășii de fapte, evident. La fel ca și mai înainte, desi capii clanului sunt arestați, în casa lor încă mai sunt „producătoare”.

O altă sinucidere subită: cazul Panait

Povestea Erbașu seamănă bine cu altă sinucidere subită. Într-o miercuri, pe 10 aprilie 2002, tânărul procuror Nicolae Cristian Panait, de la secția Urmărire Penală și Criminologie din Parchetul CSJ, s-a aruncat de la etajul patru al vilei în care locuia, situată pe strada Luca Stroici, la nr. 35. Panait a luat contact cu solul la ora 17.30. O oră mai târziu a murit la Spitalul

Floreasca. Pe 29 martie împlinise 29 de ani. Avea o reputație foarte bună și perspectiva unei cariere de excepție. Fusese doctorandul Rodică Stănoiu, la acea vreme ministru de Justiție. „Știu că a fost un student foarte bun și un om de o cinste exemplară”, l-a caracterizat Stănoiu.

Panait spusese colegilor că e obosit și că vrea să-și ia câteva zile de concediu. Două dintre anchetele foarte sensibile instrumentate de procurorul sinucigaș (sinucis, au spus unii): cazul Alexandru Lele, procurorul acuzat de luare de mită și dosarul în care deputatul PSD VioREL Gheorghiu este incriminat pentru că și-ar fi furat propria mașină în scopul de a încasa asigurarea. Recent, numele lui Gheorghiu a mai apărut implicat într-un scandal legat de afaceri mafioate. Un consilier al deputatului, Ioan Potoroc, a fost arestat pe Aeroportul Otopeni în timp ce prelua șapte kilograme de cocaină, în timpul unei livrări supravegheate. Potoroc este ginerele unui alt PSD-ist de marcă: Bebe Ivanovici.

Autori și victimă neidentificați

Multe alte afaceri umede ale Mafiei – autohtone ori de pe aiurea – s-au derulat pe teritoriul României. Basarăbeanul Petre Sârbru, executat cu un glonț în cap de mafia rusă, a fost găsit pe malul Lacului Morii. Apele lacului au fost tulburate și de moartea a doi foști angajați ai CC al PCR, Ion și Maria Căpitănescu, despre care anchetatorii au pretins că s-au înecat în mod accidental. Soluția dată în acest caz din nou nu a convins.

Un capitol din istoria scrisă cu sânge a bănilor negri este despre chinezii fierți și îndesați în geamantane. Comunitatea chineză a fost foarte multă vreme închisă, astfel încât răfuielele „chinezești” s-au petrecut numai între chinezi. Nimic nu a ieșit în afară – în fond nici măcar informație relevantă. Kurzii au avut episodul *Golden Falcon*, în care un om de afaceri din etnia lor a fost împușcat în cap. Mafia arabă a produs episodul Bassam, patronul discotecii *Why Not?*, înjunghiat în ziua când bunul său prieten, premierul libanez, se afla în vizită la București. Unul dintre asasinii este o femeie, Ivonna. Ivonna este operativ al serviciilor secrete poloneze. Autoritățile române au cerut extrădarea ei, dar leșii nici măcar n-au vrut să discute subiectul. Italienii – Nicolo de Palma, căruia asasinii i-au tocat creierii cu ranga, aparent în scop de jaf. Mai sunt și povești care respectă liniile de scenariu ale unor execuții în stil mafiot, dar în care nu se cunosc nici autorii și nici identitatea victimei. Există doar un cadavru, mutilat, carbonizat, ori în stare avansată de putrefacție și prezentând urmele unor violențe fizice ori păstrând în corpul descompus metalul ucigaș al gloanțelor.

AMG

Auto Marcu's Grup S.A. **Concesionar Automobile Dacia si Renault**

S.C. AUTO MARCU'S GRUP S.A. este primul concesionar bi-marcă DACIA și RENAULT din România.

VÂNZĂRI:

În cel mai modern show-room din București puteți achiziționa:

- Autovehicule noi Dacia și Renault (autoturisme și utilitare) cu diverse modalități de plată: numerar, rate, leasing pentru persoane fizice sau juridice, acordând asistență pentru obținerea împrumuturilor.
- Autovehicule de ocazie Dacia, Renault, alte mărci.
- Piese schimb de origine Dacia și Renault prin magazinul propriu și agenți.
- Societatea noastră cumpără autovehicule rulate, contravaloarea acestora putându-se constitui în avans pentru achiziționarea unui autovehicul nou.

SERVICE:

Societatea deține ateliere de reparații ultra-moderne dotate cu echipamente de ultimă generație și personal specializat.

- Service mecanică Dacia
- Service mecanică Renault
- Service alte mărci (Daewoo, etc.)
- Service caroserie (tinichigerie, vopsitorie)
- Reparații în garanție pentru autovehicule Dacia și Renault.
- Inspecții Tehnice Periodice
- Platforme de depanare și tractare cu program non-stop.

* Se utilizează numai piese de origine procurate direct de la producător la cele mai mici prețuri.

* Tarifele practicate pentru ora de manoperă sunt fără concurență.

* Relațiile contractuale cu principalele societăți de asigurare permit decontarea directă în cel mai scurt timp a costurilor reparațiilor efectuate.

* Se pot încheia contracte foarte avantajoase de service pentru parcurile de mașini, acestea având prioritate în introducerea în lucru.

Adresa: Șos. Pantelimon Nr. 450 Sector 2 București

Tel/Fax : 021/2553345 ***** 021/2557336

E-mail : office@amg.ro Web-site: www.amg.ro

DACIA:

Tel/fax: 021/2550977

Vanzari.Dacia@amg.ro

RENAULT:

Tel/fax: 021/2556469

Vanzari.Renault@amg.ro

Vendeta de la Bărbulești

La începutul lui 1997, tot Bărbuleștiul clo-cotea, împărțit între două clanuri rivale de țigani. O ură de familie, veche de o generație, a izbucnit în lama de cuțit fulgerată de mâna lui Dincă Alian, ginerele lui Cristofor Duduianu. Victima: Dudușica Marian, zis Pardailan. Crima răzbuna o alta, petrecută în 1985, când Scrumbie, tatăl lui Alian, a murit de mâna celor din clanul Dudușica. Alde Dudușica i-au crăpat capul cu o sapă, ca să nu plătească o datorie la barbut. Pardailan a plătit pentru asta. A fost arestat și făcut *călugăr* (deținut cu condamnare mare). Când a revenit din închisoare, avea harfe de șmecher, că făcuse *istorie* (o faptă despre care s-a dus vestea). Țiganii se temeau de el și plăteau fără să crănească amenzile uriașe, puse din te miri ce. Dacă n-aveau cu ce plăti, Pardailan le lua nevasta, trăia cu ea o zi-două, până se plictisea, pe o urmă l-o înapoia *husinului* (fraier).

Banda lui Pardailan își zicea Garda Roșie. Au făcut „raze” – au devastat mai multe case ale clanului Scrumbie. Pentru a sărbători victoria, dar și pentru a arăta că nu i-a trecut selea de răzbunare, că se simte tare și e pus pe fapte mari, Dudușica și-a împodobit acoperișul casei cu un uriaș steag roșu, luat de la fosta Casă de Cultură. O cruce jefuită din cimitir a fost aruncată în curtea lui Alian într-o noapte de octombrie. Semn că-i venise timpul să moară. Fiecare clan și-a strâns brigadă. Momentul încăierării a sosit într-o duminică după-amiază, în fața vulcanizării. Alian a coborât din *burale* – un Audi de culoare roșie. Pardailan nu s-a ferit. I-a cerut: „Dă-mi cinci mii, să bag benzina”. Alian i-a dat zece, Pardailan i-a aruncat jos o hârtie de cinci. Alian a dat cu cuțitul. Apoi cu pumnii. Au sărit și ai lui: frațele și un văr. O oră mai târziu, Dudușica murea în spitalul din Urziceni. A urmat un circ întreg. Jumătate din țigănie a luat cu asalt spitalul, bocind, jelind și jurând răzbunare. Rudele mai apropiate și-au trecut degetele prin înjunghieturile cadavrelor, au gustat din sângele lui pentru a întări jurământul de răzbunare. Dudușica a fost înmormântat cu fast și bocete multe. Ulița principală a Bărbuleștiului, înțesată de polițiști și mascați, devenise linie de demarcație între beligeranți. Au fost aduși 400 de litri de benzină, care s-au transformat în cocteiluri Molotov, apte să fie folosite, imediat ce situația ar fi permis. În sat au venit și trei mașini de pompieri, pentru a stinge eventualele incendii. „Aștia vor să ne ude”, au comentat țiganii, privindu-i chiorâș pe oamenii cu căști vișinii. S-au mai potolit. Dincă Alian fugise din sat. Dudușica nu voiau să-și îngroape mortul înainte să-i răzbuie sângele. În Bărbuleștiul lustruit de sărăcie au descins o serie de oficialități de pe la ministere și

Parlament, în frunte cu deputatul Gheorghe Răducanu. Demnitarii au cuvântat de mai mare dragul. Să zici că s-a mutat Parlamentul la Bărbulești, nu alta! Evident că pe țigani i-a durut în pai'spe de toate cuvântările. Numai apariția cagulaților i-a convins că nu e de joacă. În vreme ce Alian se ascundea de polițiști, Prințesa, fata lui Cristofor Duduianu și soția lui Alian, năștea o fetiță, la Spitalul din Urziceni. Alian a mers până la urmă la pușcărie. Cristofor și-a luat fata înapoi și a măritat-o cu altul. De nepotică n-a vrut să știe. O crește Portocala, mama lui Alian.

În 2000 a murit și Alian. Ucis în celula de periculoși a închisorii Jilava. Înjunghiat de un alt deținut. Povestea am aflat-o când am fost la Bărbulești. Am poposit întâi la Primărie în Armășești. Pe primar îl cheamă Vasile Ionel. E negrutici. Și foarte ospitalier. De fel, țigan ursar. Încerc

să schimb câteva vorbe în limba lui. Merg cu noi.

Umblă vorba că prin țigănie străinii n-au ce căuta, că le iau țiganii tot. „Nu te duce, iubita, că rămâi și fără geantă și vâ ia și mașina. Vă face țiganii imediat”. Așa ne-a sfătuit patroana unui birt de pe șosea. Ea spune că țiganii trăiesc din cămătărie și furăciuni. Deunăzi, la o terasă vecină a dat o petrecere un mahăr de la Poliția Rutieră din Urziceni. Fusesse ziua lui de naștere. A ținut paranghelia două zile și două nopți. Au venit Ștefan de la Bărbulești, Carmen Șerban și Adrian Minune. Lăutari scumpi.

Primarul ne-a dus mai întâi la cimitir să ne arate mormintele. Mormântul lui Pardailan n-are cruce la cap. I-a rupt-o taică-său. A zis: „Pardailane, îți scot crucea, ca să nu te mai ferești nici în fața lui Dumnezeu, dacă n-ai știut să fii șmecher și să te ferești aci, pe pământ”. Alian e îngropat la alt capăt de cimitir. Să nu cumva să se ia la scandal când s-or scula morții la Judecata de Apoi. Are cruce de marmură, cu fotografie de ceramică. În care își arată ditamai perechea de bicepsi, într-o postură de culturist.

În drum spre casa în care a stat Alian trecem pe lângă o vilă dichisită. Primarul spune: „Franța”. Foarte mulți dintre țiganii de la Bărbulești se duc să facă bani în Franța. Aici legea nu le dă decât învățătură cum s-o încalce. Ajungem la casa lui Alian. Mama lui, Margareta Dincă (Portocala), povestește cum a fost în 1997: „Dudușica i-a aruncat banii jos ca la un câine. Atunci Alian a scos cuțitul și l-a luat pe mațe”. Pe urmă, despre moartea băiatului: „M-am dus la el la vizită. La Jilava. Făcuse recurs. N-aveam decât pașaportul. Mi-au spus că la viză să mă duc cu pașaportul. La pușcărie să vin cu buletin. N-aveam buletin. Nu m-au primit să-l văd. Ali (Alian) a insistat. Mi l-au adus legat, în cătușe. I-am spus să fie cuminte, să nu facă nimic. Mi-a spus: n-ai grijă, Portocalo, uite ce am aici și mi-a arătat mușchii. (face semn cu mâinile deasupra capului, ca și cum ar fi avut cătușe). Pe urmă a doua zi a murit. L-au băgat la periculoși (celula pentru deținuți recalcitranti – n.n.). I-a dat un deținut cu

cuțitul și a murit. Pastilă, gardianul care l-a băgat în celulă, le-a zis la ceilalți: pe el. Și l-au tăiat. Nu s-a luat nici o măsură, nici împotriva gardianului, nici împotriva comandantului de la Jilava, Axinte Laurențiu. Am auzit că s-a dat un miliard ca să fie omorât Ali”. Femeia nu plânge decât cu vorba. Nu mai are lacrimi de mult. Lucian, celălalt băiat al ei, e tot la pușcărie. Ispășeste pentru moartea lui Pardailan. Pe Alian se pare că l-a ajuns, în spatele gratiilor, mâna lungă a celor din clanul Dudușica. Sprijinită de cine?

Alian își arată mușchii de pe cruce

Vasile Violel, comisar-sef la Direcția de Investigații Criminale IGP, susține că nu se fac presiuni atunci când este vorba despre omoruri. Nimeni n-a încercat vreodată protejarea făptașilor. „Doar ni se cere să facem lucrurile (cercetările – n.n.) mai repede. Știm că o soluție este cea corectă atunci când reușim să explicăm aproape totul și nu există elemente relevante care să conducă pe o altă pistă. În România procentul de identificare a ucigașilor este de 93,9%. Dacă nu găsești în primii doi-trei ani autorul, după aceea șansele scad simțitor”, spune polițistul.

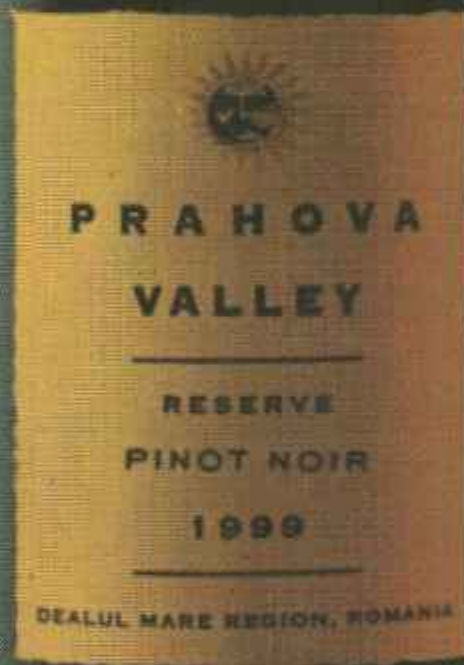
Text: Mihaela Onofrei

Foto: Robert Hancianec, Octavian Tîbăr

PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE

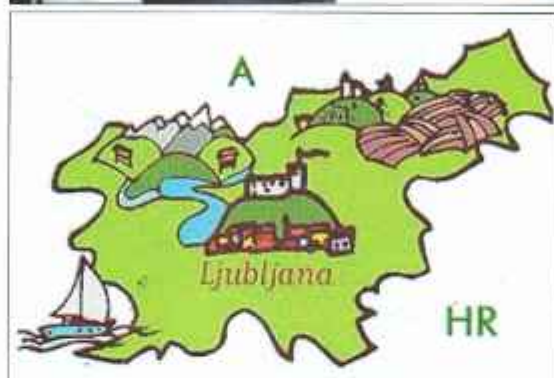

www.prahova-wine.ro

Am dormit o noapte înt

Dacă ai avea ocazia să dormi, într-o noapte, într-o în ai accepta? Iată o temă de gândire la care sunteți invitați să

Cu câteva luni în urmă am ajuns în Slovenia. După două nopți nedormite (sau dormite pe sponci) – și după trei granițe traversate – am coborât în gara Ljubljana la ora 3.40. Noaptea fiind pe sfârșite, am plecat pe jos spre hotel. Prietenii sloveni, cei cu care trebuia să mă întâlnesc a doua zi (pentru a merge la un congres internațional de literatură), s-au gândit să-mi facă o surpriză: mi-au rezervat o cameră la hotel *Celica*. Au avut umor. Sunt pedepsit. În slovenă, *Celica* înseamnă temniță. Asta și este. O veche închisoare slovenă, transformată într-un hotel. Pentru turiștii mai excentrici, dormici să trăiască senzații tari. Asta la propriu, pentru că și patul e tare. Ca de celulă. Închipuiți-vă că ați fi invitați să dormiți o noapte în *Alcazar* sau *Guantanamo* – și aveți tacâmul (tabloul) complet. Privită din afară, nu poți să nu remarci că *închisoarea* este acoperită de grafitti. Deh, însemnări din jurnalul de detenție. Noroc de culori, că mai înviorează atmosfera... Intri direct pe un culoar lung și întunecos. Parcă și auzi zgomotul ghiulelelor și al lanțurilor. Recepția e un soi de grotă înghesuită între bar și terasă. Te înscrii în registru și primești o cheie, apoi urci la etaj. Culoarul a rămas exact ca pe vremea pâmăiașilor. Probabil pentru autenticitatea trăirilor. Pe dreapta și pe stânga, celule.

Metelkova, strada pe care e așezată „locanta”, trece prin fața gării, 300 de metri separă hotelul de stația din Masarikova Cesta. Nici centrul orașului nu-i prea departe, în zece minute poți ajunge cu ușurință în Piața Presen, la Castel – sau în orașul vechi.

Celica face parte dintr-un ansamblu de clădiri cu o arhitectură asemănătoare. Ușile perfect aliniate de pe hol îți dau un frison cazon, echivalând cu un bici ud pe șira spinării. Sala de rugăciune a „deținuților” (care suntem, fiecare dintre noi, în această viață) nu are scaune. Nu-ți rămâne decât să te rogi în genunchi, pe așternutul întins transversal, într-o cameră cu un aspect

mortuar. Și cu parfum de arest sever. Bucătăria e la fel de sobră. Sârma ghimpată s-a păstrat, ca o „plasă de siguranță”, sub gratiile severe ale fiecărei celule. De la gară ajungi aici ținând drumul drept pe ulița Masarikova. Wellcome to Hotel California, such a lovely place. But you can never leave...

r-o închisoare slovenă

chisoare veritabilă, apoi să ieși liber ca pasărea cerului, reflectați pe măsură ce intrați cu noi la răcoare. La *Celica* adică.

Cheia de la ușa cu gratii

Fiecare uşă este închisă cu gratii, astfel că, înainte de a intra în cameră, trebuie mai întâi să deschizi, cu o cheie specială, gratiile (uşa cu gratii). Abia apoi urmează a doua uşă, grea, masivă, pe care, ca orice deţinut model, trebuie să o deschizi numai după ce ai trecut de uşa cu gratii. De acum, în celulă, te poţi considera în siguranţă – şi, în consecinţă, răsuflii uşurat. Poţi cerceta, în voie, locul de recluziune. Camera are o lăţime de vreo doi metri şi jumătate – şi o lungime de trei metri. Are şi o celulă cu o singură fereastră. Nu mai mare decât o carte obişnuită. Sus. Pe acolo pe unde pot zbura doar păsările. Vederea dă în curtea penitenciarului. E, fireşte, garnisită cu gratii. Aici se plimbau deţinuţii. Priveliştea e bonus. Dacă te uiţi pe spărtura din zid, poţi vedea doar sârma ghimpată care înconjoară ghetoul (aşa că ai ocazia să experimentezi lagărul chiar pe pielea ta).

Celula e de o singură persoană. Un singur pat, îngust, amplasat lângă o măsuță mică, sobră, incomodă, cu adevărat cazonă – la care se poate scrie doar o scrisoare acasă. Frânt (după o zi de ocnă), adormi imediat – și ai reflexul de a ține, până dimineată, lumina aprinsă. (Să nu te trezească gardienii). Spălătorul, în capătul holului, e (aproape) comun. O fată înfășurată doar

Într-un prosop, blondă, longilină, nordică, fără complexe, traversează (vedenie? halucinație?) holul. Cu părul ud, simind, încă, de apă. Îndreptându-se – unde altfel? – spre celulă. Nu a mea. Pe hol, o tăsnitoare obosită. Înfundată(semi)-cu gumă de mestecat. Scoroiță. Ca din curtea școlii. Așa a rămas după ultima *liberare*. Rugina se coajeste metodic, scuturându-se ca frunzele. În capătul culoarului, o cameră de rugăciune. În *pray-room*, câteva firide, cioplite în zid. În fiecare arde o lumină / candelă. Și, în dreptul fiecăruia, o icoană, un obiect de cult, o carte sacră. *Biblia*, *Coranul*, *Mahabharata*. Imagini cu Iisus Hristos, mandale, caligrame mahomedane. Dacă ai sânge de indian, te poți ruga și la statuia lui Buddha cel surăzător, iluminat, burtos, nepăsător, plin de vacuum. Celica organizează și concerte, una dintre pozele de pe ultima pagină a reportajului fiind o mărturie în acest sens.

next **Mihail Gălățanu**

Foto **Mihail Gălățanu,**

Alas Mustar

„Celica” are, în total, 92 de paturi de pânăiași. A funcționat la început, ca o închisoare iugoslavă sau, mai degrabă, austriacă. Și nu una oarecare, ci cu tradiție: din 1882 (cu doi ani în urmă a sărbătorit 120 de ani de activitate). Penitenciar a fost chiar până în urmă cu zece ani. Transformarea artistică a demarat în 1993. Societatea *Sestava*, care s-a ocupat de proiect, reunește, alături de floarea indigenă, artiști din alte 80 de țări de pe tot cuprinsul globului. Înaintea închisorii „crăiești”, pe același loc au fost încropite, în primă instanță, barăci militare. Pe ele s-au făcut consolidările care au dus la apariția închisorii propriu-zise. Locul s-a numit Valea Vitelor. Dezafectarea spațiului concentraționar s-a făcut abia după ce Slovenia și-a câștigat independența, consecință a destrămării uniunii iugoslave. 20 dintre celule sunt desenate artistic. Acestea fac parte din categoria celor cu două paturi. Desenele aparțin tinerilor artiști băștinași. Celulele de la parter sunt, oficialmente, con-

„Ți-am pregătit
un pat la noi
în celulă“

Carnaval în galop

Romsilva deține 16 herghelii și depozite de armăsari. Acest program reprezintă ansamblul acțiunilor necesare pentru menținerea purității celor 13 rase cabaline din hergheliile naționale și cele private. În prezent, pentru toate hergheliile și depozitele de armăsari se derulează un program minuțios de reabilitare, o atenție deosebită acordându-se hergheliilor Mangalia, Jegălia și Sâmbăta, care au efectivele cele mai valoroase.

spre Atena

Herghelia de la Mangalia este cunoscută pentru vechime și tradiție, dar și prin fondul genetic deosebit de valoros al cailor de rasă *pursânge arab*. În incintă se organizează în fiecare vară curse hipice deosebit de atractive pentru public, tocmai de aceea *Romsilva* a acordat la începutul anului o atenție deosebită acestei locații, aducând-o la standarde europene. Fondurile alocate pentru această modernizare se ridică la cinci miliarde lei. În perioada competițională cuprinsă între 17.07 și 28.08 cursele de galop se vor desfășura în zilele de sâmbătă începând cu ora 17.30. La sfârșitul lunii iulie, la Jegălia s-a desfășurat Cupa României la sărituri peste obstacole, cel mai important și exigent concurs de la noi din țară la care au luat startul 91 de concurenți. Vedeta incontestabilă a acestei competiții a fost armăsarul Camaval, în vârstă de 14 ani, care este una dintre cele cinci rezerve desemnate să participe la Olimpiada de la Atena. Acest exemplar s-a născut în această herghelie, dar în prezent trăiește la Depozitul de armăsari de la Târgu Mureș. Gazdele au urmărit cu emoție parcursul său din motive sentimentale, dar murgul a sărit fără probleme, mândru, simțind parcă mulțimea de priviri atinse asupra lui. În această herghelie cresc în jur de 400 de cai din două rase: *calul de sport românesc* și *furișo north star*. Înființată în 1921, această instituție purta numele de „Depozitul de remontă Jegălia” și furniza exemplare pentru cavalerie. În 1968, a fost strămutată aici rasa *calul de sport românesc*. Din 1990, a intrat într-un con de umbră până în 2002, când a fost preluată și revigorată de *Romsilva*. Acum există un lot de 20 de armăsari care sunt antrenați în mod constant pentru concursurile internaționale. Pentru a participa la competiții este nevoie de un an de pregătire, iar cu cât rezultatele obținute sunt mai bune, cu atât ei sunt mai valoroși.

Caii crescuți de *Romsilva* la Jegălia au devenit un produs de export

„Vânătorii români au nevoie de asigurări împotriva accidentelor”

Inginerul Ion Dumitru, directorul general al Regiei Naționale a Pădurilor-Romsilva, a deschis ostilitățile acestui interviu, destăinuindu-ne că vânătoarea și pescuitul sunt parte din meseria sa. Conduce, cu o mână de fier, afacerile Regiei, și veghează, cu un ochi ațezat, la partea administrativă. În biroul său, situat într-o clădire din centrul Bucureștiului, ne-a vorbit cu o voce caldă, glumind chiar, despre cele mai importante proiecte la care lucrează în prezent.

A fost una dintre întâlnirile în care am lăsat protocolul deoparte, chiar dacă scopul discuției noastre a fost business-ul.

Caré sunt cele mai importante afaceri derulate de R.N.P.-Romsilva în zona fondului forestier?

– Eu nu le-aș numi neapărat „afaceri”, deoarece sunt o serie de activități care presupun, în primul rând, cheltuieli, cum este cazul celor care vizează regenerarea pădurilor sau lucrările de îngrijire în arboretele tinere. Vorbind, însă, de afaceri, în sensul propriu al cuvântului, le-aș menționa pe următoarele: activitatea de export, valorificarea prin licitații a masei lemnoase exploatată în regie proprie, recoltarea și valorificarea ciupercilor comestibile, fructelor de pădure, plantelor medicinale și împletiturilor de răchită și producerea și valorificarea manganului de bocșă. Aș vrea să adaug, la capitolul „Activitate de export”, că, în primele șase luni ale anului în curs, unitățile silvice din subordine au realizat 8,8 milioane \$ prin valorificarea la export a împletiturilor din răchită, vânatului viu, manganului de bocșă, produselor obținute din prelucrarea lemnului, precum și în cadrul acțiunilor de vânătoare cu vânători străini.

Care dintre activitățile Romsilva au cel mai mare/important potențial de business?

– Activitatea cu cel mai mare potențial de afaceri a R.N.P.-Romsilva este și va continua să rămână cea de valorificare a masei lemnoase, care deține în medie 70% din totalul veniturilor Regiei. Există, însă, și alte activități cu potențial ridicat, cum ar fi valorificarea fructelor de pădure sau vânătoarea.

Există riscul reducerii suprafeței pădurilor, al deșertificării României?

– În acest moment nu se poate pune problema depopulării pădurilor, cu atât mai mult a deșertificării României. În anii 2002 și 2003 din cele 6.213 ha de terenuri degradate preluate de către RNP-Romsilva s-au împădurit 3.501,6 ha. Tot în terenuri degradate, în anul 2004 sunt prevăzute a se realiza împăduriri pe 3.527 ha din care, în campania de primăvară, s-au realizat deja 2.012 ha. Semnificativ este faptul că terenurile degradate preluate de la A.D.S. și care se vor împăduri se regăsesc, în cea mai mare parte, în zonele lipsite de pădure din Dobrogea și Bărăgan.

Rezervația din Retezat este cunoscută în întreaga țară. Ce se întâmplă acum acolo?

– Parcul Național Retezat este primul înființat în România, în anul 1935. În anul 1999, acest parc a fost cuprins în proiectul Managementul Conservării Biodiversității finanțat de Banca Mondială, Guvernul României și Regia

„Turștii străini se îndreaptă, astăzi, spre pădurile virgine”, susține Ion Dumitru, directorul general al Romsilva

Națională a Pădurilor-Romsilva. În momentul de față se lucrează din plin la finalizarea construcțiilor destinate administrației parcului – două centre de vizitare și două puncte de informare, centrul de la Nucșoara urmând să găzduiască și administrația parcului.

Care este rezervația la care s-a lucrat cel mai mult în ultimul timp?

– În momentul de față, Regia Națională a Pădurilor are în administrație 16 parcuri naționale. Toate duc o activitate susținută pentru atingerea obiectivelor de conservare și protecție a elementelor naturale și a peisajului de pe cuprinsul acestor parcuri. Aș dori, însă, să evidențiez, în mod deosebit, activitatea Administrației Parcului Natural Bucegi, care se întinde pe raza a două direcții. Prin resurse și eforturi proprii ale Romsilva, această administrație beneficiază de un sediu nou și de toate dotările necesare pentru a desfășura o activitate eficientă.

Ce faceți, efectiv, în cadrul programelor de silvoturism?

– Sunt în curs de definitivare programe turistice flexibile, axate pe excursii organizate cu ghizi în natură și comunități locale ale parcurilor. În prezent se realizează identificarea partenerilor posibili în rândul agenților de turism și tur operatorilor. Se va realiza un curs de instruire pentru calificarea personalului de teren de la administrațiile de parcuri. În meseria de ghid de ecoturism. În această perioadă, se realizează un prim material promoțional, împreună cu Autoritatea Națională pentru

Turism, care va fi distribuit și la birourile de turism ale României din străinătate.

Pădurile de la noi devin o destinație turistică favorită pentru străini?

– Interesul vizitatorilor străini, interesați din ce în ce mai mult de excursii în natură, se îndreaptă azi spre pădurile naturale, cele virgine, fauna pe care acestea o adăpostesc este de multe ori rară sau unică în Europa.

Cei care merg la vânătoare sunt obligați să aibă o asigurare pentru această activitate?

– În concordanță cu prevederile Legii fondului cinegetic și a protecției vânatului, vânătoarea se exercită numai de către vânători, posesori de permise de vânătoare, vizate anual, și de autorizații eliberate de gestionarul fondului de vânătoare. De asemenea, pot exercita vânătoarea numai pe bază de autorizații de vânătoare elevi, studenți, personalul tehnic de vânătoare și cetățenii străini care fac dovada calităților de vânător în țara de domiciliu. Pentru a putea practica vânătoarea, în concordanță cu prevederile legii, vânătorii români sunt obligați să posede asigurarea împotriva accidentelor. Vânătorii străini încheie o poliță de asigurare pentru fiecare acțiune de vânătoare. La vânătorii români, un cuantum din cotizația anuală se utilizează pentru încheierea unei polițe de asigurare, valabilă pentru întreg sezonul.

Cum combateți braconajul? Există un program anume?

– În sezonul de vânătoare 2003/2004, pentru paza și asigurarea liniștii vânatului s-au întreprins numeroase acțiuni de prevenire și combatere a braconajului, în urma cărora au fost descoperite 52 de cazuri de braconaj, încheindu-se 68 de acte de contravenție și 33 de acte de constatare a infracțiunii.

Cât din suprafața împădurită a fost restituită?

– Prin reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor cu vegetație forestieră a fost retrocedată persoanelor îndreptățite o suprafață de 1.982 mii ha, reprezentând 31,1% din suprafața fondului forestier.

Romsilva gospodărește și suprafețe forestiere private. În ce condiții?

– Pe baza contractelor de administrare încheiate cu alți deținători de păduri. Spre exemplu, în anul 2004, R.N.P. Romsilva va realiza în aceste păduri lucrări de regenerare pe suprafețe întinse.

interviu de Raluca Șeinoiu

foto: Robert Hanciarac

Avantajele noului **Cielo Euro III!**

Hai să le numărăm!

- 1 motor mai economic, mai fiabil, mai silențios
- 2 interior spațios
- 3 portbagaj mare
- 4 preț fără concurență
- 5 opțional, alimentare duală cu benzină și GPL

Este!?

Alege noul **Cielo Euro III**
Cea mai bună ofertă

Telefonul clientului: 0251.544.187

Asistență tehnică rutieră 24 de ore: 0251.596.767

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

ATENA 2004

Olimpiada „Atena 2004” a fost sub semnul incertitudinii până în ultima clipă. Vor fi terminate lucrările? Gata arenele? Sistemul de securitate împotriva amenințărilor teroriste pus la punct? În rest, hărțuiala agresivă a cifrelor: cea mai scumpă olimpiadă. Cu două săptămâni înainte, doar jumătate din locuri erau vândute. Capacitatea stadioanelor, și ea la jumătate. În întâmpinarea noilor recorduri ale Jocurilor Olimpice, vă prezentăm un rezumat „profesionist” a ceea ce a fost.

90 de ani în câteva rânduri

- Data fondării Comitetului Olimpic Român: 27 martie 1914
- Comitetul Internațional Olimpic a recunoscut C.O.R. cu ocazia celei de-a 17-a Sesiuni, Paris, 13-23 iunie 1914
- Membri ai Comitetului Internațional Olimpic pentru România: George Gh. Bibescu (1899-1901); George A. Plagino (1908-1949); Alexandru Șiperco (1955-1998)
- Prima participare a unui sportiv român la întrecerile olimpice: George A. Plagino (tir, 1900, Paris)
- Prima invitație oficială de participare a sportivilor români la J.O.: 1919, pentru a VII-a ediție (Anvers, 1920)
- Prima participare oficială a sportivilor români la J.O.: vara – 1924 (Paris, ediția a VIII-a); iarna – 1928 (St.Moritz, ediția a II-a)
- Prima medalie olimpică (bronz) – reprezentativa de rugby, 1924, Paris
- Prima medalie olimpică de argint – Henri Rang, cu Delphis (călărie), 1936, Berlin
- Prima medalie olimpică de aur – Iosif Sărbu (tir), 1952, Helsinki
- Cu 6 participări la J.O., în perioada 1952-1972, Lia Manoliu este sportiva cu cele mai multe prezente la J.O.
- Nadia Comăneci deține recordul medali-

ilor câștigate la J.O. – 9 (5 aur, 3 argint, 1 bronz)

- La cele 17 ediții ale Jocurilor Olimpice de vară au participat 1.938 de sportivi, la 1.193 de probe
- Cea mai bună poziție ocupată de România în clasamentele olimpice neoficiale pe națiuni – locul 2, la Los Angeles, 1984
- Canotajul este sportul cu cei mai mulți participanți la J.O. – 251
- Cele mai multe medalii – 53 – au fost câștigate la J.O. de la Los Angeles (1984)
- Gimnastica este sportul cu cele mai multe medalii câștigate la J.O. – 57
- Cele mai multe medalii de aur au fost câștigate la J.O. de la Los Angeles – 20
- Gimnastica a câștigat cele mai multe medalii de aur – 19
- Cea mai eficientă participare la J.O. este cea de la Los Angeles, unde s-au obținut 325,5 puncte, ceea ce a reprezentat 54,06 la sută din totalul punctelor posibil de realizat la probele la care au participat sportivii români
- Cu un total de 265 medalii (74 medalii de aur, 83 de argint și 108 de bronz), cucerite între 1924 și 2000, România ocupă locul 14 în clasamentul general pe națiuni al Jocurilor de vară, pe primele poziții: SUA 2.080, URSS 1.017, Marea Britanie 630
- Primele sportive care au luat parte la J.O. (1928) au fost atletele, Berta Jikeli (disc) și Irina Orendi (înălțime), eliminate în calificări
- La 28 noiembrie 1956, pe ringul instalat la West Melbourne Stadium, Nicolae Linca a adus

boxului românesc cea dintâi medalie olimpică de aur. Deocamdată și unica.

• Medalia olimpică românească purtând numărul 100 a fost cucerită de luptătorul Constantin Alexandru, care s-a clasat pe locul 2 la cat. 48 kg, în 1980, iar numărul 200 a aparținut tot unui luptător, Vasile Pușcașu, aur, la cat. 100 kg, în 1988

• În 1984, o întâmplare fără precedent în istoria gimnasticii: vicecampiona olimpică la individual compus, Ecaterina Szabo, a cucerit trei medalii de aur din 4 la finalele pe aparate, în timp ce deținătoarea titlului absolut n-a câștigat nici una!

• În 1988, Paula Ivan a terminat învingătoare în 3:53,96, cu mai bine de șase secunde avans față de a doua clasată (lituanianca Laimute Baikauskaitė 4:00,24), ceea ce a însemnat un nou record olimpic și al doilea timp din istoria probei, performanță nedepășită la edițiile ulterioare

• Începând de la Jocurile Olimpice de la Atlanta, mai toate delegațiile participante și-au deschis câte o „Casă”, un loc de întâlnire și mai bună cunoaștere a țării respective. După ce s-a realizat o astfel de „Casă” la Atlanta și Sydney, tradiția va fi continuată și la Atena, astfel că în frumosul cartier Ekali a fost închiriată, cu fondurile asigurate de A.N.S. (130.000 euro) cu sprijin guvernamental, o vilă unde se vor desfășura, pe parcursul Jocurilor, numeroase activități culturale și sportive

Ceea ce nu se uită Primele medalii

Primul Război Mondial se încheiase. Nu fără a face victime și în rândul rugbiștilor, gata la datorie ca întotdeauna, lista în chenar negru a celor căzuți în Războiul pentru întregirea neamului cuprinzând șapte nume de eroi. În acel an 1924, sportul cu mingea ovală se afla în fața celui de-al doilea mare turneu din istoria sa, după cel din 1919, de la Jocurile Interlariate de la Paris, atunci când din XV-le nostru a făcut parte și George Vraca, actorul celebru de mai târziu.

Se iviseră noi nume, ca Mircea Sfetcu și Nicolae Mărăscu (centri), Tudor Florian, fundas celebru la vremea lui, care a fost declarat cel mai bun placheur al turneului olimpic, Ion Gârleșteanu, mijlocasul la grămadă, Paul Vidrașcu - aripă, Eugen (Gogu) Sfetcu, marele antrenor de mai târziu și titular al naționalei până în 1937, Sorin Michailescu, Tody Marian, Silviu Nemeș, Soare Sterian, Paul Nedelcovici și Misu Vardala.

La turneul olimpic, reprezentativa României a pierdut ambele jocuri, cu Franța (3-61) și SUA (0-37), dar Dumitru Armășel, Gheorghe Benția, Teodor Florian, Ion Gârleșteanu, Teodor Marian, Nicolae Mărăscu, Sorin Michailescu, Paul Nedelcovici, Iosif Nemes, Gheorghe Sfetcu, Mircea Sfetcu, Soare Sterian, Anastasie Tanăsescu, Mihai Vardala, Paul Vidrașcu, Dumitru Volvoreanu (titulari), Nicolae Anastasiade, Petre Ghitulescu, Octav Luchide, Mircea Stroescu (rezerve) au intrat în istoria sportului românesc și prin faptul că au adus României prima medalie la Jocurile Olimpice.

Delfis și Tora

Berlin. Jocurile Olimpice. 16 august 1936. La startul întrecerilor ecvestre de sărituri peste obstacole, 54 de concurenți din 18 națiuni.

Majorul Dumitru Tăutu, delegatul forului român, relatează în raportul întocmit la întoarcerea în țară: „... Se poate spune că Premiul Națiunilor de la Berlin a fost cea mai frumoasă probă olimpică și că niciodată nu s-au aliniat atâția cai și călăreți cei mai buni pe care i-au avut... Lt. Rang - România, cu calul Delfis, într-un stil impresionant, stărnește o adevărată senzație...”

Pentru desemnarea învingătorului avea să fie nevoie de un baraj. Contracandidatul lui Henri Rang, germanul Kurt Hasse cu Tora, care la ultimul obstacol, un oxer uriaș, greșeste. Timpul 59,2 s.! Iată-l pe Delfis...

Să-l lăsăm pe regretatul profesor Camil Mortun, primul trimis special al unui ziar românesc la o ediție a Jocurilor Olimpice, să relateze pentru *Gazeta Sporturilor*: „...Mărturisesc că în acea clipă am avut o senzație cu totul inedită. Am privit în jurul meu și am avut impresia că fiecare e pătruns de aceeași emoție și căldură

care m-a învăluit și pe mine. Că fiecare mă privește cu alți ochi, că nu mai sunt un anonim oarecare. Aceeași senzație au avut-o desigur toți românii aflați aici... O medalie de aur pentru România? Și, iată, acum e rândul lui Rang. Inimile bat să se spargă. Delfis pornește frumos, se apropie întins de primul obstacol și-l sare elegant, fără șfirtare. Apoi pornește încălzit mai departe. Nemții au înlemnit într-o tăcere grea. Locotententul Rang călărește minunat, ajunge la al treilea obstacol, îl sare!... Fuge întins înainte, trece și al treilea obstacol fără nici o dificultate și se pregătește pentru obstacolul cel mai greu. Îl va trece?... Sus... așa... ah! Spectatorii, care până acum au tăcut ca pești, izbucnesc în urale. A greșit și românul... Dar cine a câștigat? Iar egalitate? Iar baraj? Întrebarea flutura pe toate buzele. Tot spekerul ne dumtreste: «Deoarece Lt. Hasse a parcurs distanța într-un timp mai scurt (59,2 secunde, față de 72,8) i se acordă locul întâi și medalia de aur pentru superioritate în viteză. Românul Rang câștigă locul doi și medalia de argint...» Seara târziu, pe estrada de onoare invadată de lumina unui far orbitor, Rang urcă pentru a fi încununat cu lauri...» Aceasta a fost povestea olimpică a locotententului Henri Rang și a frumosului său Delfis.

Într-o zi de 25 decembrie 1946, la numai 44 de ani, Henri Rang trecea în neființă...

Glonțul de aur, glonțul ucigaș...

...S-a născut la 21 septembrie 1925. Urșitoarele i-au prevăzut nou născutului Iosif al lui Dănilă Sârbu din satul ardelean Sibot o carieră de performer într-ale sportului. Și încă una de excepție.

Avea doar patru ani când tatăl său a plecat la București, pentru a ajunge om de serviciu la Academia Națională de Educație Fizică. Pe la vreo 12, Iosif pune mâna pe pușcă. Succesele, în

ani, încep să se adune. Devine primul maestru al sportului din România.

Dar a mai existat un an. 1952. Cu ale sale Jocuri Olimpice de la Helsinki. 5.867 sportivi s-au aliniat la startul diverselor întreceri. 58 dintre aceștia, veniți din 32 de țări, s-au aflat în ziua de 29 iulie la poligonul Malmi, la 26 km de Capitală, într-o oază de liniște, printre arțari Iosif Sârbu înscrie primul „decar”. Focurile continuă. Ca și seria „decarilor”. Același lucru îl reușește și sovieticul Boris Andreev. Ultimul foc... Arătătorul începe să apese imperceptibil trăgaciul. 400 puncte din tot atâtea posibile. Record mondial egalat. Andreev îl imită. A cui este medalia de aur? Arbitrii numără „muștele”. Câți plumbi au intrat direct în minusculul punct din centrul țintei? Mari emoții. Iosif Sârbu - 33, Andreev - 28!

Sportivul nostru este campion olimpic! Primul campion olimpic al României!

N-a avut prea mult timp să se bucure de această victorie. La puțină vreme de la întoarcerea de la Helsinki, ochiul care nu îl trădase niciodată devenise inapt pentru sport. Medicul oculist îl sfătuiește să renunțe. Nu acceptă sfatul. Va ținti cu celălalt. Dar cum? Pentru că este aproape imposibil. Inventează un nou mecanism: „deplasarea sistemului de vizare prin intermediul unei țije”. Aparent simplu, dar cât de complicat în a-l face să vadă ținta. A avut nevoie de o voință deosebită pentru a reuși să schimbe ochiul de tragere. A uimit o lume întreagă. În aceste condiții, este explicabil locul 5 de la Jocurile Olimpice din 1956. Mai apoi, la Roma, în 1960, după calificarea în finală, nu poate atinge decât locul 12.

Ar fi dorit poate să se revanșeze la Tokyo, în 1964. La 6 septembrie 1964 se sinucide.

Bronz la rugby (Paris, 1924), prima medalie olimpică a României

Pronosticuri românești

Laura Cârlescu Badea,
vizează noi lauri
olimpici

Noi cu cine votăm?

Spre Elada vor pleca 112 sportivi „tricolori”. Statistic, numărul acestor se situează pe locul 9 în istoria participărilor noastre olimpice: 239 – Moscova, 180 – Barcelona, 169 – München, 166 – Montreal și Atlanta, 153 – Sydney, 147 – Tokyo, 127 – Los Angeles. Între mărirea delegației și performanțele de podium nu se poate face o legătură directă, rezultatele nefiind condiționate de câți sportivi au fost în arenele olimpice, care, să reamintim, au cules, începând din 1924, 263 de medalii, ceea ce situează România pe un mai mult decât onorant loc 14 pe națiuni. De altfel,

nu spunem un lucru necunoscut, mulți dintre performenții noștri au marcat istoria olimpismului mondial. În decursul anilor, punctele forte – dacă avem în vedere numărul de medalii câștigate pe sporturi – au fost gimnastica, luptele, canotajul, kaiacul-canoea, atletismul, boxul, tirul ș.a., fără a uita și surprizele care au adus un plus de „culoare”.

◆ Ce va fi la Atena? Greu de spus. Cu toate acestea, conform unor estimări, sportivii noștri se vor întoarce cu 18-20 de medalii, dintre care 5-6 de aur, ceea ce ar însemna un număr egal cu Atlanta 1996, la total, și pe „podium” în ceea ce privește aurul!

Punctele forte, între cele 13 discipline la care ne vom afla la start, sunt, desigur, în acerbă, canotajul, gimnastica, scrima, kaiacul-canoea, dar și înotul, luptele, halterele, tirul, cum nu sunt excluse marile surprize.

Canotajul, începând din 1972, a adus pe ape mai mereu bărci încărcate de medalii, până în prezent urcând de 32 de ori pe podium (15 aur, 10 argint, 7 bronz), ceea ce situează România pe locul 5 în ierarhia olimpică. Meritul principal revine fetelor, care ocupă prima poziție, cu 24 medalii (13 – 6 – 5), între 1976, prima ediție medaliată, și 2000. De altfel, într-un alt clasament,

al celor mai multe succese realizate de sportivi, zona feminină este dominată de românce, cu 11 canotoare între cele medaliat, Elisabeta Lipă (7 medalii, 4 – 2 – 1) și Doina Ignat (4 medalii, 3 – 1 – 0) fiind în frunte, la mare distanță. La Atena, în fruntea canotoarelor se va afla Elisabeta Lipă – care va egala recordul deținut de Lia Manoliu, cu 6 participări olimpice –, dar, alături de ea, Liliana Gatencu, Georgeta Andrunache, Doina Ignat, Elena Georgescu, Angela Alupei, Constanța Burciacă, Camelia Mihalcea, fiecare cu câte 3-4 prezente, mereu medaliat, ca și celelalte componente ale lotului, dispun de tăria victoriei.

Apelăm, din nou, la statistici. De data acas-

ta, în ceea ce privește gimnastica. În 1956, Elena Leustean și compania se întorceau de la Melbourne cu două medalii de bronz. De atunci, fetele noastre, în special, s-au aflat în prim-plan, în momentul de față România fiind pe locul 4 în lumea olimpică: 56 medalii (19 – 16 – 21), iar dacă ar fi să disociem – locul 2 la feminin (51 medalii, din care 18 – 14 – 19) și poziția 19 la masculin (5 medalii, din care 1 – 2 – 2). Să mai adăugăm că între cele mai titrate 12 gimnaste se află patru românce: 4. Nadia Comăneci 9 medalii (5 – 3 – 1)... 9. Ecaterina Szabo 5 (4 – 1 – 0), 10. Daniela Silivaș 6 (3 – 2 – 1), 11. Simona Amânar 7 (3 – 1 – 3). În ultimele două decenii, Octavian Belu și Mariana Bitang au adus pe fragila barmă a suspinelor olimpice noi și noi performențe care s-au aflat în disputa cu marile forte – Rusia, SUA, China, Germania ș.a. –, cel mai adesea obținând supremația. La Atena va fi greu, parcă mai greu decât la alte ediții, aceasta și pentru că gimnastica noastră va fi prezentă cu o garnitură complet nouă, destule fiind înrământările din anii care au urmat întrecerilor de la Sydney, astfel că emoțiile vor fi mari, dar, totodată, există indiscutabil speranța rămănerii în elită, Cătălina Ponor, Daniela Sofronie, Monica Roșu, Alexandra Eremia, Andreea Munteanu sau Oana Ban dispunând de atuurile necesare. Nici băieții nu sunt scutiți de griji, dar Marius Urzică, cel dintâi campion și dublu medaliat olimpic al băieților, și Marian Drăgulescu, eroul ultimului campionat continental, sunt stele consacrate într-o constelație cu nume celebre.

Dar urmașii lui Ivan Patzaichin? Florin Popescu, Silviu Simioncencu sau Mitică Pricop și-au dovedit prea adesea valoarea, ca să nu o poată face și la Atena.

O afirmație valabilă și în ceea ce-i privește pe reprezentanții scrimii – Laura Cârlescu Badea, Ana Maria Brânză, Roxana Scarlat sau Mihai Covaliu –, rezultatele din ultima vreme determinând-o pe Ana Pascu, președinte al federației și fostă olimpică, să declare: „Suntem obligați să ne întoarcem cu cel puțin o medalie”.

Sigur, trecând în revistă componența lotului nostru, putem să ne îndreptăm atenția și spre Lidia Șimon, Monica Iagăr, Felicia Tilea (atletism), Valeriu Calancea, Adrian Jigău, Marioara Munteanu (halterele), Marian Simion (box), Camelia Potec, Dragoș Coman, Florea Răzvan (înot), Marian Sandu, Petru Sudureac (lupte), Mihaela Șteff, Otilia Bădescu (tenis de masă) ori Sorin Babii – și el la a 6-a participare, înscriindu-și, astfel, numele, pe lista recordurilor longevității olimpice – și Iulian Raicea (tir).

Iar dacă aducem în discuție prezența românească la Atena, să spunem că, după 24 de ani, în concurs se va afla un ciclist (Tudor Oprea), cum, la polul opus, se situează jocurile, care, în corpore, au rămas acasă, fiind printre rarele ediții în care nu s-a reușit calificarea vreunei echipe.

Însă trebuie să fim convinși, în sacul fiecărui sportiv se află tricoul de campion!

Tăind coada la barcă

Era în 30 noiembrie 1956. Concurenți din nouă țări s-au aliniat la start. Între ei și dinamovistul bucureștean Leon Rotman. Era pentru a treia oară în istoria J. O. că proba de 10.000 m a canoistilor figura în program. Avea să fie și pentru ultima oară. Își amintește Leon Rotman: „Am sărit bine din start. Am condus cu un mic avans. Pe la treisferturi din cursă am simțit un moment de oboseală. Am simțit că mi se blochează brațul stâng, cel de împingere. Intram în așa-numitul punct mort. Aceasta m-a ținut 300-400 m, până când am început să-mi revin... Am început să trag și mai apăsător și, după câteva lovituri, cursa începea să fie a mea...” A sosit cu un avans de 80 m. Campion olimpic la 10.000 m, Leon Rotman.

Numai că disputa aceasta a avut un preambul care a dat multe emoții. Canoea lui Rotman a fost respinsă la controlul tehnic. Ambarcațiunea cu care el făcuse toate antrenamentele a fost supusă testului, constatându-se că era puțin torsionată la coadă. Comisia a respins ambar-

nou campion olimpic!... Primul sportiv român care obține două titluri la o singură ediție.

„Vă rugăm, păstrați liniște...”

Atunci când dorești să așterni doar „câteva” rânduri despre o sportivă cum a fost Iolanda Balaș-Sóter, o sportivă despre care s-au scris mii de pagini și zeci de cărți, încerci un sentiment de neputință. Să spunem doar că marea noastră atletă și-a înscris în palmares două titluri olimpice, 14 recorduri mondiale, a deținut recordul stadioanelor în cel puțin 100 de orașe ale lumii, este laureată a Trofeului Mohammed Taher, instituit de C.I.O. În 1950, este prezentă în *Guinness Book* pentru cele 140 de victorii consecutive, iar din 1990 este președinta Federației Române de Atletism.

Acestea ar fi, cât se poate de succint, performanțele. Dar, dincolo de ele s-a aflat omul Iolanda Balaș-Sóter, care spunea cândva:

na, La grande bionda, Căprioara, Pasărea flamenco din Carpați, Libelula din România și, poate, mai ales de acel „Vă rugăm, păstrați liniște, sare... IOLANDA BALAS!” O mare vedetă are menirea de a purta cu sine, în tot ceea ce face, calitățile întregului popor din care s-a născut. Finlandezii l-au avut pe Nurmi, americanii pe Owens, cehoslovacii pe Zatopek, sovieticii pe Brumel. Să fim mândri că atletismul românesc, sportul românesc, au dat lumii o vedetă a stadionului de dimensiunile Iolande Balaș!... Vă rugăm, păstrați liniște!

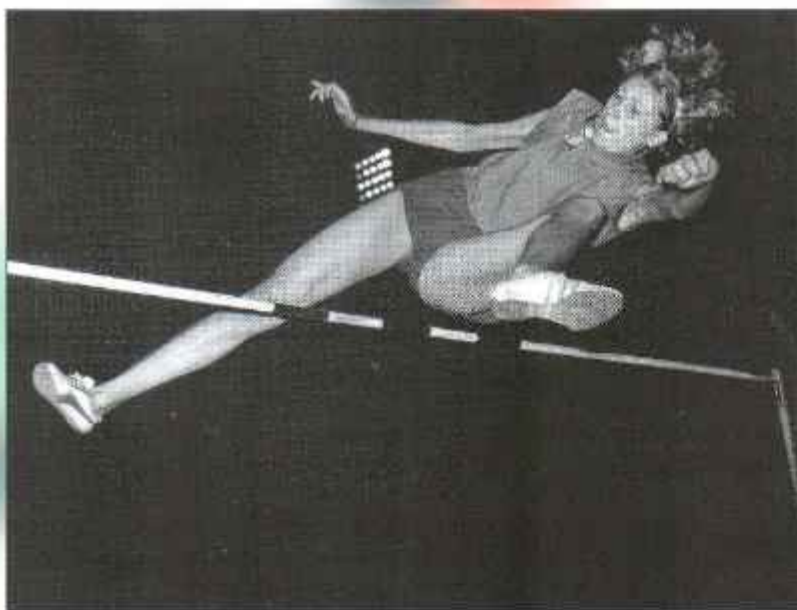
„Mai mult decât o victorie”

Pe reversul Trofeului internațional fair-play, acordat de UNESCO, stă scris: „Mai mult decât o victorie”. În 1974, la Paris, o sportivă primea acest Premiu, însoțit de următoarele cuvinte: „Comitetul a ținut să omagieze prin această înaltă distincție o atletă căreia unanime mărturii i-au atestat loialitatea fără greș și spiritul sportiv cel mai generos. Este vorba despre atleta româncă LIA MANOLIU, care și-a pus întreaga carieră sportivă sub semnul fair-play-ului”.

În 1972, la München, Lia Manoliu pusese capăt unei cariere cu 6 participări la Jocurile Olimpice, fiind singura atletă din lume care reusise până atunci această performanță, înconunată, la J.O. din 1968, de la Mexico City, și cu medalia de aur, devenind, la 36 de ani, cea mai vârstnică atletă care câștiga titlul din istoria Jocurilor. Avea doar 20 de ani când a debutat la Jocurile Olimpice. Momentul de vârf al unei cariere de excepție – medaliile de bronz la J.O. Roma și Tokyo, titluri balcanice și naționale, recorduri ale țării și olimpice etc. – aveau să-l reprezinte, însă, întrecerile de la Mexico City. La 36 de ani! La un antrenament se accidentează la brațul drept, cel de aruncare. Are șansa să nu fie calificări. După o serie de tratamente, speranțele renasc. 18 octombrie 1968. În ziua

marii întreceri, pe *Estadio Universitario* e o căldură sufocantă. Brațul o mai doare încă, dar Lia Manoliu își pune întreaga speranță și forță în prima încercare. Totul sau nimic. Reușește 58,28 m. Nu va mai fi întrecută de nimeni. Vor mai trece încă patru ani. Va fi prezentă și la München, realizând recordul de longevitate în participări pentru o atletă. Dar vine și vremea retragerii.

Într-un târziu, atunci când părea că umbra nu va fi spulberată de lumină, Lia Manoliu devine președinta Comitetului Olimpic Român, acolo unde a desfășurat o activitate extrem de apreciată. Pe Trofeul fair-play stă scris: **Mai mult decât o victorie.** Iar cuvintele devin de prisos. Într-o zi de 9 ianuarie 1998, zborul Liei s-a frânt.

cațiunea lui Leon. Altă barcă! Din fericire, lotul nostru avea și una de rezervă. Una construită pentru Jocuri, dar cu care Rotman nu se obișnuise. A fost și aceasta supusă controlului. Și... respinsă! Motivul: era mai lungă cu un centimetru decât dimensiunea regulamentară. Și, iată-l pe viitorul campion tăind cu fierăstrăul ciocul la barcă...

Era în 1 decembrie 1956. Cursa de 1.000 m. S-a îndreptat foarte liniștit spre start... A pornit extrem de puternic și și-a creat un ușor avans. Până pe la 700 m, reprezentantul nostru avea un fragil avantaj. Leon, care promisese a doua medalie de aur, își vede periclitare șansele. Face un ultim efort, împinge bine pagaea, canoea lui spintecă valurile cu o mai mare iuteală și... Din

„Condiția vedetei nu este ușoară. Ea trebuie să-și cenzureze în permanență atitudinea, vorbele, modul de viață. Am suportat celebritatea ca pe un rău necesar, străduindu-mă să fiu mereu la înălțimea pretențiilor. Dar nu acest lucru a fost cel mai greu. Mai greu a fost că sumedenia de antrenamente și concursuri pe o pistă de zgură și beton mi-au produs, progresiv, o mulțime de micro-traumatisme... Strângeam din dinți și as fi vrut să-mi amân retragerea pentru 1968, să închei cu o medalie la Olimpiada mexicană, dar lucrul acesta n-a mai fost posibil. Picioarul de bătaie, care m-a catapultat de atâtea ori atât de sus, nu mai asculta...” Cei care au tâmpile încărunțite și au fost adesea prezenți pe Republicii își mai amintesc de *La fenomenale rome-*

Ivan Patzaichin continuă să lupte pentru titluri, acum ca antrenor

Legendele secolului

Devenită legendă, una dintre cele mai frumoase din istoria sportului românesc, cariera de campion a lui Ivan Patzaichin a început în 1968, la numai un an după venirea sa din Delta natală, unde crescuse în legile aspre ale apelor, cu care se luptau pescarii. Venit la Dinamo, în primăvara lui 1967, s-a aflat pe punctul de a fi trimis înapoi în Delta, ca necorespunzător pentru sport. Noroc că a existat un om, Simion Ismailciuc, care să-l ia pe răspunderea lui și să-l pună răbdare la încercare pentru a-l înfrânge. Din muncă s-a născut talentul, deși se spune că te naști cu el. Nu sunt, probabil, doi sportivi care să fi muncit cum a muncit Patzaichin. A început cu un titlu olimpic, la canoe 2 - 1.000 m, în 1968, și a încheiat cu același titlu, la canoe 2 - 1.000 m, în 1984! Între ele, o viață de om s-ar putea spune, dar ce viață și ce clocot, și ce de victorii, și cât de puține înfrângeri!

A concurat la 5 ediții ale Jocurilor Olimpice și numai o dată, în 1976, la Montreal, n-a reușit să urce pe podiumul de premiere. Alții s-ar fi retras. N-a vrut nici să se retragă, nici să îmbătrânească vreodată. S-a întors la muncă și a jurat să învingă. Să învingă sau să moară, una din două. N-avea cum să moară. Trebuia, deci, să învingă. Și a învins. O dată, încă o dată, a învins mereu. E un model, un model de ambiție fără limite și de tinerețe fără bătrânețe. Un campion care a știut să rămână campion veritabil, de la început până la sfârșit. La 35 de ani, în vara lui 1984, după ce devenise campion olimpic la Lake Casitas, Ivan Patzaichin, vice-președinte al C.O.R., s-a retras din activitatea competițională,

Inegalabila Nadia, într-un moment de tandrețe cu „puntea suspinelor”

îmbrățișând meseria de antrenor la clubul Dinamo, cel care îl crescuse de mic, pentru a-l propulsa în legendă... Și legenda este încă pe ape, pentru a se afla la cârma unei noi flote...

Ediția Nadia

Jocurile de la Montreal au fost denumite, pe bună dreptate, „Olimpiada Nadiei Comăneci”. Credem, fără prea mare putință de a greși, că Nadia este singura sportivă a României despre care s-a scris cât s-a... scris! De aceea, acum, în câteva rânduri, nu se mai poate adăuga nimic. Motiv pentru care am reținut firimituri din ceea ce s-a relatat atunci, când computerul a devenit neputincios:

Sports Magazine (Franța): „Ce să faci? Ce să mai spui? Cum să vorbești despre atâta frumusețe?... Toate superlativalele nu vor reuși vreodată să exprime emoțiile produse...”

Journal de Montreal (Canada): „... Nadia a dat tuturor sportivilor o lecție de hotărâre, de perseverență în muncă, de căutare a absolutului și, mai ales, o înțeleaptă lecție de modestie...”

Sports Illustrated (SUA): „Nadia Comăneci a fost strălucitoare, a captat atenția tuturor și, din cauza tinereții sale, o mare doză de speranță a aureolat imediat numele campioanei. Toți au înțeles imediat că au în față desăvârșirea...”

L'Equipe (Franța): „Sub atingerea sa abia simțită, calul de sărituri devine Pegas, capătă aripi. Nadia pornește în zbor...”

Frankfurter Allgemeine (Germania): „Cei din tribune o sărbătoreau pe gingașa româncă la fel

cum este slăvit un erou popular.”

L'Express (Franța): „Cu Nadia Comăneci, gimnastica olimpică a devenit, pur și simplu, artă...”

Komsomolskaja Pravda (URSS): „Încântătoare și uimitor de expresivă a fost evoluția gimnastei Nadia Comăneci, care a fost strălucitoare și plină de temperament, aducând o notă nu numai acrobatică, dar și estetică, în acest sport care devine tot mai plăcut publicului...”

Și, poate, cea mai frumoasă frază ce a fost rostită în fața „ochilor” televiziunii care căutau să surprindă fiecare gest, a aparținut lui Jim McKay, de la ABC: „Nadia înnoată într-un ocean de aer...”

De atunci, din zilele Montrealului, Nadia a rămas... Nadia.

Când totuși este „super”

Super Dome, Sydney. De sus, de la locul comentatorilor, micile gimnaste păreau niște păpuși fragile, gata să se frângă. Andreea Răducan... Maria Olaru... Simona Amânar... Loredana Boboc... Andreea Isărescu... Claudia Presecan... Arbitrele pândesc fiecare mișcare. Ce e bine, ce e rău. E greu. Foarte greu. Rusoaicele și chinezoaicele intră în concurs, conform programului, când fetele noastre mai au două aparate. Simona și colegile ei își pun treninurile. Rămân în spațiul de concurs, privind la evoluțiile adversarelor. Emoția crește cu fiecare evoluție. România - 154,608 p., China - 154,008 p., Rusia - 153,916 p. Gimnastele de la *Marele Zid* au terminat și ele. E clar, nu ne mai pot depăși. Dar rusoaicele? Toate privirile sunt îndreptate spre Svetlana Horkina. Este vizibil emoționată. Știe că de exercițiul ei la sol depinde titlul. Nu pare a greși. Arbitrele tot socotesc. În sală s-a lăsat liniștea. Se așteaptă. Ni se pare o veșnicie. Parcă și arbitrele le este frică să apese pe butoane. În sfârșit! Nu, nota obținută de Svetlana nu-i permite echipei sale să ne întrecă.

Aur la echipe! Un titlu așteptat de la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, din 1984. Și atunci am avut fete de aur. Un titlu la echipe înseamnă să atingi cu adevărat vârful Olimpului. Fetele sunt obosite. Dar fericite. Un succes care nu va fi prea ușor uitat și care se adaugă celorlalte, obținute la Campionatele Mondiale (1979, 1987, 1994, 1995, 1997, 1999), totul constituind o colecție impresionantă. Poziția de lider a Simonei Amânar (20 de ani), virtuozitatea campioanei mondiale Maria Olaru (18 ani), evoluția noului copil minune Andreea Răducan (17 ani), experiența Claudiei Presecan (20 de ani), cărora li s-au adăugat Loredana Boboc și Andreea Isărescu, tot și toate au constituit un bulgăre de aur.

Nadia Comăneci, la Montreal, a rămas în memoria Jocurilor. Zămbetul și strălucirea afișată de *Little Miss Perfect Ten Comaneci* au făcut să tresalte inimile. La *Super Dome* din Sydney a fost, din nou, super-gimnastică, de această dată cu o echipă de românce de super-clasă...

„Am vâslit până acasă de 400 de ori“

Când s-a dat startul la 2 rame, Burcă și Macoviciuc au împins o dată tare în apă pentru a se instala în frunte. Din când în când, Tanța mai întoarce capul, privește într-o parte și în cealaltă pentru a supraveghea adversarele. La megafon, crainicul cursei turuie într-un ritm infernal. De fapt este ritmul în care trage ambarcațiunea României. Mereu în față. La 1.500 m, Burcă și Macoviciuc sunt departe. Tribuna e un clocot. Cadența crește cu fiecare „pas” străbătut. Linia de sosire parcă se îndepărtează. Ale noastre reprezentante – sunt doar la o azvârlitură de băț de noi, cu chipul încordat la maximum – aruncă în luptă ultimele picături de energie. „Trebuie! E aurul nostru!” „Hai, nu renunțați!”, strigă băieții de pe mal. Cele două „rame” se încurajează reciproc. Ce-și spun? Ne-au mărturisit la încheierea cursei: „Acum, ori niciodată”. Și a fost acum! Și înving! Dan Popper, secretarul general al C.O.R., care a trăit o viață lângă hangarele canotajului, exclamă: „Asta-i! Ti-am

Stirea că tripla campioană olimpică Elisabeta Lipă și-a reluat antrenamentele pentru a participa la Jocurile de la Atena a făcut, la vremea sa, senzație. De fapt, este a doua revenire, pentru că în 1996, după Atlanta, unde a câștigat aurul la 8+1, s-a retras pentru a reveni, în vara lui 1999, pentru Sydney, unde a obținut cel de-al treilea titlu, tot la 8+1. Desigur, performanțele acestea nu sunt singulare. Se va repeta, oare, istoria și la Atena?

Canotajul se cucerește cu râuri de sudoare, cu mii de kilometri pe apă, la vâsle, ca la galere, aproximativ 9.000 de kilometri pe an! În cei 20 de ani de când Elisabeta trage „la galere”, a totalizat aproape 200.000 de kilometri, ceea ce poate să însemne ocolul Pământului de cinci ori! „Kilometrii ăștia, zice Elisabeta, i-am tradus întodeuna în distanța dintre București și Cănești, un sat de lângă Siret, aflat în nordul cel mai de nord al țării, cam pe acolo unde se atârna harta în cui. Să

Alături de cea de-a șasea participare, Elisabeta Lipă a fost desemnată portdrapelul delegației României, ca și la Sydney

spus! Ti-am spus?” Într-adevăr, cu o seară înainte îmi mărturisise că este mai mult ca sigur că „8-ul” și cele două fete vor fi medaliate cu aur. La conferința de presă ziaristii au început, firesc, să le descoase pe noile campioane olimpice. Numai că au ales un moment nepotrivit, sau, cine știe?, dimpotrivă. Pe monitoare TV a început transmisia cursei de 8+1, iar Burcă și Macoviciuc au devenit, spre bucuria tuturor, comentatoare... Nici că se putea o ocazie mai deosebită... Cu o ultimă zvâcnitură, fetele 8-ului nostru se scaldă în apa de aur. Bărcile se apropie de ponton. Spre laureate se îndreaptă domnul Juan Antonio Samaranch, președintele C.I.O., pentru a le înmâna medaliile.

zicem că sunt până-n Cănești, satul părinților mei și al copilăriei mele, cam 500 de kilometri. Asta ar însemna că am vâslit până acasă de 400 de ori”.

Era elevă în clasa a X-a a Liceului Mihai Eminescu din Botoșani. Se întâmpla în toamna anului 1979. A venit de la București o doamnă care le-a vorbit foarte frumos despre canotaj. Habar nu avea ce e cu sportul acesta. În 10 ianuarie 1980 a venit la București. De atunci încoace a tot tras și trage la vâsle, cu mici întreruperi, pentru că între timp s-a căsătorit, și din Elisabeta Oleniuc, nume de ucraineană, a devenit, prin căsătorie, Elisabeta Lipă. „Nu știu dacă o fac pentru glorie, sau pentru sportul românesc. Astea sunt cuvinte prea mari și eu nu

le prea folosesc. În nici un caz nu o fac pentru bani. Nu știu de ce m-am reîntors. Dar simt că trebuia să încerc să ajung la Atena, la cea de-a șasea Olimpiadă a mea. Mi-e dor, poate, de vâltoarea aceea, de lupta aceea în care dai totul, până la ultima picătură...” Elisabeta Lipă, cea care a fost desemnată canotoarea secolului XX, va fi, din nou, în vâltoarea olimpică pentru a șasea oară, egalând recordul Liei Manoliu, și pentru a doua oară și port-drapel al delegației la Ceremonia de deschidere. Cu gândul la un nou aur...

Secretul reușitei

– Care este secretul reușitei?

– Să ai ambiție și să nu dai înapoi, indiferent ce greutate ai de învins!

– Jocurile Olimpice bat la ușă...

– Suntem deja în priză. Mai avem câteva retușuri de făcut, vom încerca să introducem și unele elemente noi în exerciții și sper că nu ne vom întoarce cu mâna goală din arenele ateniene.

– Nu va fi deloc ușor...

– Cine spune asta? Va fi greu. Infinit de greu. Nu konkurăm singuri. Avem adversari redutabili, dar acest lucru nu ne descurajează. Dimpotrivă...

Gimnastul Marian Drăgulescu este un timid. Îi lasă pe alții să vorbească. Nu-și etalează victoriile – la „mondiale”, la „europene” – cu ostentație. Nu. Cunoaște prețul muncii. Face parte din acea categorie de trudiitori ai sportului care nu cunosc trufia. Doar ore încrețite de muncă, lăsându-i pe alții să-i recunoască valoarea.

Va pleca spre Atena Olimpică având trecute pe „cartea de vizită” succesele ultimilor ani și, mai cu seamă, cele realizate la Ljubljana, în primăvară, când a cucerit patru

titluri continentale. Proba sa favorită este solul – două titluri mondiale și tot atâtea europene –, dar se numără și printre competitorii de temut la sărituri, acolo unde execută un procedeu care-i poartă numele.

De altfel, nu-i de mirare că, într-o zi de mijloc de iulie, *Premiile Flacăra* l-au răsplătit pe Marian Drăgulescu pentru că este „un european individual compus”, aluzie la reușitele sale, dar și cu gândul că acestea vor fi înobilate de cele dorite sub semnul Jocurilor Olimpice.

Marian Drăgulescu, Marius Urzică – cel din tîi dublu medaliat la Jocurile Olimpice (aur – 2000, argint – 1996), Ioan Suciu sau Dan Potra sunt doar câțiva dintre cei care vor și au toate calitățile de a transforma un vis olimpic într-o realitate medaliată.

De la stricnină la EPO

Un flagei care bântuie prin lumea sportului este drogul. Nici Jocurile Olimpice nu au fost ferite de „eprubetele contaminate”.

Utilizarea unor substanțe dopante a început încă din copilăria Jocurilor moderne, învingătorului de la maratonul din 1904, Thomas Hicks, administrându-i-se numeroase doze de stricnină și coniac pe durata cursei. Înaintea probei de 100 m de la J.O. din 1920, antrenorul le-a dat atletilor americani să bea un amestec de sherry și galbenus de ou. Dar, au fost și cazuri tragice, asemenea celui al ciclistului danez Knut Jensen, care, în 1960, a murit în timpul cursei, ca urmare a unei supradoze de amfetamine și nicotină.

În 1967, Comisia Medicală a C.I.O. a intervenit în forță, solicitând măsuri drastice și interzicând anumite substanțe, în anul următor pentatlonistul suedez Hans Gunnar Liljenvall fiind descalificat pentru utilizarea băuturilor alcoolice. În 1972 a fost stabilită prima listă a substanțelor dopante, iar măsurile de suspendare s-au înmulțit, folosirea diverselor stimulente, a sedativelor, hormonilor și steroizilor antrenând pedepsirea sportivilor, antrenorilor și a medicilor. Înființarea Agenției Mondiale Antidoping și elaborarea noului Cod Mondial contra dopajului, la care au subscris toate guvernele, comitetele olimpice naționale și federațiile internaționale a creat un nou cadru în disputa contra celor care utilizează substanțe interzise.

Din momentul în care lupta anti-doping a devenit un punct de importanță majoră, controalele s-au accentuat, cu deosebire în disciplinele considerate de risc (halteră, triatlon, atletism, ciclism), în timp ce la Sydney, pentru prima oară, testele pentru detectarea EPO (eritropoietină) au fost puse la punct.

Dintre cazurile depistate, cel mai cunoscut rămâne, desigur, chiar dacă a avut loc în 1988, la Seul, al canadianului Ben Johnson, considerat omul cel mai rapid de pe Planetă, care a fost suspendat și depus de titlu după ce a fost depistat pozitiv.

Din punct de vedere al cazurilor, cele mai multe au fost depistate la Montreal – 11, Los Angeles – 12, Seul – 10 și Sydney – 19. Din păcate, și unui dintre sportivii noștri (la Montreal sau Sydney, dar și în intervalul dintre jocuri), au fost tentați de „borcanul cu miere” fiind depistați și suspendați. În ciuda măsurilor tot mai drastice adoptate, cazurile de dopaj au continuat să umbrească lumea sportului, în cauză aflându-se, prea adesea, și nume mari ale sportului

mondial, cum se întâmplă acum în atletismul american. În acest an, Comitetul Internațional Olimpic a emis Regulile antidoping care vor fi aplicate la Jocurile celei de-a XXVIII-a Olimpiade, care vor avea loc la Atena (13-29 august 2004), după ce Agenția a elaborat noul Cod Mondial antidoping, la care au aderat toate guvernele, comitetele naționale olimpice și federațiile internaționale. Se dorește ca Jocurile să fie curate. Va fi așa?

Spectacolul de sunet și lumină are multe culise...

Scandaluri și corupție

Viața Olimpiadelor – intervalul de timp dintre două ediții – și a Jocurilor n-a fost niciodată liniștită. Puține au fost momentele în care nu s-au consemnat diferite scandaluri de mai mare sau mai mică proporție, dar toate cu influență în mișcarea olimpică. Iată câteva dintre cele mai răsunătoare:

1904. La maratonul Jocurilor de la St. Louis, new-yorkezul Fred Lorz a trecut primul linia de sosire. Putin înaintea ceremoniei de premiere, scandalul a izbucnit: aproape de km 15, Lorz a fost urcat într-o mașină și dus până în apropierea Stadionului Olimpic. Lorz este suspendat pe viață, dar iertat în scurt timp și câștigă maratonul de la Boston din 1905.

1936. Organizatorii Jocurilor de la Berlin, în serviciul propagandei naziste, au dorit, prin intermediul lui Adolf Hitler, să demonstreze superioritatea rasei ariene. Jesse Owens, celebrul atlet negru, i-a dat o lovitură dură. El a scris una dintre cele mai fabuloase pagini din istorie, câștigând patru medalii de aur.

1968. Cu 10 zile înaintea deschiderii Joci-

lor de la Ciudad de Mexico armata a tras asupra manifestanților studenți făcând 300 de morți. Americanul Avery Brundage, președintele C.I.O., n-a văzut decât o „afacere interioară”. Două săptămâni mai târziu, sprinterii americani Tommie Smith și John Carlos au urcat pe podium cu mâna ridicată, îmbrăcați în negru, semnul puterii negrilor. Au fost imediat excluși.

1976. Scrimorul sovietic Boris Oniscenko, unul dintre favoriți, este descalificat pentru că a trucat apărătoarea sabiei sale, introducând un sistem de marcaj în favoarea sa. URSS a fost eliminată, iar Oniscenko exclus pe viață de instanțele internaționale, el fiind pedepsit și de către conducătorii țării!

1988. Canadianul Ben Johnson, învingător la 100 m, cu record mondial (9,79 s), este descalificat pentru dopaj. Returnează medalia, este suspendat pe doi ani, iar recordul radiat. Părăsește Capitala sud-coreeană ca un paria.

1988. În noiembrie, un cotidian din Salt Lake City dezvăluie faptul că au fost cheltuiți 1,5 milioane de dolari de către Comitetul de candidatură pentru coruperea unor membri C.I.O. La 12 decembrie, elvețianul Marc Hodler, membru marcant al C.I.O., afirmă că atribuirea J.O. de iarnă 2002 a fost „cumpărată”. Dezvăluirile continuă și în ceea ce

privește Sydney (2000) și Nagano (1988). Patru membri ai C.I.O. demisionează, alți 6, cei mai implicați, sunt excluși, iar vreo 40 oficiali sunt „avertizați”. Juan Antonio Samaranch, căruia i s-au imputat și lui diverse „cadouri”, evită în ultima secundă naufragiul instituției olimpice.

2004. Vice-președintele C.I.O. și președinte al Federației Internaționale de Taekwondo, sud-coreeanul Kim Un-vong a fost arestat și condamnat pentru corupție și trafic de influență, deoarece a primit 100.000 dolari pentru a facilita alegerea unui om de afaceri să obțină o poziție în Comitetul Olimpic Sud-coreean. Presa suedeză a dezvăluit că, înainte cu două zile de a fi desemnat orașul gazdă al J.O. din 2004, un emisar venit de la Stockholm, unul dintre orașele candidate, a sosit la Lausanne, sediul C.I.O., cu 60.000 dolari în valiză. Ziarul suedez *Dagens Nyheter* publică extrase dintr-o convorbire, datând din 1999, în cadrul căreia suedezul Goeran Dahlgren (azi în vârstă de 45 de ani), emisarul în chestiune, afirmă că a transportat bani la Lausanne, în septembrie 1997. Responsabilul Comitetului de candidatură, Olof Stenhammar, a negat aceste informații, pe care presa le-a adus în prim-plan pentru prima oară în 2000.

Leul în jungla sprintului

Sacramento, va privi de la distanță disputele de la Atena. Acolo unde, în schimb, este așteptat acum veteranul Maurice Green (30 de ani la 23 iulie), singurul care a adus o rază de soare pe cerul plin de nori al atletismului de peste Ocean, dând speranțe americanilor pentru a rămâne stăpâni „sutei olimpice”, ștergând totodată eșecul de la C.M. din 2003. Absența americanilor lasă, totuși, lupta deschisă – disputa, cu serii, sferturi, semifinale și finala, este lungă și solicitantă –, fără a

fostului campion mondial la triplu salt Charles Friedek este, de asemenea, incertă, în timp ce vicecampiona lumii la săritura cu prăjina Annika Becker a renunțat de mult. În schimb, ex-campiona europeană Grit Breuer (32 de ani) și-a reluat antrenamentele și va face parte din ștafeta de 400 m, în timp ce campioana olimpică a greutății de la Atlanta, Astrid Kumbernuss (34 de ani), este departe de marile sale reușite. După cum se poate observa, am adus în discuție vechile staruri germane, deoarece nici un tânăr nu pare a putea prelua ștafeta la un înalt nivel, motiv pentru care mulți specialiști sunt de părere că Germania riscă să nu câștige nici un aur, ceea ce s-ar întâmpla pentru prima oară din 1952, de la Helsinki!

Desigur, pe arenele atletismului se vor afla și

alți performeri de valoare – să nu-i uităm pe britanici, pe kenieni, marocani, ruși, greci s.a. – în disputele nu numai de la sprint, dar și de la sărituri, aruncări sau alergările pe distanțe medii și lungi.

Atenția va fi captată, indiscutabil, și de înot. Cu americanii și australienii în prim-plan. America-

Jessie Owens, Johnny Weissmüller, Maurice Green și Serghei Kovalevko

nul Aaron Peirsol (200 m spate) a realizat un nou record mondial, aruncând mânușa compatriotului său Michael Phelps (19 ani), candidat declarat la 7 titluri olimpice, pentru el existând deja un sponsor care i-a promis un million de dolari dacă îl egalează pe celebrul Marc Spitz! La rândul ei, Amanda Beard (18 ani) a realizat și ea un nou record mondial (2:22.44) la 200 m bras, reușind să o depășească pe australiana Leisel Jones, care cu puțin timp înainte realizase un 2:22.96, ceea ce anunța o luptă de toată frumusețea, dar va fi prezentă și la 100 m bras și la 4x200 m. Mai sunt și Kara Lynn Joyce, Natalie Coughlin și, mai ales, Brendan Hansen, care a realizat, în trialul american, două recorduri mondiale (100 și 200 m bras) în patru zile, lăsând în urmă performanța japonezului Kosuke Kitajima de la C.M. Barcelona – 2003. Dar, a-i uita pe Jan Thorpe, Grant Hacket sau pe olandezul Pieter van den Hoogenband ar fi o eroare pentru oricine va urmări spectacolul din piscina atenană.

Spectacolul olimpic promite însă a aduce în scenă și alte strălucitoare stele...

28 de discipline în programul olimpic. La finalul întrecerilor, pe podium vor urca noii medaliați. Unii dintre competitori vor încerca să confirme performanțele anterioare, să-și apere titlul cucerit la Sydney, spre exemplu, alții să intre în galeria eroilor olimpici. Vor fi, așadar, în program 28 de sporturi, dar fiecare are, la rândul său, multe, multe probe, dovadă că vor fi, în final, 301 ceremonii de premiere. Firește, importante sunt toate, iar campionul de la atletism nu este cu nimic mai prejos decât cel de la yachting, sau cel de la lupte față de învingătorii de la volei sau echitație, sau taek-wondo. Cu toate acestea, sunt sporturi și sporturi, atletismul, natația, gimnastica ori canotajul făcând parte dintre disciplinele care captează la maximum interesul, cum nici jocurile nu se lasă mai prejos.

A încerca să faci un pronostic în acest moment este mai mult decât hazardant. Mai ales că, din diverse motive, scena marilor performeri a suferit și suferă încă mari transformări. Cu puțin timp în urmă, atleții Marion Jones și soțul ei, Tim Montgomery, păreau de neatinși, fiind favoriți indiscutabili. Numai că afacerea de dopaj în care au fost implicați i-a afectat foarte mult, ca și relațiile tensionate cu antrenorul Dan Pfaff, astfel că Marion nu va fi prezentă la startul „sutei”, mizând doar pe „lungime”, în timp ce Tim, ridiculizat în trialul american de la

întrevedea o replică pe măsură a europenilor, Maurice devenind „leul din jungla sprintului”.

Pe de altă parte, nici Germania, altă dată o forță, nu stă prea bine. Cel de-al 104-lea Campionat Național a fost argumentul care sprijină o astfel de afirmație. După ce dubla campioană olimpică a lungimii (1992, 2000), Heike Drechsler (39 de ani), a decis să pună capăt extraordinarei sale cariere, a fost rândul lui Nils Schumann (28 de ani), campion la Sydney la 800 m, campion continental în 1998, ceea ce înseamnă că singurii doi medaliați cu aur din 2000 ai atletismului german vor lipsi de la Atena. O altă veste neplăcută: forfait-ul de la „naționale” al lui Lars Riedel (37 de ani), cvintuplu campion al lumii la disc, ca urmare a unor probleme de sănătate, el fiind nevoit, la ora când ne-am aflat în tipar, să-și câștige locul în cadrul „meciului” America-Germania. Cum și prezenta

Jocurile sub influența politicului

Banii, politica, arta, sexul și sportul sunt cele cinci limbi universale ale lumii contemporane, iar expresia sportului o reprezintă Jocurile Olimpice.

Ce se află însă dincolo de focul de artificii al recordurilor? Amestecul politicii în viața Jocurilor Olimpice nu constituie un element nou. Disensiuni au izbucnit și la Paris, în 1900, și la Londra, în 1908. Numeroase țări au cerut, ca urmare a politicii regimului nazist, ca J.O. din 1936 să aibă loc în altă parte decât la Berlin. Multe au fost cele care au refuzat să participe la ediția de la Melbourne, pentru a protesta contra agresiunii sovietice în Ungaria. Indonezia și Coreea de Nord nu au luat parte la J.O. de la Tokyo, în 1964, deoarece China naționalistă a fost invitată la Djakarta. În sfârșit, africanii amenințau cu boicotul întrecerilor de la München, dacă Rhodesia nu era exclusă de la Jocuri.

Roma 1960 a marcat o piatră de hotar în istoria olimpismului. Odată cu participarea țărilor foste colonii și cu transmisiile televizate, C.I.O. s-a apropiat de principiul universalității, care a constituit unul dintre scopurile sale la înființare. Jocurile, grație televiziunii, au putut beneficia de un public planetar, ceea ce a dus însă și la apariția unei „scene” privilegiate pentru expresia revendicărilor politice.

Boicotul celor 16 țări africane la Montreal 1976, pentru a protesta contra apartheid-ului practicat în Africa de Sud n-a avut prea mult

ecou în comparație cu reușitele înotătoarelor germane (11 titluri din 13 acordate), a alergătorului cubanez Alberto Juantorena pe 400 m și 800 m și, bineînțeles, ale Nadiei Comăneci care a atins perfecțiunea, obținând mai multe note de 10. Și invers, boicotul Jocurilor de la Moscova, din 1980, de către 63 de țări, pentru a protesta contra invaziei sovietice în Afganistan, a adus multe prejudicii mișcării olimpice. În revansă, contra SUA, inițiativa protestului din 1980, URSS, Cuba și țările Europei de Est – cu excepția României – au boicotat Jocurile de la Los Angeles, din 1984, înscrind-se un nou moment de cumpănă în istoria olimpismului.

Dar, iată și alte evenimente care au marcat Jocurile:

1920. Anvers. La doi ani după primul Război Mondial, Germania și Austria sunt excluse.

1924. Paris. Germania nu se află printre participante.

1928. Amsterdam. Incidente diplomatice între americani și francezi.

1936. Berlin. Mai mult de 4.000 de sportivi au luat parte la Jocurile de la Berlin, cu o miză enormă: să se demonstreze lumii forța regimului nazist. Leni Riefenstahl a realizat filmul *Zeul stadionului*, imortalizând figura atletului american Jesse Owens, care s-a impus la 100 m, 200 m, 4x100 m și lungime, dar pe care Adolf Hitler a refuzat să-l premieze.

1948. Londra. La trei ani după încheierea celui de-al doilea Război Mondial, Japonia și Germania nu sunt încă printre participante.

1956. Melbourne. Spania, Olanda și Elveția nu se află la Antipozi, protestând astfel contra invaziei sovietice în Ungaria. Egiptul, Libanul, Irakul și China boicotează și ele J.O., ca urmare a situației din Formosa și Suez.

1972. München. Nouă sportivi israelieni și un polițist german sunt asinași în Satul Olimpic de teroriști palestinieni, 5 dintre aceștia fiind și ei uciși.

1976. Montreal. 32 de țări africane au boicotat Jocurile.

1980. Moscova. 35 de țări boicotează J.O.

1984. Los Angeles. U.R.S.S., Cuba și alte 14 țări nu iau parte, pretextând lipsa de securitate.

1988. Seul. 7 țări boicotează Jocurile, deoarece Coreea de Nord nu face parte din C.I.O.

1992. Barcelona. Primele J.O. fără boicot. Cuba și Coreea de Nord participă după o absență de 12 ani, iar Africa de Sud după 32. R.F. Germania și R.D. Germană iau parte sub același steag, iar țările ex-sovietice au format o singură delegație: C.S.I.

România a făcut mereu notă discordantă. Dar, iată ce spunea cu ani în urmă Juan Antonio Samaranch, fost președinte al C.I.O., referindu-se la poziția noastră față de Jocurile din 1984 și nu numai: „În momentul în care românii au intrat pe Stadionul din Los Angeles mi-am dat seama că am atins unul dintre vârfurile președinției mele. Mulți m-au criticat că i-am înmănat Ordinul Olimpic lui Ceaușescu. Numai că aceasta n-a avut nimic cu aprobarea politicilor sale interne. Dacă el l-a primit, a fost pentru că a spart boicotul țărilor estice, ceea ce a fost de o importanță primordială pentru Jocurile Olimpice. În fiecare an am asistat la reuniunea ministrilor sportului din țările comuniste, fie că a avut loc în Cuba, în Coreea de Nord sau Mongolia. În primăvara lui 1984, reuniunea s-a ținut la Praga și toți s-au declarat contra participării la Los Angeles. Singur ministrul român a anunțat cu mult curaj: «Noi am decis de a merge la Los Angeles»...”

Povestea terorismului în sport

La ora 4,25 a zilei de 5 septembrie 1972, opt teroriști palestinieni au intrat în Satul Olimpic, croindu-și drum către camerele sportivilor israelieni. Doi dintre aceștia – antrenorul Moshe Weinberg și halterofilul Romano – au fost uciși imediat, alți nouă fiind luați ostatici. Teroriștii, care au declarat că aparțin grupării *Septembrie negru*, cereau să fie eliberați 200 de membri ai *Miscării pentru eliberarea Palestinei* închisi în Israel, ca și o serie de simpatizanți ai cauzei palestinienilor, iar lor să li se asigure plecarea în siguranță din Germania. Fedayinii, veniți din campusurile de refugiați din Liban, sunt hotărâți să meargă până la capăt. În jurul orei 19, după ce au respins de mai multe ori ultimatumul, agresorii acceptă un compromis, fiind de acord cu propunerea autorităților germane de a pleca împreună cu ostaticii spre Cairo, la bordul unui avion aparținând liniilor germane. La ora 22, cu două elicoptere, membrii comandoului și prizonierii lor sunt transportați spre aerodromul militar de la Fuerstenfeldbruck. Acolo, doi dintre palestinieni ies pentru a inspecta avionul Boeing-737 care le fusese pus la dispoziție. Când aceștia se întorceau, au intrat în acțiune trupele antitero care deschid focul. Urmează un schimb intens de focuri, care se soldează cu 16 morți: nouă dintre ostatici, cinci teroriști, un polițist și un pilot. Trei alți membri ai comandoului sunt luați prizonieri. Vor fi eliberați la 29 octombrie 1972, ca urmare a deturării de către palestinieni a cursei *Lufthansa* care făcea legătura între Damasc și Frankfurt. În 1994, familiile victimelor israeliene au solicitat 40 de milioane de dolari drept despăgubiri de la Guvernul regional bavarez, pentru „neglijențe grave”. Cei mai mulți dintre organizatorii asaltului asupra Satului Olimpic au fost asasinați de serviciile secrete israeliene. Timp de 34 de ore, competițiile olimpice au fost suspendate. Continuarea Jocurilor s-a aflat pentru câteva zeci de ceasuri în pericol...

Clipele acelea n-au fost uitate. Lumea a devenit, apoi, din ce în ce mai ne bună. În noaptea de vineri, 26 iulie 1996, spre sâmbătă, la ora 1,19, o bombă a explodat în *Centennial Park*, unul dintre cele mai vizitate locuri din Atlanta, la nici o sută de metri de Centrul principal de presă, dramă care, se zice, ar fi fost prezisă chiar de Nostradamus. Căutarea vinovatului a avut, în anii următori, ceva din scenariile unui film polițist. După ce a fost declarat „erou”, pentru că a găsit bomba, un agent voluntar de securitate a fost acuzat că el este autorul, lucru ce nu a putut fi dovedit niciodată, dar viața acestuia a devenit un coșmar. După ani de anchete, Curtea Supremă a Statului Georgia a acceptat în unanimitate că victimele – un deced și mai mult de 100 de răniți – din acea noapte din *Centennial Park* trebuie despăgubite.

Socul cel mare avea să vină la 11 septembrie 2001. Curba violenței s-a accentuat. Motiv pentru care, la Atena s-au luat măsuri nemaîntâlnite de securitate, cheltuindu-se peste un miliard de euro pentru a se realiza un sistem de protecție care să asigure liniștea participanților la J.O. 70.000 de polițiști și soldați. E pace sau război?

În antichitate, pe timpul olimpiadelor se opreau războaiele.

În 1972, la München, flacăra olimpică s-a transformat în focuri de armă.

pagini ilustrate de Emanuel Fântâneanu

Cum s-a construit un

Încet-încet, informatizarea învățământului românesc a devenit o realitate. Astăzi, IT-ul domină educația românească: calculatoare în mai toate școlile și liceele, Internet, profesori deprinși cu PC-ul, elevi pasionați de informatică, soft didactic și, nu în ultimul rând, examene și repartiții informatizate.

Nu ne-am afla aici dacă n-ar fi existat, înainte de toate, niște oameni, mai apoi niște instituții și niște firme. Dădând Cezarului ce-i al Cezarului, trebuie spus că Ministerul Educației și Cercetării a dovedit curaj și determinare, în condițiile în care nu totul părea clar și ușor de la început! În același timp, marile firme de hard din România, IMB și HP, au înțeles să se implice în mod hotărât în acest proiect a cărui miză era uriașă nu doar pentru învățământ, ci chiar pentru viitorul țării. Apoi, cadrele didactice, conducerile școlilor și inspectoratelor școlare, elevii și chiar părinții acestora – toți au făcut efortul, greu de supraevaluat, de a se adapta din mers, de a învăța, de a se sincroniza cu această mișcare revoluționară, fără precedent, trecând peste ezitățile și neînțelegerile primilor pași.

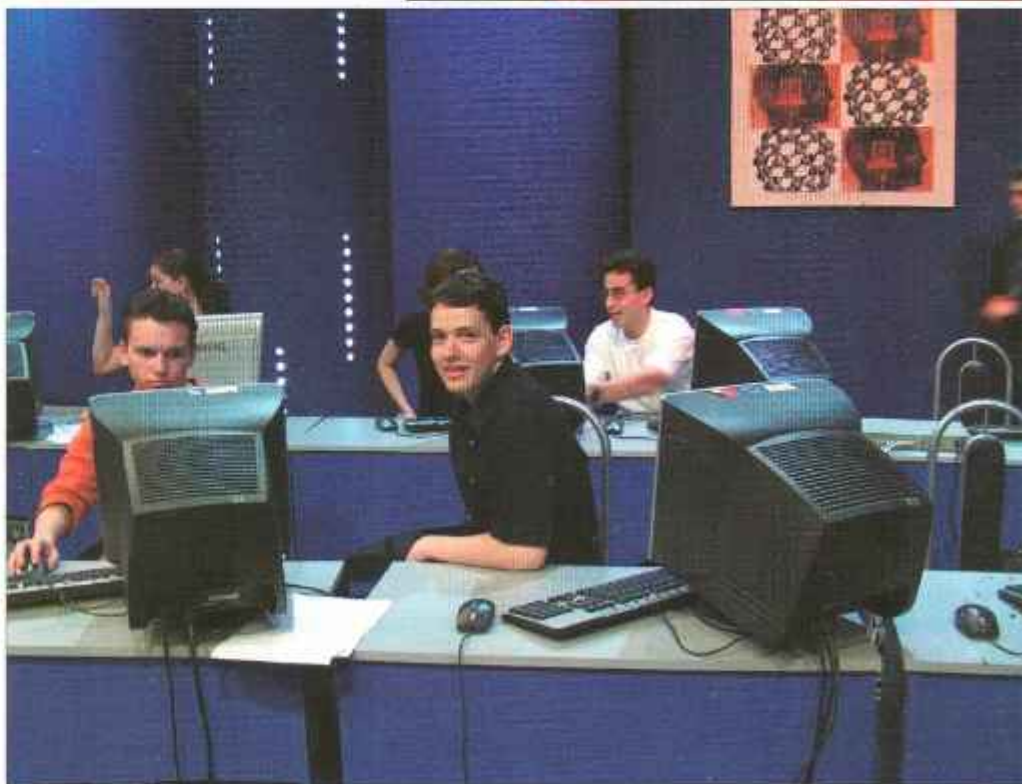
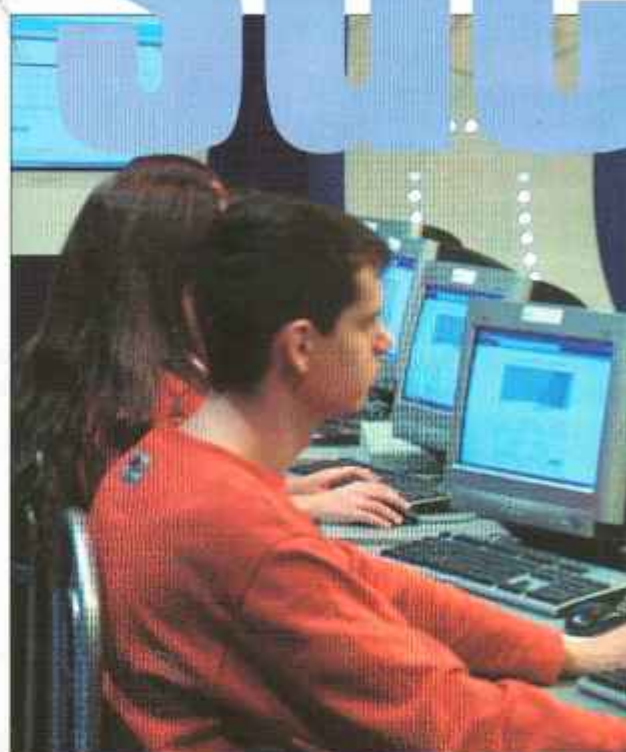
Și, nu în ultimul rând, creatorii de soft, cei care, cu ajutorul celor de mai sus, au pus la punct sistemele informatice permițând, azi, unui elev, să se „joace” cu o periculoasă experiență de laborator, dar și să-și construiască destinul, îndreptându-se, „la braț” cu calculatorul, spre liceul care i se potrivește cel mai bine. Acești arhitecți de programe sunt reuniți sub acoperișul unei firme numite *SIVCO România SA*.

Pentru că IT este un domeniu al științelor exacte, cel mai relevant este să ne raportăm la cifre: peste o sută de mii de persoane accesează săptămânal portalul SEI (<http://portal.edu.ro>) creat de *SIVCO*. De altfel, SEI conduce topul site-urilor educaționale și este pe locul 3 în topul general al celor mai vizitate site-uri românești. El a fost accesat într-o singură săptămână de peste 215.000 de utilizatori, care au vizionat mai mult de 6,5 milioane de pagini!

O parte dintre utilizatori au fost interesați de aplicația dedicată completării fișelor de înscriere la concursul de ocupare a catedrelor din învățământul preuniversitar. Nu era normal așa? Dacă elevii sunt repartizați în licee cu ajutorul calculatorului, profesorii lor, declarați admiși în urma examenului de titularizare, sunt de asemenea „asezați” în regim informatizat pe posturile vacante.

Și dacă n-o prea ai cu calculatorul? Nu contează: folosirea tutorialului este extrem de comodă, chiar și pentru cei neinițiați în IT. În doar câteva minute se poate obține un raport detaliat cu posturile scoase la concurs, ordonate pe localități.

După admiterea computerizată în licee și informatizarea concursului de titularizare a profesorilor, în 2004 Ministerul Educației și Cercetării a reușit o nouă premieră pentru învățământul românesc: centralizarea și publicarea pe web a rezultatelor examenului de bacalaureat în timp real. Având două componente, respectiv un modul pentru licee și unul pentru centrele de examen, aplicația *BAC 2004*, dezvoltată de specialiștii *SIVCO România*, a făcut posibilă colectarea în timp record a datelor despre candidații din 1.407 licee

Febra examenelor s-a transferat în bună parte pe web. SEI a devenit un loc de întâlnire virtuală pentru elevi, părinți, profesori, prieteni sau cunoștințe ale candidaților. Pentru facilitarea comunicării, forumul este împărțit pe secțiuni: admitere în licee, bacalaureat, titularizare, admitere la facultate, astfel încât candidații formează mini-comunități virtuale în funcție de examenele de care sunt interesați. Pe forum se afișează zilnic sute de mesaje, de la sfaturi, întrebări și sesizări până la încurajări pentru „actorii principali”: candidații.

SUCCES

din toată țara: date personale, materiile la care au susținut probele de concurs, notele și rezultatele finale obținute în urma contestațiilor.

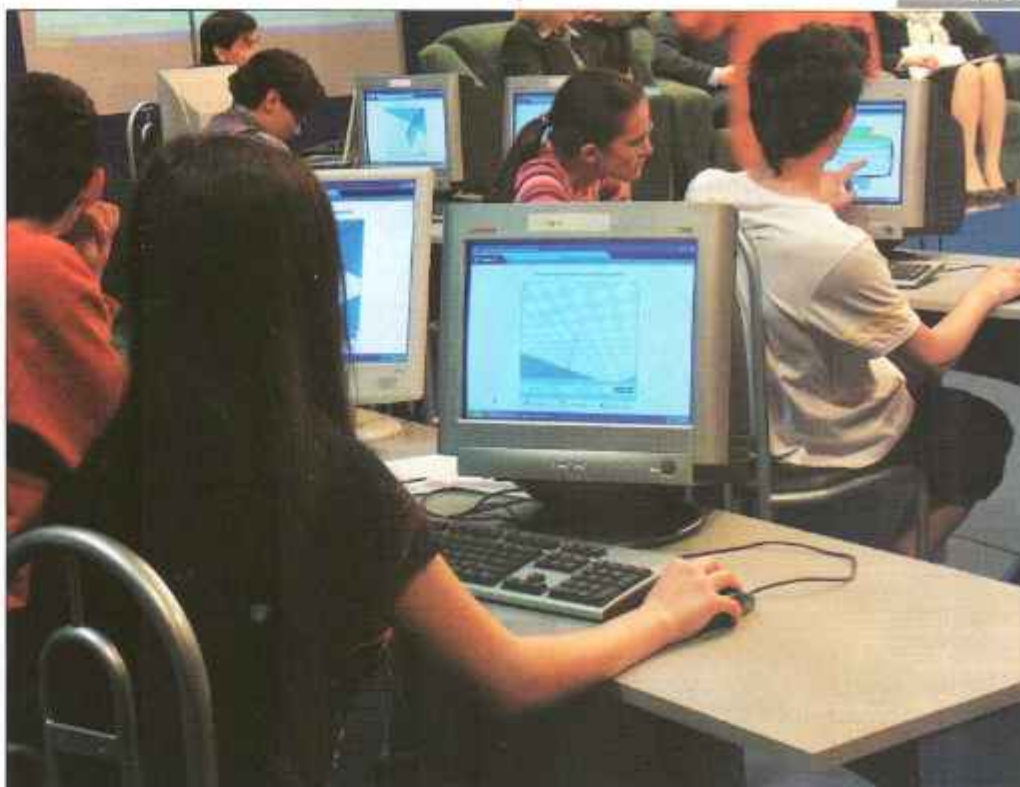
Pe lângă proiectarea aplicației, proiectul BAC 2004 a însemnat eforturi logistice serioase: conectarea la Internet de bandă largă a peste 200 de licee, verificarea permanentă a conexiunilor și realizarea unor legături de rezervă prin dial-up. Peste 660 de operatori din 584 de centre de examinare s-au aflat în contact direct și permanent cu Data Center-ul situat la MEdC, importând date de la licee și exportându-le în serverul central.

Folosit în premieră în vară acestui an, sistemul *Bacalaureat* oferă facilități atât organizatorilor examenului național de bacalaureat de la toate nivelurile (liceu, centru de examinare, inspectorat școlar județean și minister), cât și candidaților. La adresa <http://portal.edu.ro> este disponibilă rețeaua națională de licee, liste de specializări, disciplinele la care se dau examene, tipurile de subiecte corespunzătoare specializării și disciplinei, metodologie de desfășurare, centrele de examinare și arondările liceelor la centre, listele de candidați înscriși pentru examen și opțiunile acestora și un forum de discuții publice.

Alte cifre? În prima fază a admiterii computerizate în licee, școli de arte și meserii, 192.742 de candidați au fost repartizați în 8 (opt!) minute. Pentru al patrulea an consecutiv, aplicația ADLIC și-a făcut datoria, gestionând nu mai puțin de 4.946.064 opțiuni. Ca și în 2003, numărul celor care nu au putut fi repartizați, din cauză că au completat prea puține opțiuni în fișa de admitere, a fost extrem de mic: 2% din total.

În paranteză fie spus, conform rapoartelor statistice generate de ADLIC, specializarea care s-a instalat fără drept de apel în topul preferințelor elevilor este matematică-informatică: 9 dintre primele 10 specializări din țară în ordinea mediei de admitere sunt matematică-informatică profil bilingv (limba engleză). Știu tinerii spre ce să se îndrepte! Liceul fruntaș în clasamentul celor mai mari medii de admitere este Colegiul Național Carol I din Craiova, unde media ultimului admis la acest profil a fost 9.84!

Pentru a-i ajuta pe dirigintii, absolvenții și părinții absolvenților claselor a VIII-a, demontând totodată „folclorul” care încă mai circulă pe tema admiterii computerizate,

Cu ocazia conferinței la nivel guvernamental asupra eGovernment „De la politică la practică” - Bruxelles 2001, organizat de Comisia Europeană, proiectul ADLIC a fost distins cu eticheta eGovernment „Best Practice”.

MEdC a făcut din timp necesarele precizări:

- completarea unui număr prea mare de opțiuni pe fișa de admitere NU poate dăuna în nici un fel candidatului, chiar dacă pe primele poziții sunt plasate opțiuni „optimiste”;
- nu există nici un „număr magic” de opțiuni care trebuie completate pe fișă;
- pentru completarea realistă a fișei de opțiuni, la adresa <http://admitere.edu.ro> funcționează aplicația de tip tutorial *Orientare Admitere 2004*;
- validarea fișelor este o operațiune simplă, dar obligatorie pentru toți candidații; eventualele erori pot cauza neplăceri: computerul „nu știe” că un elev a completat codul 115, dar de fapt îl interesa specializarea 112!;
- pentru a evita neplăcerile cauzate de transcrierea greșită a datelor, sistemul este

prevăzut cu opțiunea de tipărire a unei „fișe martor”;

- algoritmul de repartizare ordonează elevii după media de admitere, și apoi trece la analiza opțiunilor exprimate, repartizându-i pe rând; dacă la un moment dat găsește un elev la care opțiunile exprimate în fișă nu îi permit să intre la nici un liceu (pentru că locurile au fost deja ocupate de cei cu medie mai mare decât el), elevul respectiv rămâne nerepartizat.

Mai rămâne să ne întrebăm doar atât: ce mai urmează? În orice caz, e limpede: dacă mai e ceva de informatizat în școlile românești, MEdC, HP, IBM și SIVECO o vor face!

Despre SIVECO România

Înființată la începutul anului 1992, actualmente parte a grupului internațional SIVECO (Netherlands) B.V., SIVECO România SA este una dintre cele mai importante firme producătoare de software din România, deținând cea mai mare parte din volumul total al exporturilor de produse software din România în țări din Comunitatea Europeană și Statele Unite ale Americii. SIVECO România este liderul pieței interne de EAS oferind soluții eficiente, adaptate legislației românești în domeniile financiar-contabilitate, gestiunea întreținerii echipamentelor, stocurilor și achizițiilor, a mijloacelor fixe, a resurselor umane și salarizării, bugetelor și urmăririi contractelor, de e-business și e-commerce. De asemenea, SIVECO România s-a specializat în execuția de proiecte informatice majore, implicând dezvoltări la cerere de soluții software accesibile prin Internet și Intranet, integrarea cu alte sisteme, distribuție geografică a locațiilor de acces și numere mari de utilizatori. SIVECO România SA este certificată ISO 9001:2000, de către compania franceză AFAQ-ASCERT, cotate printre primele 5 în lume din punct de vedere al prestigiului auditului pe care îl efectuează.

IT la nivel academic

Desfășurându-și activitatea sub auspiciile Academiei Române, *Fundația Națională pentru Știință și Artă (FNSA)* își propune să fie un factor dinamizator al societății civile, sprijinind procesul de integrare culturală europeană prin oferirea de soluții practice în domeniul științei și artelor. De altfel, organizația a obținut de curând statutul de Fundație de Utilitate Publică.

Una dintre dezbaterile organizate de către FNSA, alături de *SIVECO România*, a adus în centrul atenției tema *Tehnologiilor Informației și Comunicațiilor în Educație și Cultură*.

„Lumea în care vom trăi peste foarte puțini ani are un nume care poate părea insolit: *societatea cunoașterii*. Suntem deja adânc implicați în proiecte care se referă la această transformare de esență, văzută astăzi ca acționând nu numai la nivelul mentalității societății, ci chiar al conștiinței individuale”, susține Irina Socol, directorul general al *SIVECO România*.

Transformarea va fi globală, atingând toate domeniile vieții, dar, fără nici o îndoială, *societatea cunoașterii* are ca structură de bază educația. Se vorbește azi despre educație pe tot parcursul vieții, despre interdisciplinaritate și complexitate, zone care altădată erau în umbră iar acum devin fundamentale.

Vedeta acestui început de secol, softul educațional este un domeniu în plină expansiune care produce mutații nu numai în instruire dar devine și un produs comercial pe cale să își definească propria piață, extinsă mult dincolo de granițele școlii.

Platforma de eLearning AEL, creată de *SIVECO România* și aleasă de către MEDC drept coloana vertebrală a aplicațiilor software din cadrul programului de informatizare a școlii românești, asigură azi accesul liceenilor din toată România la cuceririle tehnologice ale secolului 21. Dar educația înseamnă cu mult mai mult decât simpla transmitere de informație, presupunând modelare de comportament și caracter. Este motivul pentru care, în paralel cu implementarea laboratoarelor informatizate, compania a demarat inițiativa deja recunoscută drept *Centrul Virtual de Excelență SIVECO România*, care organizează două competiții de referință pentru tinerii pasionați de software educațional: *Cupa SIVECO* și *Campion*.

Aflată la a doua ediție, *Cupa SIVECO* reunește echipe formate din profesori și elevi care creează lecții electronice pentru toate disciplinele școlare. Rezultatele sunt uimitoare!

„Faptul că elevii produc lecții (bineînțelese, aprobate ulterior de comisiile de specialitate MEDC), îi transformă din simpli spectatori în «contribuabili» ai procesului de instruire modern”, spune Irina Socol. „Mai mult, prin accesul liber la aceleași instrumente informatice,

se garantează o egalitate reală a șanselor pentru toți elevii și pentru toate școlile. Ceea ce în sistemul tradițional putea presupune aparate sau substanțe scumpe, inaccesibile pentru unii, este acum la îndemâna tuturor”.

Tot sub egida *Centrului Virtual de Excelență* se înscriu și acțiuni precum sponsorizarea catedrei de Informatică Economică din cadrul ASE București, sponsorizarea Balcaniadei de Informatică din 2003 și a Olimpiadei Naționale de Informatică 2004, sau susținerea echipei Facultății de Matematică la finala concursului internațional ACM, ținută la Praga, anul acesta, în aprilie.

Text Tudor Călin Zarojanu

Despre Fundația Națională pentru Știință și Artă

Este o organizație cu personalitate juridică, independentă, nonguvernamentală, apolitică și nonprofit, care își desfășoară activitatea sub auspiciile Academiei Române. Iată câteva dintre obiectivele principale ale FNSA:

- organizarea de colocvii, seminarii științifice naționale și internaționale;
- programe de studii conjuncturale;
- programe de relații;
- înființarea de burse de specializare pentru cercetători, specialiști în domeniu și studenți;
- consultanță pentru concursuri educaționale, activități de ordin științific sau artistic;
- studii de analiză a activității științifice;
- sprijinirea proiectelor de cercetare prioritare;
- sprijinirea procesului de integrare culturală europeană.

www.prosport.ro

**Cel mai complet
și dinamic
site de sport
din România**

LIVE
Urmărește comentariile live ale meciurilor preferate!

E-MAIL
Deschide-ti primul cont de e-mail sportiv, găzduit pe servere din România! Ai la alegere TREI domenii și spațiu de 5 MB!

DIVIZIA FANTASTICĂ
Cel mai tare concurs interactiv îți aduce vedetele fotbalului românesc în echipa ta!

JOCURI
Fun online!
Ai cele mai noi jocuri.

BANCURI
Ia-ți o pauză cu un banc sportiv!

WALLPAPER
Downloadază-ți wallpaper-ul preferat!

CONCURS
Fii ProSporter!
Cistigă premii atractive!

GALERII FOTO

- Frumosele fotbalului
- Frumosele sportului
- Casele sportivilor
- Super mașini
- Raliul Ciprului
- Dinamo Campioană
- Seara Campionilor
- Golden foot
- România - Irlanda

STIRI DE ULTIMĂ ORĂ
Ai cele mai proaspete stiri din sport.

CHAT
Intră pe chat cu redactorii ProSport și vedetele tale preferate din sport!

SPORT

Grupa A

	Pct
Portugalia	0
Grecia	0
Spania	0
Rusia	0

Grupa B

	Pct
Franta	0
Anglia	0
Elvetia	0
Croatia	0

Grupa C

	Pct
Suedia	0
Bulgaria	0
Danemarca	0
Italia	0

Grupa D

	Pct
	0
	0
	0
	0

RECLAME CARE NE

„Acum dau bine, nea Gigele?”

este faptul că: „În vederea familiarizării cu universul consumatorului (oameni simpli, fără multe aspirații, a căror viață decurge în lipsa unor evenimente extraordinare) echipa de creație a făcut

celi patru muncitori poartă un dialog absolut delicios într-un decor pe măsură. „Nu așa, mă! la mai bagă și mai dă și jos. Dă-i tare. Rotești și dai cu ascuțit”. Iată îndrumarea colegilor care se odihnesc la un pahar de *Unirea*, pentru tânărul neîndemânatic – Dorel, de altfel singurul om care muncește. Situație tipică pe meleagurile mioritice! Entuziasmat, Dorel întreabă: „Acum dau bine, nea Gigele?” Exact ca în realitate, echipa muncitoare la coniac *Unirea* îi răspunde prin Gigel: „Dă-i acolo, că-i dai bine!”, cu alte cuvinte, muncește ca prostul, că noi îi tragem la măsă. Bem, bem, dar până când? Până se întunecă afară și ne plictisim. „Dorele, ne mai ții mult, mă?” Tovarășii de muncă s-au cam plictisit, dar chiar în acel moment se întâmplă buclucul și Dorel se curențează. Aceasta este doar una dintre

Mulți văd reclama doar ca pe un mijloc de a promova un produs. Dar reclama este mai mult decât atât, e oglinda realității în care trăim. Nu o să vedeți un spot, precum cel la coniac *Unirea*, în Anglia, Germania, Japonia sau SUA. Că nu există un asemenea public. O să-l vedem aici, la noi, că ni se potrivește. Bucătică ruptă din cotidian. Acesta este și meritul, dar și originalitatea advertiser-ilor români. Campania *Unirea* se află la cel de al treilea spot tv. *NextCap Advertising* continuă saga începută odată cu spotul, în care un camion este parcat de către niște neavizați – *Unirea 1*, iar apoi aceiași meseriași îl „parchează” pe linia de tramvai – *Unirea 2*. Păstrând spiritul și mizând în continuare pe farmecul discret și pitorescul consumatorului de *Unirea*, echipa *NextCap* a pus și de această dată sub reflector un grup de eroi atent selectați (adică seamănă cu publicul țintă căruia i se adresează), aflați în câmpul muncii, la spartul asfaltului pentru lucrări de... Puțin importă! Pot fi de termoficare, înlocuire de rețea telefonică, conductă de apă rece/caldă. Oportunitățile sunt multe, doar suntem în România anulului de grație 2004. Găuritul străzilor e la modă! Ceea ce nu spune reclama, dar ne-au șoptit cei de la *NextCap*,

Patru băieți de gașcă sunt deștepti. Stau și beau. Numai Dorel e un fraier. Muncește! Asta înseamnă, dom'le, să nu fi unit, să nu știi ce înseamnă înfrățirea întru coniac *Unirea*. Morala: Unde-s mulți coniacul scade și curentul nu te rade.

teren printr-o serie de birturi din piețe, localuri familiare și baruri din cartier, fiind vorba de promovarea unei țării care nu ustură la buznar”. Urmărea?

Un al treilea moment surprins în familia *Unirea*, un nou și mare pocinog, rezultat al muncii în echipă, made in Romania. Regia și producția poartă în continuare semnătura acelorași Radu Munteanu și Tudor Lucaciu. Filmările s-au făcut în două locații: printre blocurile din Lizeanu și la spitalul *Filantropia*. Ignoranți, lipsiți de responsabilitate și extrem de naturali,

scenele spotului, cealaltă are loc la spital, unde evident a fost internat Dorel. Cum să-l lase singur iubiții săi amici și colegi? Îl vizitează, iar după plecarea asistentei din salon, băieții veseli au chef de un pahar mic de *Unirea*. Unul mai șugubăt, chiar și la ne- caz îl ia pe Dorel în răs: „la mai fă mă, Dorele... Zzzzzzzzz!” Camaraderia își spune așadar cuvântul, iar sloganul – *Unde-s mulți, puterea crește!* – șterge orice animozitate. Dacă însă privim dincolo de concentrarea

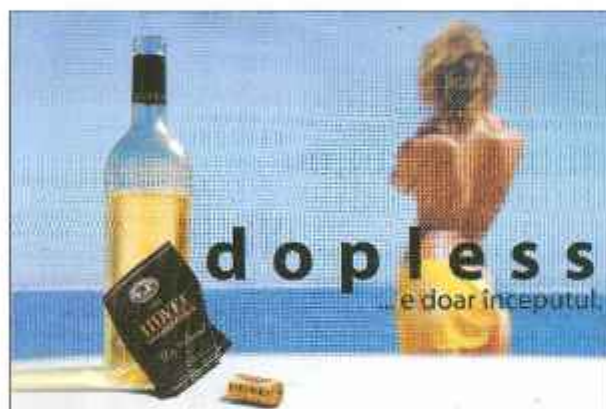
energiiilor pentru a promova un produs pentru un anume public, spotul *Unirea* poate fi interpretat și ca o satiră. Fondul muzical – celebra *Horă a Unirii*, cântată la Ferentari, dar și versul *Unde-s doi, puterea crește*, transformat în slogan, rîd un pic de defectele unora. Știi ei care, Latinii spuneau *Castigat ridento mores* (Rîzînd îndreptăm moravurile). Dar le îndreptăm?

COAFEAZĂ

Jidvei face dopless

Imaginea are o mai mare influență asupra potențialilor clienți, dar și sunetul poate fi la fel de penetrant pentru mintea celui care aude spotul. Reprezentanții *Agentiei Spotlight Advertising* au ales ca modalitate de a face reclamă la vinurile de Jidvei două spoturi radio de câte 30 de secunde – *Avertisment* respectiv *Dialog dopless* – și alte materiale tipărite, pentru o vară fierbinte. Întreaga campanie a început la data de 1 iulie pe trei posturi de radio locale de pe Litoral: *Pro Fm*, *Kiss*

Afișul tipărit este la rândul său interesant. Imaginea completează și compară șirul reclamelor audio. De această dată, în stânga posterului o femeie face topless pe plajă, iar în dreapta o

și *Radio Vacanța*, prin *outdoor*, cu panouri și steaguri amplasate în Constanța și stațiunile de pe litoral.

„Dopless... e doar începutul” reprezintă sloganul sub care Jidveii a demarat acest nou val de promovare. Cei de la *Spotlight* au hotărât că nu numai femeile fac topless, ci și vinurile. Mă rog, nu chiar topless, ci mai degrabă *dopless*. Umorul este cel mai bun ingredient pentru a atrage consumatorul, dar și pentru că voia bună e în ton cu vinurile de soi, unul dintre cele două spoturi radio începe astfel: „Avertisment: Acest spot poate fi audiat de adulți fără acordul minorilor! Spotul conține o scenă de nuditate și consum de alcool. De calitate.” Adică, mai pe românește, ni se transmite o scenă de nuditate audio pe fondul unei „degustări” de alcool al cărui principal atu e calitatea, iar CNA (săci) e luat finuț peste picior. „Na, că v-am făcut-o!”, spun, implicit, *copywriterii* CNA-ului, care de vrea să-l treacă supărarea, n-are decât să-și înecă nechezul în vin! O voce masculină rostește acest mesaj sentențios, pe măsura a

sticlă de Jidvei se dezbracă și ea pentru a fi sorbită la figurat, dar mai ales la propriu. În fundal, marea și cerul albastru completează peisajul. Sticla și-a scos dopul, eticheta îi atarnă stângărește într-o parte. Aburul de pe sticla cu vin, deja începută, strălucesc asemenea cremei de protecție împotriva soarelui de pe corpul femeii. Nu știi dacă a gustat din vin un bărbat sau chiar femeia care privește în larg.

ceea ce urmează. Un dialog între meseri, bineînțeles sunt bărbați: „Ce bem? Jidvei, evident! Băiete, un Jidvei, de la rece!” Cu un astfel de dialog scurt este suplinită absența imaginii. Parcă îi și vezi pe meseri cum se întreabă între ei ce să aleagă de băut. Se aude un dop extras dintr-o sticlă, iar băieții fluieră la unison a surpriză, ca la vederea unei fete frumoase. Vocea masculină de la început revine și mai persuasiv: „Ce poate fi mai tentant pe căldura asta decât un vin de Jidvei, bine răcit și dispus să facă *dopless* pentru tine și prietenii tăi? Jidvei, Respectă-ți plăcerile!” Adică, vinul face *dopless* în fața națiunii și CNA nu se opune? Curată destrăbălare! Zău așa! Bine că nu se face campania decât la malul mării. Întrebarea retorică – „Ce poate fi mai tentant...” este absolut formidabilă, vinul e comparat cu o fată apetisantă, care este dispusă să se dezbrace de dragul bărbaților, tentați irezistibil. Îndemnul „Respectă-ți plăcerile!” nu face decât să întărească mesajul întregului spot sugerând implicit că „Nebun e cine nu și le respectă!”

Pentru al doilea spot radio totul începe cu zgomot de valuri, pescăruși, în concluzie pe malul mării. Vocile cristaline de femei poartă un scurt dialog: „Hmmm, un tip nou! Mda, n-arată rău! Ne face cu ochiul! Să mi-l scot? Scoate-l! Tu prima... Hai amândouă!” Urmează apoi zgomotul a două dopuri scoase din sticlă, unul după altul. În fundal se aude melodia *You can leave your hat on*, a lui Joe Cocker. Revine dialogul, femeile chicotesc: „Vine spre noi! Ce sete are!” În numai 25 de cuvinte extrem de simple, cei drept ajutate și de zgomote și fond muzical (valuri, pescăruși, melodia lui Cocker, zgomot de dop scos) se cristalizează tabloul unei zile toride de vară, pe malul mării, a două femei, care, la o adică, pot fi și sticlele de vin Jidvei, și a unui bărbat însetat. De vin, dar și de frumusețea feminină. Restul vă imaginați! La sfârșitul reclamei revine vocea masculină, ca și în *Avertisment*, cu același text – „Ce poate fi mai tentant...” etc.

Text: **Alice-Claudia Ghorman**

Font: **arhiva Spotlight Advertising**

NextCap

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

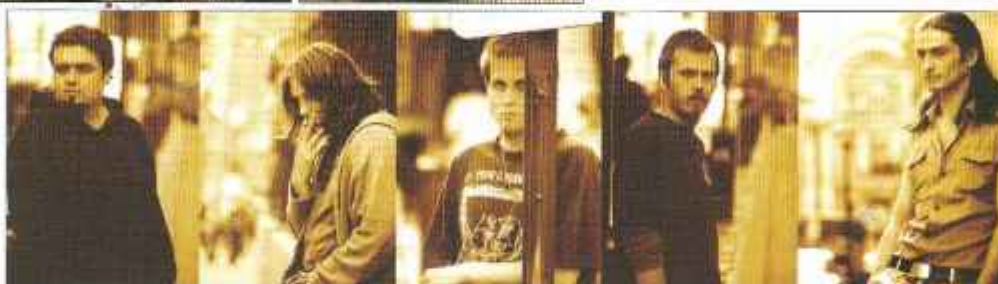
Ziarele-televiziuni

Deși ar fi fost interesant să mă opresc asupra altor subiecte ardente, să zicem lansarea în SUA a candidaturii la Președinție a lui Adrian Năstase sau, cine știe, chiar furatul secolului la români, comparativ cu *great train robbery*, am preferat un subiect cu parfum-total de România, despre care nimeni n-a scris până acum. Februarie ne-a adus un nou produs pe piața media: ziarele-televiziuni. Căci despre așa ceva e vorba în simbioza JURNALUL NAȚIONAL-ANTENA 1. O simbioză de tipul ciupercilicheni-mușchi. Mega-produsul s-a dovedit, finalmente, eficient. A valorificat resursele existente într-un grup de presă. A surclasat, ca tiraj, competitori importanți. Nu discutăm dacă e moral sau nu să îți faci promo înroșind tubul catodic la oricare oră sau emisiune, din zi sau din noapte. Poate că mâine la fel s-ar putea întâmpla și cu, să zicem, alte cupluri: ziarul ZIARUL și PRIMA TV. Și, înainte de asta, chiar și EVENIMENTUL ZILEI încercase, e drept, doar un parteneriat „punctual”: cel cu emisiunea REPORTERI-INCognito. Nu este singura/prima tentativă de acest fel. Un lucru similar îl făcea, încă din 1996, săptămânalul economic CAPITAL cu ANTENA 1. Sunt, bunăoară, doar câteva exemple, lista poate continua. De ce există un nou produs mediatic, ziarele-televiziuni? În primul rând, ziarele se servesc de televiziuni ca de un etaj de amplificare. Ca de un soi de trambulină care să le propulseze spre lume. *Spread their information*, acesta ar fi sloganul unei atari asocieri. Le avantajează și pe televiziuni o asemenea înfrățire? Aici ar fi de dat răspunsuri și explicații multiple, dar eu, unul, cred că răspunsul este, pe ansamblu, da. De ce? Le aduce televiziunilor consistență. La unele subiecte, mai cu seamă cele de investigație sau reportaj, unele ziare/publicații lucrează mai mult timp, uneori o lună sau două-trei. Se pot trage și mai multe concluzii: o publicație, oricât de bună, fără sprijinul mediatic al televiziunii, poate fi surclasată clar. Coabitarea ziarelor cu televiziunile aduce în discuție și problema existenței marilor corporații de presă și a eficienței lor. Cum FLACĂRA aparține unui grup de presă mai mic, nu cred că aș putea fi suspectat de o pledoarie convenabilă. Dimpotrivă. Cred că argumentația mea capătă obiectivitate. Nu numai, însă, ziarele, s-au folosit de catapulta imaginii. Și lunarele s-au sprijinit, uneori, pe televiziune. De pildă, la lansare, PLAYBOY s-a slujit, în primele trei luni ale campaniei promoționale, masiv, de PRO TV. Ce aduce, totuși, cu totul nou, experimentul JURNALUL NAȚIONAL-ANTENA 1? Păi, atât timp cât ziarul-televiziune este unit și prin oameni (vezi cazul lui Marius Tucă), asistăm (hai să glumim un pic!) la mixtul (mitul?) om-cyborg din science-fiction: un soi de om cu o mână cu circuite integrate. Ziarul clasic, din hârtie, se prelungeste cu o interfață teve, cu un soi de membru robotizat. Ce e pe hârtie se continuă pe ecran. Modelul va suscita noi studii, la rândul său, pentru că are caracteristici noi, diferite. Și cât de superfluu arăta, acum zece ani, JURNALUL NAȚIONAL...

Urlet de **lună amară**

Pentru bucureșteni, un concert *Luna Amară* este un eveniment. Printre cei care-și fac veacul prin cluburi, obișnuiți cu trupele rock, cu experimentele de tot felul, umblă vorba că *Luna Amară* e cea mai tare trupă autohtonă. Împătimitii știu deja pie-sele pe de rost și le cântă cu mare poftă alături de Mihnea și Nick, cei doi soliști ai trupei. Număr bun, doi. Pentru echilibru. Puțin diferiți, unul mai aprig și mai direct, purtând trompeta dinspre muzici populare spre delicioase progresii rock (Mihnea), celălalt mai sensibil, știind să atingă publicul și să se lase atins (Nick). Mai apoi, Petru, fantastic în improvizații bas, căruia și părul îi arde în ton cu chitara. (De remarcat mișcări grozave cântând întins pe spate, o poziție în care muzica pătrunde mai ușor...) După patru ani de muncă, dar și de consecvență la un nivel înalt, trupa a ieșit pe piață cu album. Cererile de concert curg, sunt dorți peste tot și ridicați binemeritat în topuri. Drumurile în București și-n țară s-au îndesit, băieții abia mai au timp să repete. Noroc că au la degetul mic și tehnică, și stil. Un lucru foarte important: *Luna Amară* e deja o marcă. „Ei cântă altfel de fiecare dată, *playlistul* nu e nicio-dată același. Excelează în improvizații. Asta-i fain la «lunateci». Pot cânta și acustic, și electric. Nici un concert nu seamănă cu altul”, se mândrește managerul trupei, Richard Constantinici. Toți cinci sunt de acord că muzica are

Concert Luna Amară: rock de mare clasă, improvizații, trompeta înșirând diverse ritmuri, transpirații, spirite încinse până la revoltă. Că „statu-i o paiață”. Că „suntem masochiști”, că de-aia „trăim în România”. Dar și versuri profunde, potrivite, vădind frustrări contemporane. „Nu vrem să fim Che Guevarra ai României! Dar ne place gândul ascuțit, dincolo de sistemul politic.” Un manifest muzical surprinzător pentru un peisaj bâlmăjit ca al nostru.

simte nevoia de cât mai concret. Și ce e mai concret decât să spui, verde-n față, „Politica îmi face greață”? Au spus-o acum un an, la Cluj, când au fost invitați să cânte la *Zilele Europei*. Ca și alte zile, ale berii, ale orașului etc., sunt zile cu scârț, inundate de prostie. „Românii sunt invitați să sărbătorească o burtă plină cu bere și mici. Nu mi se pare nimic european în asta. Așa că am urcat pe scenă și le-am zis: «Dacă așa credeți că o să intrați în Europa, vă înșelați. Ce se întâmplă aici n-are nimic de a face cu Europa!»” Amănunt ilar: pe o scenă alăturată, băieții de la *Dias* făceau demonstrație de forță, spărgeau cărămizi cu capul. Cum a auzit asemenea vorbe, un tovarăș răspunzător de spectacol s-a repezit: „Bă, terminați cu prostiile, că vă tall” și cum au început să cânte prima strofă din *Folclor*, cea mai tare piesă contestatară a lor, tovarășul a și tăiat microfoanele. Șase mii de oameni au început să huidule. Nick, care cânta descult, și-a luat sandalele și le-a trântit pe scenă. „Foarte trist. Am fost interziși de un tip care n-avea o poziție înaltă. Nu-l chema nici Năstase, nici Funar. Era un nene care s-a speriat. Dacă oamenilor ăstora de jos le e frică, închipuietți ce-i sus!”, se-nfioară Mihnea. Adevărul este că

sus, mult mai sus, cineva sigur îi iubește. Pentru intransigență, pentru profesionalism, pentru spiritul lor viu. Că doar de la 14 ani Mihnea era interesat de problemele sociale, politice. A terminat literale, secția folclor. Citește și preferă Henry Miller, dar și din ruși gustă cu plăcere. Își petrece timpul personal, cât îl are, lângă iubita lui, ori într-o ipostază de analist desăvârșit: „Îmi place să stau în centrul orașului și să mă uit la oameni”. Învârtind perișoare (caro-i les de minune, că doar e moldovean) ori priticind tocănițe, Mihnea se gândește serios la menirea lor artistică. Ei nu sunt doar oamenii care să arunce vitejește cu perișoare-n conducătorii iubiți.

Crezul lor depășește sistemul actual: orice sistem implică limitări, mai ales pentru artă. Muzica lor trebuie să fie expresia libertății. „Nu ne-am propus să contestăm cu tot dinadinsul. Nu vrem să fim paznicii bunului simț politic din România. Ne-am asumat, deocamdată, rolul ăsta. Dar noi cântăm și despre iubire. Am versuri destule, cât să scot un volum.” Țasta a fost Mihnea. Acum Nick: „Noi nu ne-am propus să schimbăm România la față sau la spate. Îmi pare foarte rău că acum trebuie să fim o trupă protestatară. Am vrea să vină acea zi în care să nu mai avem motive.” Nick este omul care se consumă. Pe scenă, el dă totul. Arde cuvintele. „Ceea ce trăim cântând e chiar viața noastră.” Când mai are timp să-și facă și job-ul, nu știm. Ori „să se dea” cu mașina. De fapt, toate pasiunile lui ies din ruta obișnuită. Ce dacă a terminat jurnalistică? Nu-i place. Are nevoie de introspecție, de chestii profunde, năucitoare. „Ca ziarist trebuie să intri în tot felul de noroale, care nu sunt deloc ale tale”. Sincer. Asta este marea calitate a trupei. Franchete dezarmantă. Revoltă și melancolie de lună amară. Și sunet stelar, rafinat, tânguț sau scuipat din griff-uri experte.

text **Gia Iova**

foto **Robert Hancianec** și **Florin Ghioca**

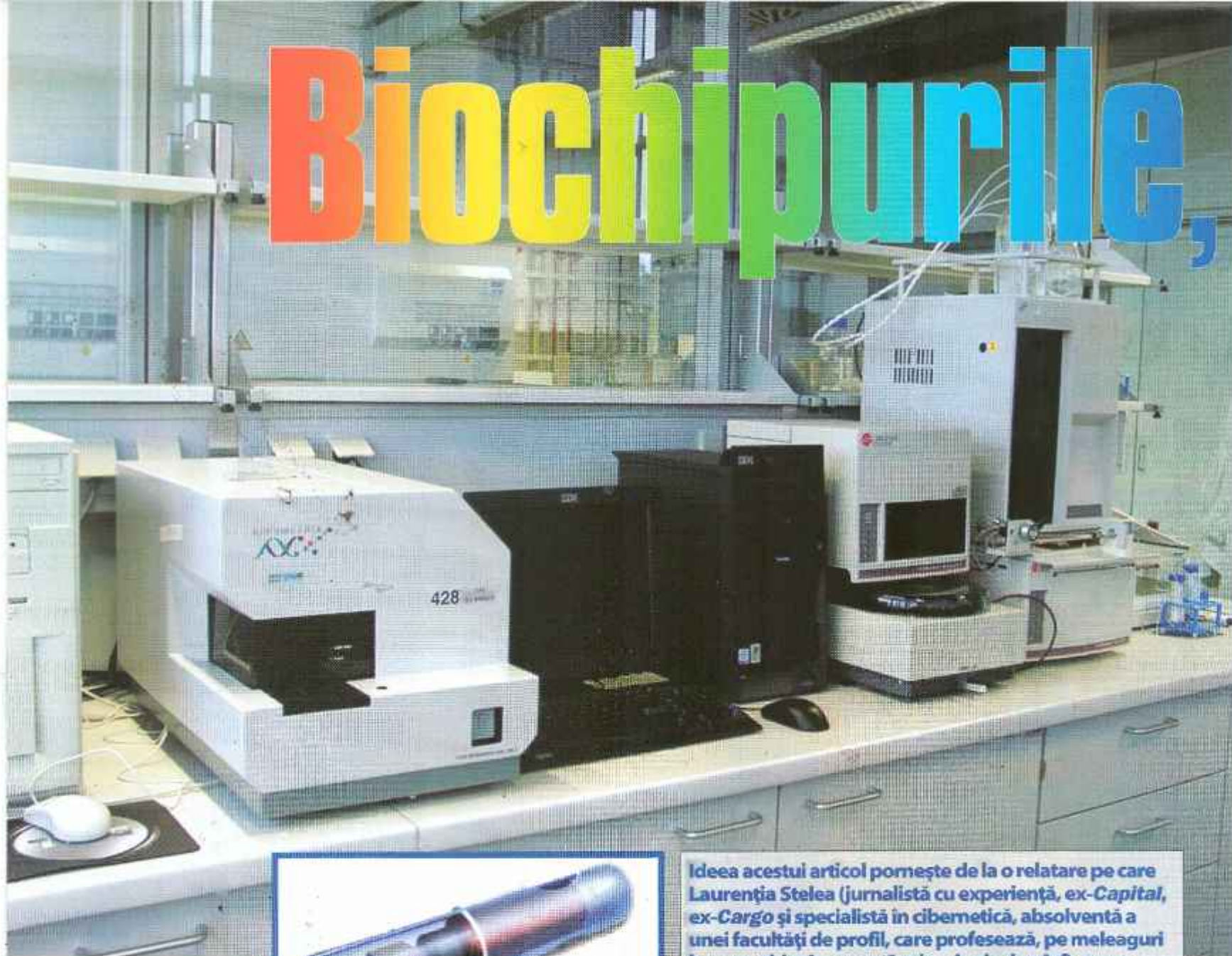

BONTON DĂ TONUL

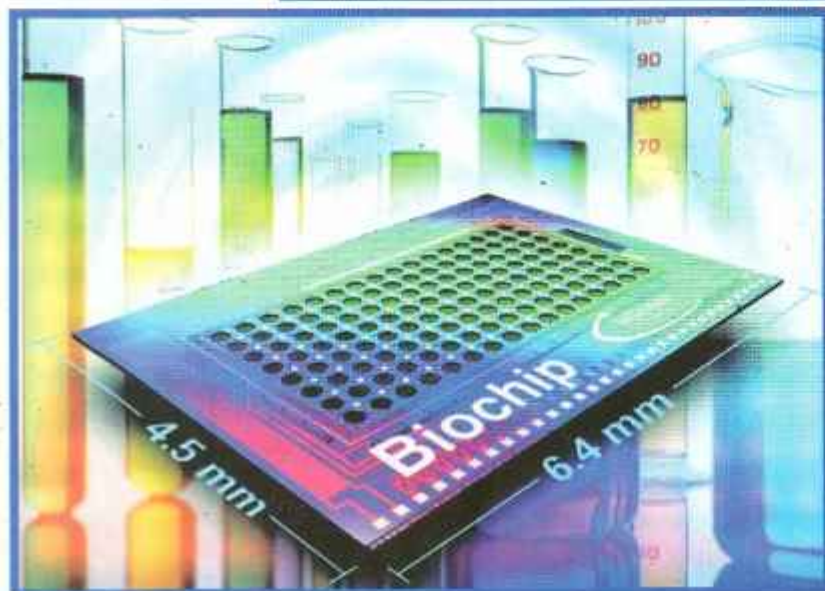
APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și se combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de BonTon să bei BonTon.

Biochipurile,

BioBond
anti-migration cap

Ideea acestui articol pornește de la o relatare pe care Laurenția Stelea (jurnalistă cu experiență, ex-*Capital*, ex-*Cargo* și specialistă în cibernetică, absolventă a unei facultăți de profil, care profesează, pe meleaguri batave, chiar în această tehnologie de vârf), acum corespondentă *Flacăra* în Olanda, o face, ajunsă, în urmă cu două luni, în România. Ea ne-a mărturisit că, în Occident (Olanda, mai cu seamă), a devenit o modă, printre cei bogați (și nici noi, românii, probabil că nu suntem departe de acel moment), ca acești potențai ai vremii să-și facă implanturi de *biochip*-uri, mai ales pentru a nu putea fi răpiți (se știe că, în urma răpirilor, răscumpărările cerute sunt substanțiale). Cunoștea, chiar, personal, asemenea cazuri. Cu alte cuvinte, trăia printre *biochipani*. Totuși, acest mijloc de auto-protecție are riscurile sale. Citind acest articol, veți vedea care. Biochip! Va trebui să intrăm în panică la auzul acestui cuvânt? Răspunsul este **Nu!** Dar trebuie să știm ceea ce înseamnă. Să hotărâm dacă respingem implementarea lui în corpul nostru. Sau nu. Departate de a ne pronunța radical în această chestiune – și tratând-o și cu umor, atunci când e cazul (de pildă, în cazul pisicilor favorite, regăsite în copaci, datorită biochipurilor), cred că trebuie să judecăm cu discernământ. Nu în ultimul rând, articolul nostru își dorește să vă „distreze”, fiind, sperăm, indeajuns de agreabil – și de bine scris. (M.G.)

un război pro și contra

Ziarist mort în condiții suspecte

Pentru că a îndrăznit să scrie despre cardul electronic cu numărul 666 și despre biochip, Serge Monaste, ziarist la ziarul canadian *Enquête*, a murit în condiții suspecte. Nu puțini sunt cei care au făcut o asocierie între romanul lui Monaste și cel al lui George Orwell, denumit 1984. Această utopie scriitoricească este situată într-un viitor imaginar în care libertatea gândurilor și a acțiunii a dispărut prin urmărirea de către serviciile polițienești secrete. Oamenii sunt sub urmărirea unui guvern atotputernic și înrobitor, simbolizat de un *Big Brother*, prototipul dictatorului universal. Începutul acestei dictaturi globaliste este asociat cu răspândirea, pe scară largă, a folosirii cardului electronic.

Bobul de orez a încolțit în timpul lui Clinton

Dar să vedem ce este, de fapt, biochipul? Este un dispozitiv electronic de mărimea unui bob de orez (circa 7 mm lungime și 0,5 mm lățime), care își trage numele de la un chip computerizat ce poate transmite și primi informații. Bio, pentru că este introdus într-un organism viu. A fost fabricat de societatea *Hughes Aircraft Company* și oricine îl are nu-l va pierde niciodată, a spus Clinton. E vorba de un transponder implantat în corpul omenesc cu seringă. Ce este un *transponder*? Este un termen tehnic format din două cuvinte: *transmitter* (emitter) și *responder* (receptor). *Transponder*-ul primește semnale de unde radio de la un anumit emițător, le amplifică și le transmite pe o altă frecvență unui receptor. Acest microchipuleț introdus cu o seringă este cel mai genial, cel mai sigur, cel mai ieftin, cel mai fiabil, trecând toate testele cu succes și este prin toate acestea o foarte bună metodă de recunoaștere a persoanelor, folosind unde radio. Mărimea lui nu depășește mărimea unui bob de orez, și pur și simplu se pune sub piele.

Răspunsuri științifice anticipate

Cu alte cuvinte, acest minidispozitiv trimite constant informații ce pot fi recepționate de anumite stații satelit și se poate schimba de milioane de ori pentru a ține pasul cu tehnologia numerică, codificată, permițând să fie utilizat pe toată durata de viață a individului.

El transmite constant informații despre locația fiecărei persoane, în fiecare moment al zilei, fiind unic pentru fiecare individ. Trebuie ca, în vederea realizării acestui lucru, chipul să aibă o baterie unică ce va fi reîncărcată constant, datorită fluctuațiilor de temperatură ale

corpului nostru. Deci, cât timp va trăi persoana, va emite fluctuații de temperatură și bateria se va autoîncărca în mod constant. În timp ce acești cercetători dezvoltau o astfel de baterie, se confruntau cu o mare problemă: unde să o pună, în ce loc al corpului omenesc, căci fluctuațiile de temperatură diferă. S-au cheltuit peste 1,5 milioane de dolari pentru a descoperi răspunsul la această problemă. După îndelungi cercetări, s-a ajuns la concluzia că există două părți ale corpului uman în care fluctuațiile de temperatură sunt la fel. Răspunsul se află, oricum, chiar în Biblie, în *Apocalipsă*, capitolul 13, versetele 16 și 17, în care Domnul Iisus Hristos descoperă lui Ioan faptul că mâna dreaptă și fruntea vor fi locurile în care semnul va fi implantat. La această concluzie au ajuns și cercetătorii. Dintr-un motiv pe care nu-l înțeleg nici ei, ei au descoperit că fluctuațiile în mâna stângă sunt mai scăzute decât în cea dreaptă.

Aceste semnale emise de microchipuri sunt receptate de antene speciale, cum ar fi cele de telefonie mobilă, sau sateliți de joasă orbită. Spre deosebire de marcarea cu raze laser, ele folosesc frecvența radio FM de 125 Mhz, care pătrunde prin toate obiectele. De aceea, biochipurile vor înlocui toate sistemele de identificare și marcarea. Ele vor conține coduri de 18 cifre, iar la scară internațională cercetătorii au ajuns la concluzia că Guvernul Mondial va avea nevoie de 66 sateliți de acest fel. Microchipul conține 34 bilioane de coduri, deci poate codifica 34 bilioane de indivizi (în prezent populația globului are mai puțin de 10 miliarde de oameni). El va putea deține așa de multe informații încât va înlocui cărțile de credit, pașapoartele, permisele de conducere etc. S-au făcut teste, pe animale de laborator, timp de mai mult de 10 ani. Locuitorii din Olanda, de exemplu, care merg la ANWB (un fel de Automobil Clubul Român al Olandei) să ceară un ghid de informație despre țările europene, au deja surpriza să citească, la anumite țări precum Anglia și Franța că, pentru a putea

aduce un animal în țările respective, proprietarii trebuie să prezinte la vamă un certificat de la medicul veterinar care atestă faptul că pisica sau câțelul sunt înzestrate cu biochip. Într-una dintre scrisorile primite de la o cunoștință din Canada, aceasta îmi povestea că pisicile pierdute se regăsesc în copacul „X”, pe baza biochipului pe care acestea îl au injectat.

În România, pericolul îi paște, deocamdată, numai pe măgari

Conform unui ordin al ministrului Agriculturii din România, până la sfârșitul anului 2003, toți caii, măgarii și cățarii trebuiau injectați cu microchipuri. Privit dintr-o perspectivă exclusiv pragmatică, biochipul nu ar fi tocmai „nefolositor”. Prevenirea răpirilor, a fraudei, a furtului de identitate sau de bani sunt numai câteva dintre argumentele pe care le aduc cei care sunt de acord cu implementarea biochipului.

Dar cu certitudine că, în prezent, biochipul nu este folosit numai la animale. Firma *MONDEX* produce deja peste un miliard de biochipuri anual.

Peste 250 de corporații și 20 de țări sunt implicate în distribuția produselor *MONDEX* și multe națiuni sunt deja „privilegiate” în a utiliza sistemul; printre ele se numără Marea Britanie, Canada, S.U.A., Australia, Noua Zeelandă, Israel, Hong Kong, China, Indonezia, Macau, Malaezia, Filipine, Singapore, Thailanda, India, Taiwan, Sri Lanka, Costa Rica, Guatemala, Nicaragua, Panama, Honduras, Salvador și Brazilia.

Putem avea încredere în Fratele cel mare?

Dincolo de partea aparent pragmatică – și justificată – a biochip-urilor, o întrebare stringentă referitoare la sistemul de culegere de informații de tip *Big Brother* este următoarea: ce se întâmplă dacă datele confidențiale din acest sistem ajung pe mâna unor persoane ireponsabile, care le utilizează împotriva umanității sau în scopuri de șantaj social, politic ș.a.m.d.?

Pentru cei care nu cred decât în literă științei, adăugăm faptul că, dacă este scoasă chirurgical, micuța capsulă ar putea exploda și individul va fi contaminat de litiu și chimicalele din microbaterie, iar Sistemul de Poziționare Globală (GPS) va detecta extracția și va alerta autoritățile.

text **Laurenția Stelea,**

Correspondentul **Flacăra** în Olanda

foto **Mediafax foto**

Tudor Călin Zarojanu

Speranța vine din nou dinspre Vest

Încă o dată, speranța României vine dinspre Vest. Timidă, e drept, plâpândă, greu de transformat într-o bază de supraviețuire, dar totuși o speranță, ceva de care să te agăți, ca înecatul de un pai. O dată în plus, se dovedește că oamenii din Vest sunt construiți puțin altfel, au altă determinare, forță și, să spunem lucrurilor pe nume, demnitate.

Nu, nu este vorba despre Vestul Europei, de unde au venit și vin, pe lângă destule lucruri bune, „cuceriri” dubioase, și chiar trădări la greu – ci despre Occidentul României, cel care justifică din plin afirmația că „Tot Banatu-i fruncea!”

Cu aproape 15 ani în urmă, Timișoara își lua, prima, soarta în mâini, ieșind în stradă împotriva dictaturii, oamenii riscându-și viața și chiar existența orașului. În ciuda tuturor încercărilor de denigrare, de torsionare a adevărului, nu are nici cea mai mică importanță care a fost scânteia, ce fel de om era și s-a dovedit a fi un oarecare pastor reformat, după cum nu contează, chiar dacă au fost reale, instigările, vandalisme, mâna lungă a serviciilor secrete, acordurile secrete la niveluri mai mici ori mai mari. Ceea ce contează este că marea majoritate a celor trei

sute de mii de timișoreni au avut un curaj fără precedent, declanșând ceea ce, dincolo de toate intruziunile și luptele de culise, a fost Revoluția Română și deschizând calea căderii comunismului, cu tot ceea ce a urmat. A uita că, între 16 și 22 decembrie 1989, Timișoara nu știa cum se va termina totul este un mare păcat. Ne-a fost foarte ușor, nouă, celor mai mulți dintre români, să ieșim în stradă după căderea regimului...

Trei luni mai târziu, tot de la Timișoara pomea ideea de a „pune la păstrare” foștii securiști și activiști, interzicându-le (o vreme) dreptul de a ocupa funcții publice. O pretenție extrem de modestă și de ponderată, căci nu se cerea judecarea acestora, nici interzicerea libertății de a prospera în domeniul privat, ci doar interzicerea dreptului de a ne reprezenta, de a lua decizii (cu caracter general) în numele nostru. În mod evident, însă, pentru respectivi era o abținere imposibil de suportat...

Consacrat mai târziu, la nivel european, sub numele de „Legea lustrății”, Punctul 8 al Proclamației de la Timișoara putea să însemne un al doilea moment-cheie al renașterii României. N-a fost să fie, pentru că restul țării a sprijinit prea puțin ideea.

Or, iată că astăzi, extraordinarul Gheorghe Ciuhandru, care a câștigat al treilea mandat de primar al orașului de pe Bega, refuzând să părăsească scufundând barcă a PNȚCD, pare decis nu numai să resusciteze istoricul partid, adus în pragul dispariției de nedemni urmași ai Seniorului, ci și să repună pe tapet Punctul 8. E târziu? Sigur că da, vreme de un deceniu și jumătate foștii (?) securiști și activiști PCR și-au făcut de cap după cum au vrut. E prea târziu? O!, nu, ar fi minunat să se aplice măcar de-acum încolo, lăsând fără „obiectul muncii” o groază de politruci aflați încă în plină activitate, lăfăindu-se zilnic pe ecranele televizoarelor, dându-ne lecții de democrație, explicându-ne cum e cu „economia de piață” (termenul de „capitalism” îl evită precum Dracul tămăia), făcându-și cruci evlavioase, scuturând mâna „omologilor” occidentali (în realitate, nimeni nu este omologul lor, decât, poate în Turkmenistan) și strângând averi fabuloase dintr-o biată leafă de bugetar.

Poate-poate că nu va mai fi așa. Azi la Timișoara, mâine-n toată țara!

Harașo!

Abia venit de la Washington, Adrian Năstase 95% a plecat la Moscova, pentru schimbul instrumentelor de ratificare ale Tratatului bilateral, care urma să intre în vigoare. Sigur, documentul nu suflă o vorbă despre Tezaur, pactul Molotov-Ribbentrop sau micile probleme teritoriale, în schimb consfințește dreptul celor două părți de a se alia cu cine vor. Drept care premierul român a și adus vorba despre o posibilă alianță cu... Rusia. Oficialii de la Moscova, în schimb, s-au plâns că firmele rusești nu câștigă nici o licitație în România. Păi, dacă-i licitației!

Sereiști proaspeți

A zecea promoție de absolvenți ai Academiei Naționale de Informații a purtat numele „Ștefan cel Mare” și a avut ceremonia de absolvire la începutul lui iulie. La această oră proaspeții sereiști trebuie să fi primit deja repartitia în unități. Șefa promoției este o fată. Foarte multe

alte absolvenți au fost distinși pentru rezultatele bune obținute pe parcursul celor patru ani de studii. La festivitatea la care tinerii au participat emoționați, în rânduri rigurose drepte, profesorii le-au recomandat „să devină oameni cu un moral de oțel”, să fie onești și dedicați meseriei. „Terminați facultatea, dar veți fi mereu niște studenți care veți acumula cunoștințe la școala vieții”, le-a spus unul dintre foștii profesori. Evident că vor acumula cunoștințe – de la sursele umane pe care le vor ține în legătură.

Diplomație și Masonerie

Masonii români au intrat în Europa. Marea Lojă Națională a României a fost admisă în Confederația Marilor Loji Unite ale Europei, ocazie cu care la București s-a desfășurat o ceremonie de arborare a drapelului țării ale căror Loji fac parte din Confederație. Mai mulți ambasadori au fost distinși cu diplome. Singurul care s-a prezentat pentru a primi personal expresia aprecierii masoneriei a fost Excelența Sa, domnul Xavier van Migem, ambasadorul Belgiei.

Schimbare de gardă

La sfârșitul lunii iulie s-au rotit efectivele de militari români din teatrele de operații aflate în Irak, Afganistan și Kosovo. În Irak au îndeplinit misiuni aproximativ 730 de cadre, în Afganistan – în jur de 500 și 86 în Kosovo. Militarii vor fi înlocuiți de colegi de-ai lor, veniți fie din aceeași unitate, fie din cadrul altor unități. Pe cei întorși acasă îi așteaptă un binemeritat concediu alături de familii, din care au lipsit vreme de șase luni. Cei care pleacă sunt nerăbdători să participe la misiuni exersate în unele cazuri doar în cadrul exercițiilor aplicative. În septembrie se schimbă și efectivele din Bosnia-Herțegovina. ■

În ciuda aparențelor, această fotografie nu este făcută dintr-o zonă de conflict militar, ci în fața Centrului Fleet din Boston, unde avea loc Convenția Partidului Democrat, menită să oficializeze candidatura la Președinție a lui John Kerry. Nu de alta, dar, în afara candidatului PD, în sală se afla toată floarea democraților americani, inclusiv fostul președinte Bill Clinton și soția acestuia. ■

Uite demisia...

Modelul românesc pare să facă prozeți în Orientul Apropiat. La scurt timp după ce premierul român a mărturisit că „s-a gândit” la o demisie, dar i-a trecut, a venit rândul prim-ministrului palestinian Ahmed Qureia să-și retragă demisia, după o întrevedere a Cabinetului cu liderul Yasser Arafat (foto). Demisia fusese anunțată ca urmare a valului de răpiri, manifestații și zvonuri alarmiste care aruncaseră în haos populația palestiniană. O deosebire importantă ar fi că Arafat a respins demisia premierului, în vreme ce Ion Iliescu nu s-a aflat încă în probabil plăcuta situație de a lua sau nu o asemenea decizie. ■

Bazil Ștefan

Miros de război pe Nistru

La mijlocul lunii iulie, separatiștii de la Tiraspol, cu creierile încinse nu atât de canicula verii, cât de febra unei purificări etnice *sui generis*, au declanșat o campanie de închidere forțată a celor vreo opt școli cu predare în limba română și cu grafie latină care mai existau în Transnistria. Cum elevii acestor școli din orașele mai răsărite ale minusculei regiuni auto-proclamate „republică” – Tiraspol, Tighina, Râbnita – s-au baricadat, în unele cazuri împreună cu părinții și profesorii lor, în sălile de clasă și de internat, pentru a împiedica sigilarea instituțiilor lor de învățământ, militia regimului condus de sinistru personaj Igor Smirnov a recurs chiar la acțiuni în forță, de tip militar, împotriva lor (încercure, înfometare, luare cu asalt, arestări, procese cu ușile închise), urmate de sigilarea localurilor și schimbarea denumirii lor din Școală moldovenească în Școală rusească. Protestele Președinției olandeze a Uniunii Europene, ale secretarului de stat al Statelor Unite, Colin Powell, avertismentele formulate în forurile OSCE, ca să nu mai vorbim de condamnarea acestei acțiuni antiromânești de către oficialitățile de la București, toate acestea au rămas fără vreun efect vizibil. Smirnov et comp. și-au văzut mai departe de treabă, mizând, bineînțeles, pe sprijinul sigur al Moscovei care, de ochii lumii, s-a arătat și ea „îngrijorată”, ba chiar „profund”, de „posibila degradare a situației”, făcând apel la cele două

părți „să revină la dialog” pentru a soluționa „problema legată de câteva școli”, care „poate afecta interesele populației de pe ambele maluri ale Nistrului”. Ca să vezi la atâta edulcorare, aproape că îți vine să uiți cine se află, de fapt, în spatele acestor noi și insuportabile tensiuni apărute pe Nistru! Mănăstire într-un picior, ghici... Și închiderea școlilor românești nu a fost decât bomboana pe colivă. Anterior, regimul separatist de la Tiraspol adoptase și alte acțiuni de represalii: taxe de trecere a Nistrului pentru locuitorii Republicii Moldova, impozite discriminatorii asupra transportului de mărfuri, o taxă pe camioane, interdicții de a transporta recolta și a lucra ogoarele pentru țărani din zona de frontieră, posturi de vamă în zona de securitate și posturi militare suplimentare – lista e lungă. Fără lumină verde de la Kremlin, nici una dintre toate aceste provocări nu ar fi fost posibilă. De ce a dat voie Kremlinul slugilor sale de la Tiraspol să închidă școlile românești (sau moldovenești, tot una e), asumându-și riscul scandalului internațional inevitabil într-o asemenea situație, va înțelege oricine dacă reamintim că, în primăvară, Chișinăul a găsit forța morală necesară pentru a respinge proiectul elaborat de ruși privind federalizarea Republicii Moldova, document cunoscut sub titlul de *Memorandumul Kozak*, după numele autorului său, un consilier de la Kremlin. Federalizarea Basarabiei ar fi,

bineînțeles, foarte convenabilă pentru Rusia, care ar putea-o controla de-a fir a păr, prin intermediul Transnistriei, unde și-ar putea menține la infinit trupele Armatei a 14-a. Tensiunile actuale au, evident, scopul de a-i convinge pe liderii de la Chișinău să dea înapoi. Asta cu atât mai mult cu cât Moscova a fost nevoită să constate că alternativa „Basarabia în schimbul Transnistriei” (așa-zisul „scenariu Belkovski”), prezentată la 9 iunie a.c. la București de însuși autorul ei, director pentru probleme de strategie națională a Federației Ruse, ca balon de încercare, nu a stârnit entuziasm, ci mai degrabă scepticism și neîncredere în rândul societății civile românești. Unirea cu o Basarabie extrem de săracă și ciuntită și în nord, și în sud, cu o graniță contorsionată ca un anus contra naturii, rod al gândirii malefice a lui Stalin, nu prea mai încântă lumea românească. Aceasta ar putea consimți, probabil, doar în cazul revenirii la granița dinaintea ultimatumului sovietic din 1940. În primii ani de după căderea zidului de la Berlin, când unificarea celor două state românești după modelul german stătea încă în puterea Kremlinului, nu aceasta a fost, din păcate, și vrea să. Iar acum aproape sigur nu mai este nici în puterea sa. Privind spre lumea noastră de acolo, din străfundurile iadului, Stalin se distrează, probabil, de minune văzând cât de bine a încurcat lucrurile. ■

PC party

Dacă există petreceri ale burlacilor, petreceri în pijama și petreceri la piscină, de ce n-ar fi și petreceri de/cu calculatoare? La Valencia, în Spania, s-a desfășurat cea mai mare dintre acestea, cu vreo 5.000 de „petrecăreți”. După cum se vede, ținuta n-a fost obligatorie, iar mâncarea n-a lipsit. Da? s-o fi și dansat?

Bere surround

Electrophonica-Live la TNB semnat *Bere Gratis* este primul DVD surround al unui artist român. DVD-ul a luat naștere din transpunerea înregistrării video și audio a concertului aniversar *5 ani Bere Gratis* de la începutul anului și este rezultatul eforturilor comune ale unei echipe formată din artiști, producători și impresari. Materialul include cele mai îndrăgite hituri ale formației din cei cinci ani de activitate, o

colecție de videoclipuri reprezentative și interviuri foarte interesante cu membrii formației.

Artă călcată în picioare

În fața *Galeriei Naționale* din Londra, Francis Lightfoot a recreat, pe pavaj, una dintre capodoperele pictorului spaniol Diego Velasquez. Instituția de cultură vrea să atragă atenția și în acest fel asupra *Fundației Naționale a Colecțiilor de Artă*, care a fost ajutată deja să salveze 750.000 de opere de artă, inclusiv senzualul nud al lui Velasquez.

Virgiliu Radulian

CRĂMPEIE
DE
LUMINI ȘI UMBRE

Amintiri despre copilărie

Fundația Culturală Libra a publicat volumul memorialistic *Crămpeie de lumini și umbre*, semnat de Virgiliu Radulian, un om a cărui viață a fost dominată de relația cu copiii – ca redactor, profesor, ministru adjunct al învățământului, responsabil UNICEF. Grație acestor calități, l-a cunoscut personal pe Nadia Comăneci, Dumitru Prunariu, dar și pe doctorul Christian Barnard. Mesajul cărții este de o simplitate dezarmantă: „Mai presus de orice, în toate și neconținut, bucurați-vă!”

Nino la Cerb

Nino D'Angelo s-a oprit la *Cerbul de Aur*, încântând asistența cu a sa melodie *Senza giacca e cravatta* și lansându-și albumul cu același nume, care cuprinde 16 dintre cele mai frumoase melodii ale artistului. Născut pe 21 iunie 1957, în San Pietro a Patierno, Gaetano D'Angelo a avut mai multe slujbe, nu foarte bănoase. A fost chiar și vânzător de înghețată în Gara centrală din Neapole, iar la 13 ani a început să cânte pe la nunți. Primul cântec compus chiar de către el s-a intitulat *A storia mia (Povestea mea)* și a dat numele primului album semnat Nino D'Angelo, apărut în 1976. A reprezentat începutul unei serii lungi discografice – *Nino D'Angelo vol. I, II și III, Parturiente, Celebrità, Eccomi qua, Anni insieme, E la vita continua, A neve e'o sole, O schiavo e 'e Rre*. În 1981 și-a făcut debutul cinematografic în filmul *Celebrità (Celebritate)*, un mare succes de box-office, care l-a propulsat și în lumea filmului.

Fără violență

Cum e dincolo... de mare? – o poveste după feeria *Floricea purpurie* și alte piese rusești de I. Kamukova și Braușevici, regizată de Catrinel Dumitrescu la Sala mică a Teatrului

Constantin Nottara. Spectacolul, în care au evoluat absolvenți ai *Facultății de actorie* din cadrul *Universității Hyperion*, promoția 2004, clasa Emil Hossu-Catrinel Dumitrescu, face parte din seria *Nocturnelor* organizate de *Teatrul Nottara* pe perioada verii. Tinerii actori Crina Stănilă, Nicoleta Panait, Mirela Sakamoto, Antonio Dinu, Cătălin Panait, Costin Enache au fost sprijiniți pe scenă de către un coleg mai mare de la *Nottara* – Gabriel Răuță. „Este al doilea spectacol de absolvire, după *Omul de noroi*, al tinerilor actori pe care l-am urmărit în această seară. Mi-am dorit un spectacol fără vulgarități, fără violență sau politică. Am folosit basmul ca pretext pentru a spune lucruri frumoase”, ne-a declarat Catrinel Dumitrescu la sfârșit.

ATHENS 2004

Admiră zeii sportului la ei acasă

EVENIMENTUL SPORTIV AL TIMPULUI TĂU

Zeii din Olimp admiră o dată cu tine puterile aproape supranaturale ale sportivilor. Participă trup și suflet la Olimpiadă! Simte competiția și admiră performanța în cea mai mare manifestare sportivă a tuturor timpurilor. Numai TVR îți transmite starea și fiecare probă olimpică.

www.tvr.ro

Jocurile Olimpice
Atena 2004
13-29 august
numai la TVR

Imaginea timpului tău

Fete rele

"Mean Girls" - SUA, 2004 - 96 minute

Distribuit de: RO IMAGE 2000

Comedie tipic americană a ultimilor ani (și care conține, în proporție de 80%, subiecte din viața tineretului puber și post-puber, cu predilecție din cea a adolescenților liceenilor), concentrându-se pe analiza preocupărilor majore ale acestora: **MODĂ, SEX, BĂRFĂ** etc., și

Horia Pătrașcu

neuitând (mai ales!), ca măcar într-una dintre secvențele peliculei, cineva (de preferință un „băiat rău”, sau „vagamente tont”), să scape și câte o sonoră, dar nostimă... bășinuță!

Deși având în rolul principal o feciorelnică, frumoasă dar și veritabilă interpretă **de talent** - mă refer la **LINDSAY LOHAN** (care poartă în acest film nu mai puțin de... **40 de costume**, spre deosebire de „colegele” sale ce schimbă și des-schimbă doar... **30!** - toate, dar absolut toate create de designera **Mary Jane Fort** - vezi *Dicționarul Enciclopedic*), pelicula viu-colorată, și în general lipsindu-se de aportul încomensurabil al pomenitei designere, face ce face și - la câte douăzeci de minute numărate după ceas! - îți stoarce câte un scremut zâmbet...

Condescendent. Și palid, până la neînțelegere...! Vorba aia: **încă e bine...**

Omul-păianjen 2

"Spider-Man 2", SUA, 2004 - 128 minute

Distribuit de: INTERCOMFILM ROMANIA

Despre film: producția de mare succes, a firmei **Columbia Pictures**, a încasat mai mult de 820 milioane de dolari în lumea întreagă după ce a debutat în vara anului 2002 și a devenit al cincilea film cu cele mai mari încasări din istoria Statelor Unite... (etc. etc.).

Despre scenariu: se bazează pe un personaj al benzilor desenate **MARVEL** (apărând prima dată în 1962... etc. etc.).

Interpret principal: **TOBEY MAGUIRE** (un simpatic-inocent).

Regia: **SAM RAIMI** (din co-plășitoarea sa activitate TV.: serialul **Xena, prințesa războinicilor**, difuzat și la noi, și care a împărțit telespectatorii în două: o jumătate apelând la servicii psihiatrice - cealaltă, umblând să cumpere mini-bikini din piele de crocodil albinos).

Despre valoarea artistică: personajele zboară prin cameră, o mătușă se umflă și iese precum un balon prin acoperiș, se traversează geamuri din sticlă fără zgârieturi, iar personajul lui Molina îmbrăcat cu costumul complet devine o caracatiță, tentaculele lui cântărind între 32 și 45 de kilograme, având lungimea de 4 metri, fiecare tentacul fiind realizat din aproximativ 76 de componente individuale produse de **John Dykstra, ASC**, autor efecte vizuale... (etc. etc.).

CONCLUZII: „Văleu, văleu, văleleuu...! (sau, mai bine, **trăgeți-le singuri!**)

CONCLUZII („Secondo Tempo“): la urma urmei, nu este chiar cel mai cretin **Joc TV pe Calculator** piratat și scos pe Marele Ecran...!”

Ciocu' mic

„Tais-toi”, Franța, 2004 – 85 minute

Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Aflată la polul opus al gratuității-vulgare și găunos-ideatice, specifice comediei americane din ultimii ani – filmul francezului **FRANCIS VEBER** (aici regizor și scenarist, dar și „dialoghist” remarcabil!), dă mai ales o primă lovitură prin aducerea pe ecran a unui cuplu format din doi dintre cei mai îndrăgiți și recunoscuți pe plan internațional actori de pe malurile Senei: **JEAN RENO** și **GÉRARD DEPARDIEU** (ultimul apărând aici cu un cu totul alt „look”, încât să mă bată Bunul Cel Din Ceruri dacă nu arată – **absolut pe bună**! – ca unul de 25 de ani...!?).

Soarta îi unește pe doi „scoși în afara legii”: un DUR (Reno), și un NAIV (Depardieu), într-o serie de împrejurări care de care mai haioase. Atât „sclpitulor” cât și „idiotul” – din pricina **PRIETENIEI** ce se naște, treptat, între ei (căci „Prietenia” este tema esențială a filmului!), se vor dovedi în cele din urmă incapabili să-și desăvârșească planurile anti-

sociale, încurcându-se unul pe altul până când, neputincioși, vor ceda în fața autorităților... (finalul, cu cei doi așezați și îmbrățișați – acceptând inacceptabilul! – te trimite, evident, cu gândul la **Oamenii și șoarecii**, poate cea mai importantă carte ce s-a scris vreodată despre **PRIETENIE** și al cărei autor este **John Steinbeck**).

În final, ai senzația certă că „fiara” de **JEAN RENO** și „cretinul” de **GÉRARD DEPARDIEU** s-au născut, special, pentru a forma în viitor acest cuplu fermecător...! (sincer însă și lăsând gluma la o parte, abia așteptam să vedem și o eventuală continuare!).

N.B. – Traducerea titlului în română nu are nici o legătură cu originalul francez; iar replica, aparținând unui cunoscut politician autohton, nu are nici o legătură cu infractorul!

Cum scăpăm de Coana Mare

„The Ladykillers”, SUA, 2004 – 104 minute

Distribuit de: GLOB COM MEDIA

vine, atât ca înfățișare cât și ca manieră parcă din lumea lui Cehov: eleganță, reținere, modestie... (Hanks este, în acest rol, de **nerecunoscut...!**). Grupul „bandiților” – perfect individualizați! – pare căzut din Lună. Iar bătrâna Coană Mare (gazda, fără voință, a spărgătorilor – interpretată de o mare actriță de culoare: **IRMA P. HALL**) este motorul de necontestat ce provoacă nu doar eșecul, dar și moartea, pe rând, a tuturor membrilor bandei... (aici, vă strecor o poantă: **NU DOAR** bătrâna negresă e vinovată de eșecul loviturii atât de bine concepute de Hanks, cât și... „**CORBUL**”, mai exact: deseile citate din Edgar Allan Poe, dar pentru a înțelege asta urmează a vedea filmul!).

O imagine de zile mari: **ROGER DEAKINS**, ASC, precum și muzica semnată de **CARTER BURWELL** (bazată mai ales pe genul Gospel, negro-spirituals dar și hip-hop – reprezintă o veritabilă delectare estetică.

Delicioasa comedie a **fraților COHEN** (Joel și Ethan – ambii scenariști, regizori și producători) – deși fiind un remake după filmul din 1955, avându-l pe Sir Alec Guinness în rolul principal! – reprezintă un inedit mod de tratare a genului **POLICIER**; în primul rând: printr-un soi de **relanty**, adică o „lentoare” a desfășurării acțiunii ce te duce, la început, în preajma exasperării (tre-cută, curând, în hohote de râs, datorită dialogului, parcă interminabil... și totodată sclpitulor!); în al

doilea, prin incredibila performanță de interpretare a acotrului **TOM HANKS** (de două ori laureat la OSCAR, și cu siguranță nominalizat

curând chiar și pentru acest film!).

Personajul lui Hanks – creierul unei bande de spărgători formată din idiști simpatici –

Vedeta pieței românești de

Modă sau necesitate, mașina reprezintă pentru români un lucru de valoare, așa că, Asigurările auto domină piața românească de profil. Din totalul primelor brute sub jumătate sunt încasate ca urmare a încheierii contractelor de as

Casco, RCA-ul și Cartea Verde sunt cele mai solicitate produse de pe piața românească de asigurări

Orice ieșire în trafic cu un autoturism implică anumite riscuri. Întâmplarea nefericită ne poate afecta serios bugetul, mai ales dacă paguba este una considerabilă. Într-o astfel de situație asigurarea auto este SALVATORUL. Dacă o dețineți, aveți grijă să nu faceți accidente, altfel astăzi este ziua în care trebuie să o încheiați. Asigurările auto sunt dezvoltate din două perspective. Pe de o parte, polița CASCO este o asigurare de avarii și furt. Deținătorul unei astfel de polițe este despăgubit de societatea de asigurări în cazul deteriorării sau distrugerii parțiale și chiar totale a autoturismului propriu în urma unui eveniment neprevăzut. Pe de altă parte, pentru despăgubirea daunelor produse terților sau bunurilor acestora trebuie să contractați alte două tipuri de polițe. Este vorba despre RCA, dacă folosiți autoturismul doar pe teritoriul României și Carte Verde, dacă intenționați să părăsiți țara la volanul propriei mașini.

Asigurările auto dețin ponderea principală în formarea veniturilor companiilor de asigurări din România. „Se poate spune că tipurile de asigurări ce compun segmentul de asigurări auto sunt cele mai solicitate de către clienți. Această afirmație trebuie, totuși, înțeleasă în contextul condițiilor locale de dezvoltare a activităților de asigurări. Dacă ne referim la asigurările CASCO, tendința evidentă de creștere a gradului de cuprindere în asigurare (numărul de autovehicule asigurate CASCO raportat la numărul de autovehicule care formează parcul auto din România) se datorează dezvoltării instrumentelor de împrumut (leasing, credit) disponibile pentru achiziționarea sau închirierea de autoturisme. Este cunoscut faptul că obținerea unui credit sau împrumut de tip leasing pentru cumpărarea de autoturisme este condiționată de încheierea unei asigurări CASCO pentru respectivul

„Teoretic, fiecare proprietar al unui autoturism care circulă pe drumurile din țara noastră ar trebui să dețină o poliță de asigurare a răspunderii față de terți pentru cazurile de producere a accidentelor auto.

Similar, orice șofer care circulă în afara granițelor României trebuie să contracteze o poliță Carte Verde, de asigurare a răspunderii față de terți pentru cazurile de producere a accidentelor auto cu valabilitate în străinătate”, ne-a declarat Marius Onofrei, director Comunicare și Relații Publice la Allianz-Tiriac Asigurări.

autovehicul”, ne-a declarat Marius Onofrei, director Comunicare și Relații Publice la Allianz-Tiriac Asigurări. În ultimii ani, mai mult de jumătate dintre veniturile din prime de asigurări generale realizate de societățile de profil din România au reprezentat prime aferente celor trei clase de asigurări auto. „La nivelul anului 2003, primele brute subscrise de către toți operatorii s-au situat la un nivel de aproximativ 320 milioane de euro, din care mai mult de jumătate reprezintă asigurări CASCO. Allianz-Tiriac Asigurări este cel mai important furnizor de asigurări auto din România, realizările companiei (cumulat, pe cele trei clase – CASCO, RCA și Carte Verde) în 2003 apropiindu-se de 100 milioane de euro (ceea ce reprezintă o cotă de piață de peste 30%), susține Marius Onofrei. Legea favorizează clasa asigurărilor auto. Obligativitatea încheierii asigurărilor de

răspundere civilă auto, RCA și Carte Verde, contribuie semnificativ la majorarea nivelului primelor plătite pentru polițele auto.

Atenție mare la negociere!

Mai toate societățile de asigurări de pe piață oferă polițe auto. Bune sau rele? Depinde cât de abili sunteți în negocierea cu agentul de asigurare. La RCA și Carte Verde lucrurile sunt relativ simple. Toate societățile de pe piață, cu drept să vândă astfel de asigurări, practică aceleași prime și despăgubesc avariarea unui autoturism sau a unor bunuri și accidentarea unor persoane din vina dumneavoastră. Contractul CASCO vă poate aduce neplăceri dacă sunteți indiferent atunci când îl încheiați. Nu toate contractele sună la fel. O primă

asigurări

la acest capitol, suntem precauți. Crise pentru asigurările generale, jurare auto.

teți exact atunci când semnați contractul de asigurare auto. În cazul unei avarii parțiale, asigurătorul trebuie să vă achite contravaloarea reparațiilor și a înlocuirii părților distruse care nu se mai pot repara. Dacă avaria este una totală atunci va trebui să primiți întreaga sumă asigurată. Atenție însă, aceasta este întotdeauna mai mică decât prețul aceluiași tip de autoturism nou. **Allianz-Tiriac** este liderul detașat pe segmentele asigurărilor CASCO și Carte Verde. „Unul din trei deținători de autovehicule din România care au contractat asigurări CASCO este acoperit printr-o poliță specifică emisă de **Allianz-Tiriac**. Compania este, totodată, lider de piață în ceea ce privește asigurările Carte Verde, obținând aproximativ un sfert din totalul veniturilor realizate pe această clasă la nivelul pieței. Mizăm pe fidelitatea clienților asigurați CASCO, în special în condițiile în care cumpărarea de către aceștia a unei polițe Carte Verde generează automat extinderea acoperirii CASCO și în afara granițelor țării”, afirmă Marius Onofrei. Încheierea unei polițe Carte Verde trebuie să se facă pe o perioadă de cel puțin 15 zile. Prima de asigurare este exprimată în dolari și trebuie achitată integral înainte de a părăsi teritoriul României. Plata se face în lei, la cursul de referință BNR.

mică de asigurare nu înseamnă neapărat cea mai bună afacere. Situațiile când nu se acordă despăgubiri, numite în poliță excluzi, trebuie negociate la sânge. Altfel riscați să fiți posesorul unei polițe de asigurări care să nu vă ofere cine știe ce beneficii. Prima de asigurare o puteți micsora nu prin renunțarea la clauze ci prin unele măsuri benefice autoturismului dumneavoastră: sistem antifurt, garaj, parcare păzită.

Allianz-Tiriac bate concurența pe segmentele CASCO și Carte Verde

Valoarea unei societăți de asigurare este indiscutabil dată de rapiditatea și corectitudinea despăgubirilor. Modul în care veți primi contravaloarea daunei trebuie să-l cunoaș-

„2004 poate fi anul în care sectorul asigurărilor se va «reformă», atât prin prisma adaptărilor legislative la cerințele Uniunii Europene, cât și în ceea ce privește reorganizarea pieței”, a declarat Dan Domnitanu, vicepreședintele Astra Asigurări.

RCA-ul, cea mai vândută asigurare din portofoliul Astra Asigurări

Deși obligați, nu toți românii se grăbesc să-și încheie asigurările auto obligatorii. Potrivit unui studiu făcut de companiile de asigurare, aproximativ 75% din autovehiculele care circulă au asigurare de răspundere civilă auto. Ponderea acestora în parcul total de mașini fiind și mai mică, ajunge la numai 65%.

„Cele mai vândute asigurări din portofoliul Astra Asigurări în anul 2003 au fost asigurările RCA și Carte Verde, în creștere cu 60% față de anul precedent. Anul 2003 a reprezentat pentru Astra Asigurări anul consolidării și al reafirmării companiei printre actorii principali ai pieței de profil. Analizând anul 2003 putem afirma că Astra Asigurări a avut un parcurs de excepție, reușind ca în condițiile unei piețe extrem de competitive să-și majoreze încasările din asigurări cu peste 11 milioane de dolari”, susține Dan Domnitanu, vicepreședintele Astra Asigurări.

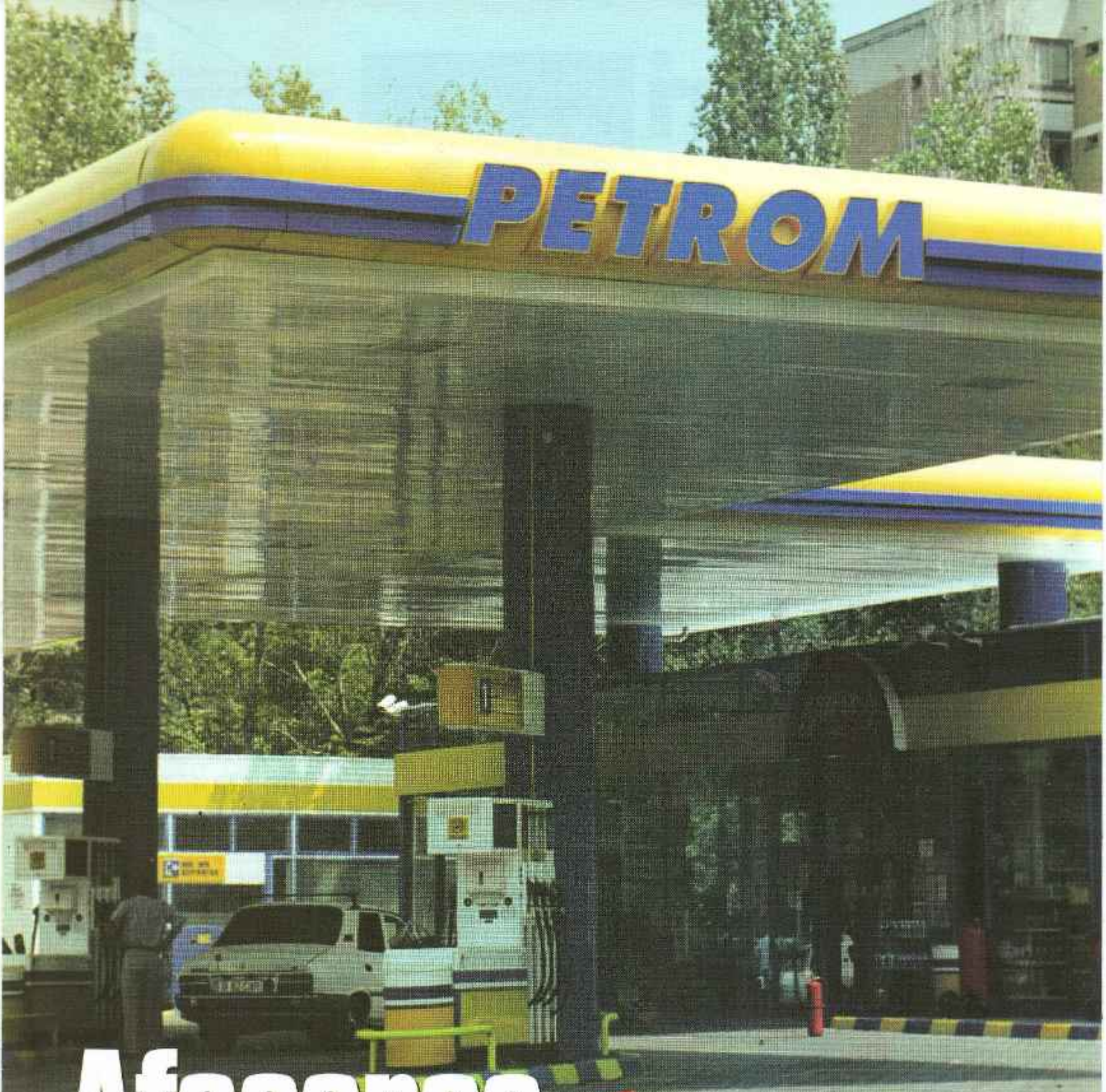
RCA-ul se poate încheia la începutul fiecărui an, pentru întreg anul sau numai pentru șase luni, urmând ca la scadență să reînnoiți contractul. Anul 2005 va aduce câteva schimbări. Asigurarea de răspundere civilă obligatorie (RCA) va fi valabilă 365 de zile de la data încheierii poliței de asigurare, și nu în funcție de anul calendaristic, cum este în prezent.

Mai este încă loc

Deși domină piața de profil din România, asigurările auto au încă potențial de dezvoltare. „Ținând cont de faptul că atât în ceea ce privește asigurările de avarii accidentale, cât și pe cele de răspundere civilă auto gradul de cuprindere în asigurare se situează la niveluri destul de scăzute, potențialul de creștere a cifrei de afaceri realizate din activitatea de asigurări auto rămâne ridicat. Pe segmentul CASCO, de exemplu, raportul între numărul de autovehicule asigurate și numărul de autovehicule înregistrate în România nu depășește 10-12 procente, în timp ce, chiar și atunci când vorbim despre asigurările obligatorii RCA (unde același indicator ar trebui să se situeze foarte aproape de 100%), gradul de cuprindere se situează în jurul unui procent de 65%”, consideră Marius Onofrei.

text: **Giani Grădinaru**

foto: **Robert Hancianec**

Afacerea PETROM

business

Vară fierbinte pentru petrolul românesc. OMV la Petrom. Negocierile au ajuns la *finish*. Ședințele nu se mai termină. Presa scrie. Unii spun că e bine, alții că ne vindem țara, alții că o facem cadou.

minut cu minut

Dosar complet:

Bătălia pentru petrolul românesc

Pe 23 iulie s-a semnat contractul. Compania austriacă OMV a devenit acționarul majoritar al *SNP - Petrom*. Semnatarii: Wolfgang Ruttenstorfer, Gerhard Roiss, președintele și vicepreședintele OMV, și Constantin Nedelcu, directorul Oficiului pentru Privatizare. Preț: 1,5 miliarde euro. OMV a plătit 669 milioane de euro pentru o treime din acțiunile *Petrom* (33,34%). Urmează o majorare de capital cu valoare între 723 și 855 milioane euro. Asta va duce la creșterea volumului acțiunilor deținute până la 51%. Termenul de plată: ultimul trimestru al lui 2004.

În urmă cu doi ani, la startul cursei pentru privatizarea celei mai mari companii petroliere românești se alinau 15 companii internaționale. Nume sonore, dintre care menționăm: *Halliburton*, *Gazprom*, *Eni*, *Glencore*. Adrian Năstase e încântat că a semnat cu OMV: „Reprezintă o privatizare de succes și o confirmare a politicii de reforme economice. Nu este doar o operațiune de vânzare de acțiuni, ci un proiect strategic și un parteneriat regional”. Dar și îngrijorat: „Cine controlează *Petrom* controlează și economia românească. Și cine controlează economia controlează și politica”. Pe austrieci nu-i interesează – ei văd totul la alt nivel: „Noi conducem o companie, iar politica este politică. Alianța OMV – *Petrom* va conduce la constituirea unei societăți puternice, care va avea rolul de precursor în consolidarea pieței petrolului și gazelor naturale din Europa Centrală și de Est”, spune Wolfgang Ruttenstorfer.

OMV nu înghite *Petrom*

Deși a primit cetățenie austriacă, *Petrom* își păstrează numele și o parte din activele de bază. El va continua să producă 4,2 milioane de tone de țiței și cel puțin 4,5 milioane de metri cubi de gaze naturale pe an. De altfel, OMV se mândrește cu afacerea românească pe care tocmai a pus stăpânire. Pe site-ul companiei, prima fereastră care se deschide este o pagină *PETROM*. OMV nu numai că va păstra identitatea *Petrom*, dar va continua să dezvolte două mărci pe piață. „Este mai competitiv”, susțin austriecii.

Un imperiu al aurului negru

Odată cu semnarea contractului de privatizare, OMV a preluat și datoriile *Petrom*, în valoare de 292 milioane euro, și un numerar de aproximativ 160 milioane euro. De aseme-

nea, și 300 de câmpuri de petrol și gaze, aproximativ 15.000 de sonde de forare active în întreaga țară și în Marea Neagră. Încă 690 stații de distribuție. Infrastructura sectorului de comercializare mai înseamnă 162 depozite și 24 skiduri de alimentare cu autogaz. Concesiuni în Kazahstan – *Jusaly*, *Tasbulat*, *Turkmenoy*, *Aktas*. 95% din părțile sociale ale firmei kazahstaneze *Oztyurk-Munai Ltd.*

Între posesiile *Petrom* se mai numără un

vehicul pe bază de combustibil lichid. Apoi războaiele mondiale, în care petrolul românesc a jucat un rol important – alianța cu nemții, bombardarea rafinăriilor din Însăngerata vară a lui 1944 – sunt pagini de istorie, scrise cu sânge și țiței.

România a fost dintotdeauna importantă în jocul mondial al petrolului și este în continuare importantă. Aflată în buricul Europei (cîrclă povestea că primul Carol nu a accep-

tat coroana decât după ce s-a uitat pe hartă și a văzut unde este situată România), ea nu poate fi ocolită de rutele de transport care leagă Estul și Vestul. În 2000, s-au demarat negocierile pentru înființarea unei alianțe strategice între *Petrom*, *Kazahoil* și *Kaztransoil* pentru realizarea unui coridor de transport al țițeiului din Kazahstan către Europa Centrală și de Est.

„Și compania, și România”

Într-o Românie aflată în tranziție de un deceniu și jumătate, plină de multe „momente istorice” (cel puțin așa au spus mereu guvernele care s-au tot succedat), privatizarea *Petrom* este și ea un alt „moment istoric”. Pentru că, motivează Dan Ioan Popescu, „privatizăm cea mai mare întreprindere din România”. Corect! Discutând momentul semnării contractului, ministrul austriac al economiei, Martin Bartenstein, opinează: „Toată lumea câștigă, și compania, și România”.

Analizii agenției *Reuters* ne dau speranțe. Ei susțin că privatizarea *Petrom* credibilizează România în fața investitorilor străini; asta demonstrează că Executivul este pregătit să renunțe la activele strategice, favorizând astfel integrarea în UE, „așa cum se speră”.

La rândul lor, liberalii spun că privatizarea *Petrom* are meritul de a bloca un canal important de corupție. „Să nu uităm că *Petrom* este societatea comercială care a livrat țiței la *Raflo* și *Dărmănești* fără să încaseze banii”, a reamintit Theodor Stolojan. Ce să-i faci, asta-i mernirea opoziției – să reamintească lucrurile neplăcute. Prețul plătit de OMV pentru diamantul din coroana petrolului românesc i se pare mic liderului liberal. „În 1999, când s-a încercat prima privatizare a *Petrom*, se oferise un preț cu puțin mai mic pentru același procent, în condițiile în care prețul țițeiului pe piața internațională era de circa 13-15 dolari pe baril. Astăzi, prețul bariului este mai mult decât dublu”, a spus Stolojan.

institut de cercetare pentru rafinări și industrie petrochimică. Rafinării – cea mai cunoscută este *Petrobrazi*. Sucursale în Ungaria, Republica Moldova, Iugoslavia, 10 reprezentanțe, filiale și sucursale în țări precum: Kazahstan, India, Iran etc. Combinatul *Doljchim* face de asemenea parte din patrimoniul *Petrom*. Un complex comercial în Ungaria, care include benzinărie, motel, restaurant, spălătorii auto, magazin de produse complementare, parcuri. Benzinării în Nagylak, Szeged, Budapesta și Hegyshalom. De asemenea, și în Republica Moldova. *Petrom* este parte în societatea mixtă *Arab Petro BASE Ltd.* împreună cu *BASE Group Intl.* (SUA). Afaceri consistente în Grecia și Bangladesh. Un adevărat imperiu al aurului negru.

O bucată de istorie

Dincolo de asta – istoria. În 1856, la Ploiești se producea, pentru prima dată în România, petrol lampant. Utilizat la iluminatul stradal. Încă nu se încheiase epoca mașinii cu aburi, iar cărbunele era la mare preț. Prima sondă românească a început să scoată țiței din pământ în 1861. Avea garnitură din lemn și sapă tip burghiu. Puțul era adânc de numai 150 m. A urmat dezvoltarea explozivă a

Petrol, politică, războiul informațiilor și negocieri secrete

Rompetrol sacrificial

Afacerea este cu siguranță un succes pentru OMV, a cărei cotă de piață în domeniul comercial a crescut de la șase procente la peste 30%. În regiunea danubiană cota a urcat de la 13% la 18%. OMV are planuri mari. Vrea să facă un joc important în plan regional. Cel mai important: să structureze piața țițeiului din această bucată de Europă. „OMV este în măsură să reorganizeze sectorul, acum foarte fragmentat, al carburanților din Europa Centrală și de Est. Cu cele două rafinării ale sale și o rețea de aproximativ 600 stații-service, Petrom controlează cea mai mare parte a pieței românești a carburanților, în timp ce produce în fiecare an șase milioane de tone țiței și 6,5 miliarde metri cub de gaz”, atrag atenția comentatorii Reuters.

Pentru a reuși în ceea ce și-au propus, cei de la OMV sunt hotărâți să facă și sacrificii. Wolfgang Rutenstorfer, președintele OMV, a declarat că este dispus să renunțe la cele 25 de procente pe care le deține la Rompetrol, dacă acest lucru va fi cerut de Consiliul Concurenței. „Suntem pregătiți să vindem acțiunile pe care le deținem la Rompetrol, dacă ne-o va cere Consiliul Concurenței. O vom face fără discuție”, a afirmat Rutenstorfer.

Este nevoie de mult curaj pentru o întreprindere de anvergura planurilor pe care le are OMV cu Petrom. Și nu numai de curaj. Oricât ar nega austriecii, factorul politic este implicat și se va implica încă. Intuiția premierului a fost corectă, doar că raportată la o scară mai mică. De la înființare, din 1997, Petrom a fost în vizorul mediului de informații publice din România și de aiurea.

Foarte repede, Radu Berceanu, la momentul respectiv ministru al Industriei, anunță intenția de a vinde un pachet de 35% din acțiunile proaspăt înființatei companii. Nu s-a concretizat nimic. Spune Radu Berceanu că din cauza „conjuncturii internaționale proaste”. În anii care au urmat, conjunctura internațională s-a schimbat de câteva ori în mod semnificativ, cea internă la fel, dar despre privatizarea Petrom s-a mai vorbit abia în septembrie 2001. Este trimisă o scrisoare de intenție Fondului Monetar Internațional. Cu termene clare. Contractul cu consultantul urma să fie semnat la jumătatea lui octombrie 2002, Guvernul urmând să aprobe strategia de privatizare la sfârșitul aceluiași an. Cum știm, meciul Petrom s-a jucat în prelungiri. În aprilie 2003 Executivul mai trimite o misiune la FMI, în care recunoaște că privatizarea este în întârziere cu cinci luni. Dar măcar la data respectivă existau consul-

tanți: Credit Suisse First Boston și ING Barings. A urmat o nouă amânare. Însă discuțiile intraseră pe un făgaș concret. Dan Ioan Popescu susținea privatizarea cu aport de capital. Năstase considera că este mai interesantă vânzarea directă a pachetului de 51%. Situația era relativ neclară, astfel încât greii petrolului mondial nu s-au arătat în mod deschis interesați de privatizarea Petrom. Discuțiile s-au purtat în secret chiar și cu oamenii de afaceri autohtoni: Dan Voiculescu, Dinu Patriciu, Ovidiu Tender. Un soi de secret al lui Polichinelle, pentru că presa a tot scris pe tema asta. Controlate sau nu, scurgerile de informații au existat. În unele cazuri – vădit orientate, ca în situația în care, pornind de la știrea privind implicarea lui Tender în dealul Petrom, era repus pe tapet întreg scandalul

form cărora președintele Iliescu ar fi purtat, cu George Bush senior, tratative privind achiziționarea unor afaceri petroliere în România. În 1992. Evident, știrea a fost scoasă pe tapet când s-a pus problema privatizării Petrom. Eliminați din competiție, cei de la Halliburton au protestat la sfârșitul anului trecut, printr-o scrisoare deschisă, trimisă Guvernului. Compania solicita Executivului să reconsidere decizia. Hotărârea finală nu a fost cea dorită de compania internațională.

Combustibili „curați”, protecție socială

Decis să facă o necesară restructurare a pieței, cu siguranță OMV va aduce rigoarea germanică în peisajul mult prea balcanicului mediu autohton de afaceri. Austriecii au cumpărat Petrom ca s-o dezvolte. Să facă bani cu ea. Dar sunt hotărâți să și protejeze: atât mediul, cât și propriii salariați. Cel mai nou produs al companiei: benzina Ecopremium, pentru autovehiculele care nu sunt prevăzute cu catalizator. El este un înlocuitor pentru benzinele etilate, care sunt mai poluante. De asemenea, benzina cu înlocuitor de plumb conține un aditiv care asigură protecția supapelor. Compania are însă grijă nu numai de clienți, ci și de angajații proprii. După ce în 1999 s-a făcut o masivă restructurare de personal, care a însemnat concedierea a 13.000 de persoane, nu s-au mai făcut alte disponibilizări. Se pare că nici nu vor fi prea curând. „Nu avem încă o strategie de concedieri,

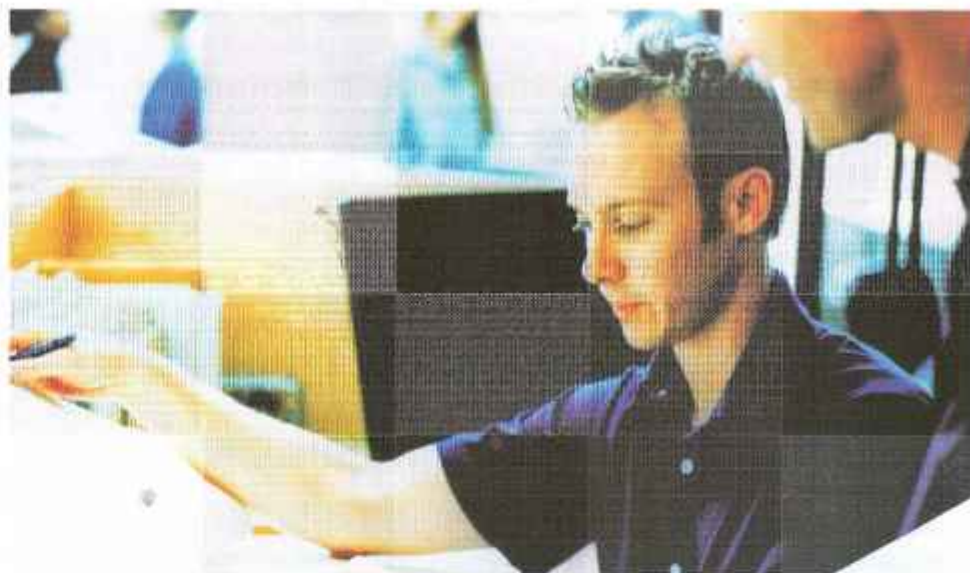
deoarece momentan nu avem în vedere disponibilizări de personal. Vom începe negocierile cu sindicatele la mijlocul lunii august. În România salariile reprezintă numai o zecime din sumele care se câștigă în Europa Occidentală. Deci costurile rezultate din forța de muncă nu sunt încă o povară. Primele discuții cu liderul sindicatelor din Petrom, Liviu Luca, au fost încurajatoare”, a apreciat Wolfgang Rutenstorfer. Ministrul Dan Ioan Popescu lasă, de asemenea, să se înțeleagă faptul că nu vor fi probleme: „Luca a solicitat și Wolfgang Rutenstorfer a acceptat ca toate programele de investiții pe termen mediu și lung să fie discutate și cu sindicatele, dacă au o componentă cu impact social”. De altfel, vânzarea Petrom către OMV a fost întârziată în mai multe reprize din cauza reticenței unor politicieni, mulți analiști estimând atunci că guvernul riscă să fie sancționat ulterior de populație în cazul creșterii prețului carburanților. Bătălia pentru petrolul românesc s-a încheiat. Urmează o altă poveste, despre o companie din Austria, care are afaceri pe teritoriul României.

Intervi: **Mihaela Onofrei** și **Gia Iova**

Intervi: **Robert Hancianec**

Matser. Până la urmă petrolul înseamnă bani. Bani mulți. Iar banii mulți, ca să se înmulțească încă, au nevoie de informații – în unele cazuri corecte și de mare precizie, în altele – asimetrice. Așa cum a fost când războiul din Irak a pornit de la știrea niciodată confirmată cu privire la armele de distrugere în masă deținute de Saddam. Informațiile vehiculate despre petrolul românesc și-au avut și ele asimetriile lor – s-au publicat știri, total neconfirmate, con-

**UN PARTENER
PENTRU SUCCES**

SIVECO România

Bd. Maresal Averescu 8-10, Corp Ștefan Odobleja,
sector 1, cod 011455, București, România
tel: +40 (21) 2242531, fax: +40 (21) 2244108
email: office@siveco.ro

www.siveco.ro

O Fecioară cu lipici la ROCSANA MA

Roxana? Nu, R-o-c-s-a-n-a. Fiindcă așa a vrut tatăl să-i scrie numele, într-un fel mai special. Cum se scrie A-l-e-c-s-a-n-d-r-i. Nu este poetă, n-a fost să fie, în schimb este prezentatoare de televiziune. Rocsana și mai cum? Marcu. Nici o legătură cu evanghelistul, dar în mare relație cu *Prima tv* și emisiunea *Horoscop*. Și mai e ceva. Știe un pic judo și puțin tenis, tocmai a terminat științe politice, e blondă, sexi, cum s-ar zice, are pe vino-ncoace. Suficient? Vezi bine că da, având în vedere că multe uși s-au deschis înainte-i.

oărbați
RCU

„Vino, mamă, să mă vezi!”

Ne-am gândit să ni se deschidă și nouă măcar o fereastră spre adevărata Rocsana Marcu, cea de dincolo de micul ecran. Zis și făcut, am fixat interviul, undeva la o terasă între Lacul Floreasca și Lacul Tei. Nu spun care, terasă importantă! Aici în căldura înăbușitoare a unei după-amiezi de mijloc de vară, am întâlnit-o. Nu era singură, ci încadrată de două dintre cele mai bune prietene ale sale: Grațiana Albu (prezentatoarea unor concursuri tv soldate cu premii în lei) și Anda Milea (realizator de emisiuni la Prima Tv). Nu i-am lăsat prea mult timp de gândire și am trecut la atac. Adică am determinat-o să vorbească despre sine. Și a început: „Sunt o persoană absolut normală, o fire foarte sociabilă, optimistă, după câte îmi spun prietenii și prietenii”. Iar Grațiana, ca să își dovedească amicitia, a întărit: „Cred că are un suflet prea bun, am pierdut *Rafiu* VIP datorită sufletului ei mare. La calificarea în finală ea a vrut să mai dea o șansă... unui bărbat, între timp ni s-a ars ambreiajul și am pierdut cursa. Este o foarte bună prietenă, generoasă. Are și rele, ca orice om, uneori adună în jurul ei persoane nepotrivite și partea neplăcută este că le și ascultă de foarte multe ori.” Așadar, aceasta e Rocsana Marcu pentru prieteni.

Despre SMS-urile lui Mutu și copilul Luțu

Având un bust impresionant ce face furori printre bărbați și stârnește invidia printre urmeșele Evei, Rocsana nu putea să nu atragă atenția presei. Zvonaci au răspândit știrea cum că însuși Mutu i-ar fi făcut ceva avansuri prin intermediul mijloacelor de comunicare moderne – SMS, telefonie mobilă și alte asemenea lucruri ale

Necuratului, iar tânăra, citindu-și *Horoscopul*, l-a refuzat categoric. Adevăr, fals? „Personal eu nu-l cunosc, în sensul că nu am stat de vorbă niciodată cu el față în față, doar la telefon, și, după spusele lui, nu era el, și atunci scuze încă o dată și toată admirația pentru Mutu. Era un băiat care joacă la Chelsea, un român am înțeles...” V-ați lămurit?! Aceiași zvonaci ori poate alți binevoitori, au împânzit ziarele cu informația potrivit căreia Rocsana și-ar fi luat o vilă de opt miliarde de lei. „Nu mi-am luat nici o vilă. Am avut intenția să cumpăr un teren, nu o vilă. Poza a fost făcută pe un teren unde era într-adevăr și o vilă, dar au fost alte interese la mijloc, bănuiesc că agenția imobiliară respectivă voia să-și vândă imobilul și atunci i-au făcut o mică reclamă”. De pe urma zvonurilor de genul celor anterioare, Rocsana a avut numai de câștigat, căci, nu-i așa?! Orice șut – știm noi unde – e un pas înainte. Au venit repede cei de la *Playboy* cu un contract de 20.000 de euro, spun sursele rele. Destinatară acestei presupuse sume s-a mulțumit să declare doar atât: „E confidențial! Am primit câteva telefoane de la ei (*Playboy* – n.r.) și acum doi ani-trei ani în urmă. Nu am vrut să accept, pentru că nu-mi plăcea deloc cum pozau fetele în respectiva revistă, iar de această dată am încheiat un contract, destul de avantajos pentru mine, fotografiile au fost făcute cu bun gust, lipsite de vulgaritate. Sunt poze artistice”. A poza pentru *Playboy* a însemnat un popas de zece zile în Elada lui Homer, ceva mai dichisită pentru Olimpiada 2004, de unde blondina Rocsana a venit cu o colecție de amintiri frumoase și un meniu bazat pe caracatiță, cu un aport scăzut de calorii. „A fost superb. A participat și domnișoara de față (Grațiana era la o filmare – n.r.). Singurul lucru mai puțin plăcut era că ne trezeam în fiecare zi

Pentru știința celor care nu o cunosc, tânăra în vârstă de 23 de ani, cu mult sex-appeal, este o fostă *Miss Baboc* la 14 ani, câștigătoarea unui curs de fotomodele, în urma căruia a predat mișcare scenică la agenția de modelling *Sequoia* – descoperitoare Rocsanei. „După primul pas în modelling am avut un book făcut la respectiva agenție, au urmat câteva reclame la corpuri de iluminat și pentru o marcă de bere, apoi am participat la un casting la TVR. Am fost selectată pentru emisiunea *Duminică în familie* și, după ce s-a încheiat emisiunea, m-am mutat la Prima Tv. De atunci aici am rămas”. În viitorul ce i se arată de la toamnă încolo, Rocsana are în perspectivă o nouă emisiune, despre care însă nu vrea să vorbească fiindcă este încă în curs de pregătire. Oricum, va participa la Premiile internaționale MTV în Italia de unde promite să vină cu o bogată colecție de interviuri cu artiștii en vogue, participanți la eveniment. De curând, a filmat în Delta Dunării, pentru o emisiune cu tălc (am spusie): „Vino mamă să mă vezi!”, unde Rocsana evoluează printre diverse orătării.

la ora cinci dimineața, mergeam cu mașina 4-5 ore, pe urmă filmam 4-5 ore, făceam pozele patru ore. Au ieșit niște fotografii foarte, foarte frumoase. Măncam numai caracatiță la grătar, nu plăteam nicăieri, erau atât de drăguți grecii cu noi", ni se confesează Rocsana. Cu așa domnișoare de pe malurile Dâmboviței, nu-i de mirare că nu era nevoie de nota de plată. „Noi mâncam zilnic la un restaurant foarte aproape de hotelul în care am fost cazate. Mai era în apropiere un alt local aparținând unor greci. Într-o zi când mergeam la restaurantul nostru au venit cei de la localul vecin și ne-au dus la ei, totul era pregătit. Inclusiv patronul urma să dea noroc cu noi. La ei există un obicei, dacă dai noroc cu patronul, nu mai plătești. A venit patronul, a dat noroc cu noi, a venit barmanul, a dat noroc cu noi, a venit ospătarul numărul 1, numărul 2, 3 etc. și a dat noroc cu noi. Șansa noastră a fost că am stat lângă hotel, că nu știu cum am mai fi mers noi acasă după atât de mult noroc și bun venit. La final, în loc de nota de plată, ne-au dat o sticlă de vin, după ce ciocnisem anterior vreo cinzeci de pahare...”, povestesc pe rând, cu însuflețire, când Grațela, când Rocsana.

Dacă nu s-a înfiripat nici măcar o prietenie cu Mutu, cu cine e Rocsana în clipa de față? Răspunde sec: „Sunt singură. Am prieteni, nu prieten”. Cu atât de multe atuuri în înfățișare, cum se face că nu și-a găsit tânăra fată un iubit? „Poate chiar din acest motiv nu mi-am găsit pe cineva, în plus sunt și eu foarte dificilă. Întâlnim, eu și Grațela, zilnic câte patru-cinci băieți în cercul nostru de prieteni dacă ieșim și mâncăm pe undeva, dar dacă nu au nimic atrăgător în ei, nu pot să le dau mai multe șanse să ne cunoaștem. Nu am descoperit până acum persoana potrivită. Am întâlnit-o odată. S-a dus și o aștept pe a doua.” Acel odată s-a întâmplat când avea 15 ani. „A fost marea mea iubire. Am avut o relație de câțiva ani buni, nu prea înțelegeam ce este aceea dragoste, dar am avut multe de învățat, am crescut practic, alături de el. Se numea Adrian.” Despre prietenia cu Ionuț Luțu de la F.C. Universitatea Craiova, gazda Horoscopului susține că este valabilă în continuare, dar nu cum cred răuvoitorii. „Da, și sunt și în acest moment prietenă cu Luțu (Grațela râde fiindcă îl cunoaște foarte bine pe Luțu.) Într-un ziar de scandal s-a scris că ar fi zis Luțu, eu m-am distrat foarte mult când a spus asta, că: «Eu o admir foarte mult pe Rocsana. Este o femeie care știe ce vrea de la viață.» Luțu e un prieten destul de bun, pe care l-am ajutat de multe ori și l-am ținut foarte multe ședințe de terapie intensivă, pardon – de consiliere. E un copil și au fost niște tâmpenii toate chestiile vehiculate prin presă.” Adrian s-a dus, Luțu e doar un amic, Mutu a fost refuzat, pe scurt, Rocsana este exigentă față de sexul opus. Mai precis, nu dorește să fie mințită, iar în caz de înșelăciune: „Aș trece peste respectiva infidelitate și peste partener. Aș găsi un altul.”

Sex-appeal cu Superglue și Picătura pe un pat de apă

Într-o pauză dintre două înghițituri de cocteil, am întrebat-o pe Rocsana dacă ea însăși se consideră o tipă sexi. Ocolind adjectivul sexi, mi-a răspuns după o scurtă pauză de gândire: „Mă consider atrăgătoare, adică am lipici. Sunt super-lipicioasă, porecla mea a fost Superglue, iar, mai nou, mi se spune Picătura, întrucât e la modă. Aud mulți bărbați pe stradă spunând: «Uauu, ce tipă sexi!» sau «Ce bine arată, cool!»», fiindcă am dimensiunile pe care le am (98, iar după cura de caracatiță din Grecia 95 cm – n.r.).” Deoarece are lipici, mulți bărbați încearcă pe stradă măcar să-i atingă un picior, apoi să fugă. În situații de acest gen, indiferent dacă se află în plin Magheru sau în altă parte, blondina face uz de cunoștințele sale de judo. Un Uchi-Mata, Ashi-Waza sau Sumi-Otoshi sunt bine venite oricând, dacă altfel n-o scoate la capăt cu vorbă frumoasă. Și în copilărie recurgea la judo, luptându-se pentru fratele ei, mai mare cu doi ani, dar mai puțin bătaios. „Fratele meu niciodată nu a dorit să intre într-o gașcă, din acest motiv ceilalți se supărau pentru el, zicându-i arogant sau tocilar. Bineînțeles, venea supărat acasă și plângea, iar eu, dacă tot făceam judo în perioada aceea, mă duceam și-l prindeam pe tot și-l luam pe rând la bătaie. Mai veneau părinții copiilor la noi la ușă și le spuneau părinților mei ce bătaie le-am tras eu și ce s-a întâmplat, iar părinții noștri păreau supărați acolo la ușă, de față cu ceilalți, amenințându-mă cu represalii, dar când se închidea ușa veneau și-mi spuneau: «Bravo, Rocsana! Așa să le faci!».”

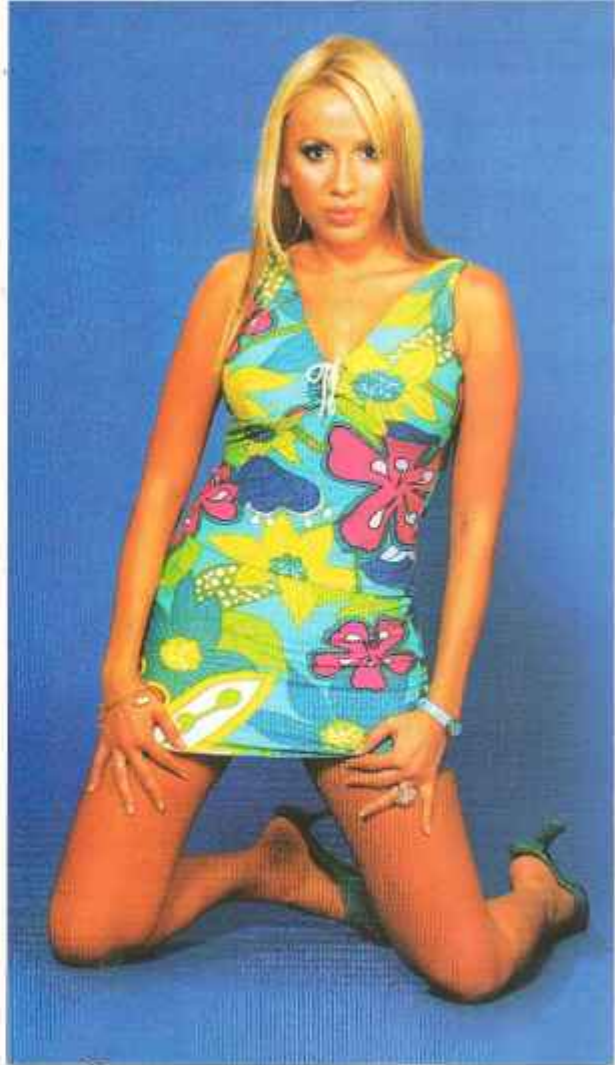
Geloasă până la extrem în caz de iubire, nativa zodiei Fecioară reacționează la supărare prompt: „Apăs pe butonul numit Grațela și rădem amândouă vreo jumătate de oră. Prietenii știu că sunt supărați, dar cei care nu mă cunosc nu își dau seama”.

Amatoare de vestimentație de firmă, Rocsana se relaxează în timpul liber nu doar alături de cercul de prieteni și prietene ci și auzind cum curge apa în cadă la baie. Straniu? Posibil, dar adevărat. „Mie îmi place la nebunie apa. Stăteam mai tot timpul la mare când eram copil. După ce am început să învăț pentru examene la liceu, facultate, îmi plăcea să stau acasă să citesc, să învăț și să dau drumul în cadă, la baie, să aud cum curge apa. Am și în dormitorul meu un pat cu apă deosebit de frumos. Mă relaxez foarte bine în el, dar într-adevăr nu pot dormi două persoane în acel pat. Grațela a rămas o dată la mine și nu am putut dormi. Când se mișcă cel de lângă tine vine valul și împinge de te dă jos din pat, când dormi singur e altceva că se formează un locșor numai pentru tine. Are și încălzire iarnă”.

Text Alice-Claudia Gherman

Foto Robert Hanciarac

și arhiva Rocsana Marcu

Moștenitorul coro

Drive-test *Renault Mégane Scenic* 1,9 dCi

Noul Renault Mégane Scenic a fost lansat și în România, iar Flacăra a testat modelul echipat cu motor diesel de 1,9 litri ca să vadă cum face față drumurilor autohtone.

Prima impresie este oferită de exterior. Noua linie de design a celor de la Renault a fost respectată, dar formele nu sunt exagerate și nu afectează în nici un fel interiorul sau vizibilitatea. Odată urcat la bord trebuie să te familiarizezi cu două aspecte. Primul este acela că nu ai cheie de contact ci cartelă, iar pornirea se face apăsând pe un buton. Este inutil să vă spun că, după o ușoară nedumerire, acest buton te umple de mândrie. Nu este mare lucru, dar câte mașini mai au așa ceva... Al doilea aspect este că frâna de mână nu se află la locul ei obișnuit. Nu are sens și nici nu este necesar să o căutați între scaune. Frâna de parcare se acționează automat la oprirea motorului sau manual, trăgând de o clapetă din stânga volanului. Eliberarea este de asemenea automată. Sistemul sesizează pornirea de pe loc prin cuplarea motorului și dă liber roților. Este clar că așa ceva necesită o perioadă de acomodare, dar avantajele sunt evidente mai ales la pornirea în pantă. Viața la bord este deosebit de plăcută. Spațiul interior

este suficient pentru cinci persoane, iar suprafețele vitrate oferă multă lumină și o foarte bună vizibilitate. Modelul condus de noi beneficia de aer condiționat cu reglare automată, oglinzi și geamuri electrice, computer de bord, faruri automate, ștergătoare cu detector de ploaie, radio cu CD ș.a., toate oferite în pachetul de dotări standard.

Instrumentele de bord sunt plasate central, iar afișajul este în totalitate digital. Accentul este pus pe viteza afișată care beneficiază de cifrele cele mai mari. Asta este destul de ciudat pentru cineva obișnuit cu turometru și vitezometru sub formă de ceas, dar mașina este plină de astfel de gadget-uri și acesta nu este decât unul în plus. Afișajul computerului de bord își găsește locul în partea stângă a display-ului, dar este adesea mascat de volan și ar fi putut fi plasat mai bine. Reglajele sunt intuitive și a fost mai difi-

cil de găsi maneta pentru aranjarea scaunului decât de stabilit temperatura în habitacul.

Schimbătorul de viteze este plasat ca o extensie a planșei de bord și ușurința în utilizare te face să te întrebi cât mai este până când toate automobilele vor adopta această soluție.

Modelul diesel 1,9 dCi are o cutie de viteze cu șase trepte foarte plăcută. Primele patru trepte sunt rezervate utilizării în oraș. Treapta a cincea și a șasea sunt rezervate șoselei. Vitezele se schimbă scurt, ușor și în general fără probleme. Din păcate, mașina

aneii monovolumelor

testată de noi „agăta” un pic la trecerea rapidă din treapta întâi în treapta a doua.

Nu am avut ocazia să testăm și *Scenic*-ul pe benzină, dar motorina se potrivește perfect caracterului de mașină de familie și 1,9 dCi merită toate laudele. Nu se aude mai mult decât este cazul, este flexibil, puternic și economic. Motorul oferă 120 CP și un cuplu maxim de 300 Nm la 2.000 de turații pe minut. Asta s-a tradus în timpul testului prin putere suficientă indiferent de turație și prin depășiri fulminante fără a forța mașina la turații prea mari. *Scenic* poate atinge o sută de kilometri pe oră în 12,1 secunde și are o viteză maximă de 188 km/h. Nu este rău pentru un autoturism de aproape 1,5 tone. Consumul de carburant declarat de producător este de 7,4 l/100km în oraș și 5 l/100km la drum întins.

Noul *Scenic* se ține bine pe drum și oferă conducătorului impresia de siguranță chiar și la viteze mari. Face față cu bine gropilor inevitabile și are o suspensie cu un bun com-

promis între stabilitate și confort. Poziția de condus este înaltă și este plăcut să-i privești pe ceilalți șoferi de la o oarecare înălțime (aviz iubitorilor de mașini de teren). Siguranța nu este doar o impresie. Cele șase airbag-uri și structura rezistentă au adus mașinii cinci stele (punctaj maxim) la testele Euro NCAP. În plus, ABS-ul și asistența la frânarea de urgență (AFU) sunt dotări standard, indiferent de versiunea de echipare. AFU este un sistem binevenit, dar trebuie să recunoaștem că, până ne-am obișnuit cu mașina, am avut parte de frânări care ne-ar fi lipit cu nasul de parbriz dacă nu am fi purtat centura de siguranță.

Mégane Scenic 1,9 dCi este o mașină care ne-a impresionat prin motorul de excepție și echiparea bogată și nu ar fi rău dacă ați lua-o în calcul în locul clasicei berline de familie.

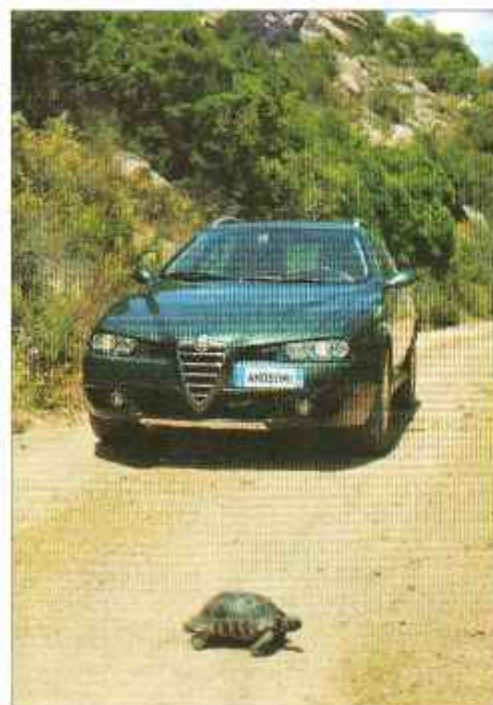
Prețul modelului testat de noi este de aproximativ 20.000 euro, cu toate taxele incluse.

text **Mugurel Mărgărit**

foto **Robert Hanciu**

Alfa Romeo trece la 4x4

Alfa Romeo a lansat *Crosswagon Q4*, automobilul „multistradă” cu valențe de SUV și *Station-Wagon*. Modelul reprezintă reînnoirea producătorului italian în segmentul tracțiunii integrale prin apariția noilor Alfa *Crosswagon Q4* și *Sportwagon Q4*. Ambele marchează prima lansare a unei noi transmisii cu patru roți motrice permanent angajate, trei diferențiale și distribuție preferențială a cuplului pe spate. Noile autoturisme sunt derivate din versiunea break a modelului 156. Cele două vor fi echipate cu motorul 1.9 JTD 16v Multijet de 150 de cai putere. *Crosswagon Q4* este destinat celor care-și doresc o mașină capabilă să depășească limitele impuse de drumurile asfaltate. În schimb, *Sportwagon Q4* rămâne un model sport destinat șoselei, capabil să atingă o viteză maximă de 200 km/h și să sprinteze de la 0 la 100 km/h în 10,2 secunde.

Căștigătorul concursului organizat de
Editura Niculescu, din Floarea 7/2004 este:
Zenaida Mariș, București

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:

500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră
este **21 septembrie 2004**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

Tortellini & nghetată

Roma înmănunchează milenii de glorie absolută, cu decăderi abisale. De la orgii și masacre incredibile, Cetatea Eternă a trecut, cu naturalețea unei ploii de vară, la cea mai înaltă formă de pioșenie creștină. Acest joc neasemuit al extremelor a lăsat, în urma sa, un oraș de o frumusețe incendiară.

Unul dintre cele mai importante puncte de atracție turistică ale Romei este Colosseumul, devenit simbol al Orașului Etern. Construit în anul 79 din ordinul împăratului Vespasian, construcția s-a înălțat pe locul lacului care înconjură casa de aur a risipitorului Nero. Amfiteatrul în care aveau loc luptele între gladiatori putea găzdui până la 80 de mii de spectatori. Arcul lui Constantin este cel mai mare arc de triumf ridicat vreodată la Roma. El a fost construit în cinstea victoriilor obținute de împăratul Constantin cel Mare împotriva trupelor lui Maxentiu (312). Un alt obiectiv important este Forumul Roman, adică fostul centru civic al capitalei marelui imperiu. Astăzi, Forumul dezvăluie turistului pasionat de vestigii o mulțime impresionantă de temple în ruină, clădiri publice, cupole și magazine. Interesant de știut este că Forumul a fost îngropat sub 8 m de dărâmături, săpăturile arheologice începând abia în secolul al XIX-lea. În apropiere se înalță Arcul lui Titus,

care comemorează distrugerea de către acest împărat, în anul 70, a Ierusalimului și a templului sfânt.

Un spectacol cu totul deosebit n-îl oferă piețele Romei, desăvârșite de măiestria fântânilor, celebre în întreaga lume. De o importanță aparte pentru români este Piazza Venezia, care marchează centrul actual al Romei și în apropierea căruia se află Forumul lui Traian cu faimoasa Columnă. Între obiectivele care nu trebuie ratate se numără: catacombele, Fontana di Trevi și faimoasele catedrale. Dintre cele mai renumite amintim Catedrala Santa Maria Maggiore, vestită pentru cele mai vechi mozaicuri ale Romei care ilustrează scene din Vechiul Testament. Urmează Catedrala San Giovanni în Laterana, considerată Catedrala Romei, fost simbolul papalității în Evul Mediu, și Catedrala Sant Paolo Fuori Le Muri, construită de împăratul Constantin deasupra mormântului Sfântului Pavel.

la Roma

Cetatea-gelaterie

După atâta alergătură de la un obiectiv la altul prin Cetatea Eternă, urmează o porție de spaghetti sau de tortellini. La Roma, cu siguranță mâncăm cele mai bune preparate în domeniu. Renumiți pentru pastele lor făinoase, în prepararea cărora sunt măestri recunoscuți, italienii, inventatorii acestora, sunt și mari consumatori de paste uscate. Statisticienii avansează cifra de 350 de porții pe an a câte 80 de grame, ceea ce ar însemna cam 28-30 kg/persoană! Pastele făinoase din nord se deosebesc de cele din sud atât prin compoziție, cât și prin modul de preparare. Numele lor diferă, dintre cele mai cunoscute fiind *spaghetti* și *tortellini*, *cannelloni* și *forfelli*, *maccheroni* și *rivoli*, *tagliatelle*, *fettuccini*, *fusilli*, *lasagna* și încă multe altele. Ca desert merge o cafea, pe care italienii, recunoscuți ca inventatori ai espresso-ului, o beau la orice oră din zi și din noapte. O altă mare tentatie culinară cu care putem încheia o masă copioasă este faimoasa înghețată. Se spune că nu există plăcere mai mare pe care să ți-o poți oferi în timpul unei vacanțe în Italia precum mâncatul unei înghețate preparată după rețetele autohtone. Oferta este foarte variată, iar alegerea nu e deloc ușoară.

După siestă, passaggrata

Vara, după prânz, magazinele se închid treptat și circulația se domolește pentru ca oamenii să se poată odihni. Excepție fac numai cei care au de lucru în domenii de maximă necesitate (polițiști, medicii, șoferi de autobuz ș.a.). După siestă, se recomandă o plimbare (*passaggrata*), obicei de asemenea vechi, care s-a generalizat la nivelul întregii Italii. De regulă, între orele 18.00 și 20.00, pe străzi nu ai unde

Oferte agenții

Romantic Travel (www.romantic.ro)

Fascinația Italiei și rafinamentul Coastei de Azur, circuit cu autocarul 13 zile, 450 euro

Orașe vizitate: Budapesta, Veneția, San Marino, Florența, Roma, Napoli, Nisa, Milano, Verona, Viena

Servicii incluse în preț: transport cu autocar minimum 2*, cazare 11 nopți la hoteluri de 2*, loc în cameră dublă cu grup sanitar, tv, 8 mic dejunuri, ghid atestat

Tel: 325.04.38-38/210.15.16

Paradis Tours (www.paradistours.ro)

Parfumul Italiei romantice, circuit cu autocarul 11 zile, 350 euro

Orașe vizitate: Veneția, Rimini, San Marino, Florența, Roma, Napoli, Nisa, Milano, Verona, Viena

Servicii incluse în preț: transport cu autocar minimum 2*, cazare 8 nopți la hoteluri de turism (camere cu mai multe paturi), 3 mic dejunuri, ghid atestat

Tel: 0241-552.858 / 0241-606.163

Coravoiaj (www.coravoiaj.ro)

Vacanță pe Coasta Adriatică, sejur cu autocarul 10 zile, 330 euro

Orașe vizitate: Budapesta, Rimini și, opțional, Veneția, Florența, Roma, Napoli

Servicii incluse în preț: transport cu autocar minimum 2*, cazare 9 nopți în cameră dublă (2 la Budapesta, 7 la Rimini), 7 demipensiuni la restaurantul hotelului Rimini, ghid atestat

Tel: 205.36.90/205.36.64

să arunci un ac, atâta populație a ieșit la plimbare pe Corso sau în piața centrală a orașului. Dacă ești grăbit, este foarte greu să te strecoi printre atâția oameni. Mulți profită de ocazie și își fac cumpărăturile în prag de seară, dar sunt destul oameni, mai ales tineri, care doresc să-și întâlnească prietenii.

text **Ciprian Enea**

foto **Marius Albu**

Magazinele Flanco

CD walkman

Sony D-NF400:

redare MP3, ATRAC 3 Plus,
radio digital FM/AM

Preț 4.799.000 lei

Radiocasetofon CD Panasonic RX-D27: sunet 3D cu sound virtualizer, sistem extra bass (XBS), radio digital FM/AM, telecomandă

Preț 4.999.000 lei

DVD recorder Philips DVDR77: înregistrare pe DVD-RW/+R, scanare progresivă, i.Link, copiere pe/de pe memory card, timp de înregistrare 6 ore, selecția scenei favorite

Preț 39.999.000 lei

TV Philips 32PW9768: Pixel Plus, Hard Disc încorporat (38 de ore de înregistrare), tub Real FLAT Black Line S, 100 Hz Digital Scan, Digital Natural Motion, sunet spațial 3D Dolby Pro-Logic, putere 60W RMS, 6 difuzoare încorporate, CinemaLink

Preț 99.999.000 lei

Sistem DVD Philips LX8200SA: redare DVD/SACD, tweetere omnidirecționale, subwoofer w00x, sistem Clear Voice, putere 5x40W+100W RMS, Dolby Digital (AC-3), dts, scanare progresivă DCDi Faroudja

Preț 38.999.000 lei

Comart te încalță pas cu pas!

Produse din piele,
modele în ton cu
tendențele modei,
prețuri accesibile,
de peste 50 de
ani, Comart
încalță elegant,
deopotrivă femeile
și bărbații.

Concurs adidas - esențe pentru o viață activă

Expresie a inspirației, pasiunii și autenticității, **adidas** îmbină experiența sportivă cu notorietatea unui lider internațional al stilului casual-sportiv. Pentru a menține această poziție atât pe terenul de sport, cât și în afara lui, **adidas** lansează o linie îmbunătățită de apă de toaletă și loțiune după ras pentru bărbați, aducând elemente inovatoare în designul și performanța produselor. Pentru prima dată, tehnologia patentată **Watertight™**, elaborată de către specialiști de la **Coty**, este folosită pentru a crește rezistența parfumurilor **adidas** la provocările stilului activ de viață al bărbaților. Complexul avansat de ingrediente formează un microstrat care fixează moleculele parfumului pe piele, sporind rezistența acestora la contactul cu apa și la alte mecanisme de îndepărtare a parfumului, mai ales transpirația și exercițiul fizic intens. Rezultatul este o performanță semnificativ mai bună a produselor - încă o premieră realizată de către una dintre cele mai inovatoare mărci din lume - **adidas**.

Termen de trimitere a talonarelor: 21 septembrie 2004

Întrebare concurs: Cum se numește tehnologia folosită pentru noua linie de produse **adidas**?
Premii: 3 seturi **adidas** conștând în Eau de Toilette și Deo Spray.

adidas
CONCURS

Magazinele **Alsa Boutiques**

Calea Victoriei nr. 122

La Perla și restul lumii

Grupul italian *La Perla* este renumit pentru calitatea și designul lenjeriei intime. Vara aceasta *La Perla* vă propune modele de costume de baie deosebite, în diverse culori și imprimeuri florale. Rochii de mătase naturală vaporoză, în ton cu sezonul estival completează garderoba femeii elegante și cu sex-appeal.

Rochie roz de mătase naturală, pictată manual

Preț

28.500.000 lei

Șal roz de mătase naturală, pictat manual

Preț 15.000.000 lei

Corset negru din poliester
Preț 10.500.000 lei

Unde mergem?

Restaurant **Kiraly Csarda**

Calea Dorobanților nr. 177, tel. 230.40.83

Singurul restaurant cu specific unguresc din Capitală îl găsiți aici, nu departe de TVR.

Bucătarul maghiar Peter Szabo vă va

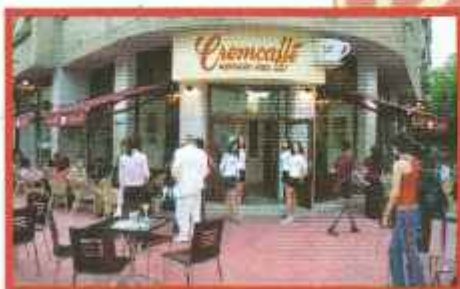
oferi *gulyás unguresc*, specialitatea casei, *paprikas*, *supă de găină Ujhazi*, *steak à la Budapesta*, *ficat de găscă la grătar* cu mere coapte și multe alte minunății culinare tradiționale. Vinurile sunt de Tokay sau Villany, iar ca băuturi digestive, pe lângă whisky, puteți servi o palincă de pere.

Cremcaffé

Aici, fiecare client este VIP

Str. Toma Caragiu nr. 3,
sector 2,
București,
telefon 313.97.40

Program: L-V 07.30-24.00; S-D 09.00-24.00

60 de locuri în cafenea și 40 de locuri la terasă

Cremcaffé reprezintă o lume magică într-o ceașcă de cafea. Boabele proaspete de cafea arabica și robusta, șase tipuri de boabe cu arome diferite, importate direct din America de Sud și

Africa, o dată la două săptămâni, sunt măcinată cu grijă printr-un aparat special (espresso clasic – 7,5 g cafea în 22 de secunde pentru 30 ml de lichid savuros). Aparatul de espresso se reglează în funcție de temperatură și umiditate, apa este filtrată printr-un sistem propriu de purificare spre a nu denatura gustul original al cafelei.

Termen de trimitere a taloanelor: 21 septembrie 2004

Întrebare concurs: Din câte tipuri de boabe se prepară 30 ml de cafea?

Premiu: consumație în valoare de 500.000 lei pentru o seară în doi la CREMCAFFÉ

**Cremcaffé
CONCURS**

Restaurant Casa

Capșa

Calea Victoriei nr.36,
tel. 313.40.38

Situat în apropierea Universității București, într-o clădire cu valoare de patrimoniu, restaurantul *Casa Capșa* – splendid decorat în interior cu marmură, cristel și brocarturi de mătase – își are începuturile în 1852. Tradiția și ospitalitatea de peste un secol fac din *Capșa* și astăzi unul dintre cele mai căutate restaurante bucureștene. Rețetele originale din anii de început sunt aplicate și acum. *Turnedo Capșa*, medallion de câprioară „*Richelleu*”, *muşchi Wellington* – rețetă este extrem de bogat și variat.

Restaurant Dragon Minion House

Piața Amzei nr. 1,
tel. 314.77.00

Peste 100 de preparate cu specific chinezesc își așteaptă oaspeții zilnic, într-un decor specific țării dragonilor, foarte aproape de Biserica Albă. Maestrii Ma Jun și Zhao Jian vă vor îmbia cu *Răță Beijing* (mâncare chinezească tradițională cu pastă de fasole cu ocapă verde călită și răță), *Puiul Generalului Tao's*, *platou tradițional Tofu* și desert *Litchi* (fructe chinezești caramelizate) ori jeleuri de migdale.

Cum recunoaștem un vin autentic?

De curând, s-a înființat *Clubul de Presă Vincon*, moment ce a prilejuit degustări de vin și vinars în scopul redescoperii vinului și distilatorilor de vin românești din zona Vrancei. Pe lângă vizitele la cramele Cârligele, Odobesti – *Beciul Domnesc* și *Paradis*, toți invitații și membrii clubului au fost inițiați în arta descoperirii vinului de calitate de către enologul Georgel Costache. Chiar dacă omul obișnuit nu va putea niciodată egala cunoștințele unui degustător profesionist, câteva informații despre calitățile pe care trebuie să le aibă un vin autentic sunt de maximă importanță. Un vin bun se apreciază cu ajutorul simțurilor după: văz (culoare, limpiditate și eferescență), miros (aromă, buchet, mirosuri străine) și gust (tipul sau soiul de vin, vârsta, podgoria). Culoarea vinurilor albe este alb-verzui pentru vinurile tinere, galben-pai pentru vinuri albe tinere cu un raport de aciditate-dulce echilibrat, confirmând astfel calitatea bună a strugurilor folosiți la vinificație; iar galben-chihlimbariu este specifică vinurilor licoroase, obținute din struguri culeși târziu. Pentru vinurile roșii culoarea poate fi: roșu purpuriu (vinuri tinere cu vechime 2-3 ani), roșu rubiniu (vinuri bine conservate), roșu închis și roșu portocaliu (culoarea vinurilor de calitate, învechite). Persistența gustativă, adică impresia finală pe

care o lasă este mult mai puternică la un vin bun decât la unul slab. Unele vinuri au aromă de fructe, altele aromă de mirodenii sau florală etc. Vinurilor adevărate din beciurile vechi li se atestă nobletea prin prezența, pe lângă stratul de praf, a mușcăului *Torula* care se dezvoltă în mediul cu vapori de alcool și nu se șterge ușor de pe sticlă, ci lasă în urmă o dără unsuroasă. Vinurile albe sunt servite reci, în timp ce vinurile roșii se degustă la temperatura camerei. Când se desface dopul, nu trebuie să prezinte urme de mușcă pe el, ceea ce înseamnă că vinul nu a fost infundat bine. Vinurile seci au conținut de zahăr rezidual de maximum 4 g/l, cele demiseci au 12-50 g/l, iar cele la care se trece peste valoarea de 50 g/l reprezintă vinurile dulci. Una dintre cauzele pentru care mulți dintre noi acuzăm dureri de cap după ce în ziua precedentă am băut vin o reprezintă cantitatea de metabisulfid de sodiu/potasiu adăugată în vin ca antioxidant și anticonservant. Normele internaționale în domeniu admit maximum 80-90 mg/l, *Vincon* adaugă 20-25 mg/l.

Text: Alice-Claudia Gherman

Bar Downtown

Str. Mendeleev
nr. 32 bis,
tel. 314.86.06

Dacă vrei să fii căare pe situație, vii în **DOWN-TOWN**. Ambianță? Parfum, ce mai! Când rămâi în pană de conversație (Doamne ferește de altceva!) îți mai arunci un ochi pe pereți (că ai ce vedea) și-ți mai trece o idee-două acolo, prin cap. Băutura e autentică, de la mama ei. A călătorit mult cu avionul ca să-ți alunece ție ușor pe gât. La **DOWN-TOWN**, dai un ban, dar stai și-n față, și-n spate. Cum îți place. Dacă vii ziua, te scoți mai ieftin, că băuturile nealcoolice sunt la jumătate de preț.

Plaja la Marea Egee 175 euro

Circuit autocar 9 zile

Orase vizitate: Salonic, Paralia

Servicii incluse in pret: transport cu autocar minim 2*; 7 nopti cazare in camere duble, hotel 2*, demipensiune, excursie la Salonic, asistenta turistica

Vacanta pe Coasta Adriatica 330 euro

circuit autocar 10 zile

Orase vizitate: Budapesta, Rimini

Servicii incluse in pret: Transport cu autocar minim 2*; cazare 9 nopti loc in camera dubla: 2 nopti Etap langa Budapesta (echivalent 2* Romania) si 7 nopti cazare in Rimini hotel 2*, 7 demipensiuni la restaurantul hotelului din Rimini, ghid atestat.

Vacanta de vis pe Costa Brava 430 euro

circuit+sejur autocar 14 zile

Orase vizitate: Budapesta, Venetia, Milano,

Calella, Nice, Cannes, Viena

Servicii incluse in pret: Transport cu autocar minim 2*; cazare 11 nopti, loc in camera dubla; 4 nopti la hoteluri echivalent 2* Romania si 7 nopti la hotel Santa Fe 3* in Calella, 7 demipensiuni (mic dejun si cina) la restaurantul hotelului din Calella 3*, ghid atestat

Coasta de Azur Cazari hoteluri de 3* si 4* de la 60 euro

Preturi persoana/ noapte - hotel 3*

Situate fie in inima Cannes-ului langa Croisette, foarte aproape de plaja, fie in centrul Nicei sau aproape de Promenades de Anglais, hotelurile de 3* si 4* va ofera o atmosfera unica dispunand de camere spatiosase decorate in culori paste de un rafinament aparte.

Rezidente Maeva de la 13 euro

Preturi persoana/ noapte

Rezidentele Maeva va ofera o gama diversificata a structurilor de cazare, de la studiouri junior pentru copii, pana la studiouri si apartamente ce se adapteaza foarte bine unei structuri de familie, dispunand de bucatarie complet utilata

Romantic Travel Studio

Calea Mosilor 145/2 Bucuresti

Tel: 210 15 16, 211 32 18; Fax: 211 07 03

Romantic Travel Sediul Central

Str. Mihail Georgescu nr. 24/2 Bucuresti

Tel: 326 04 35/36/37/38/39/40;

Fax: 326 30 36

office@romantic.ro

rezervari on-line: www.romantic.ro

Plajele celebre ale Europei

Romantic Travel

Biografia whisky-ului

O băutură inventată de sfinți

Scotian, irlandez, american sau canadian, whisky-ul este apreciat oriunde în lume. *Les connaisseurs* știu valoarea și îl apreciază aromă. Oamenii îl beau cu plăcere, când stau de vorbă cu prietenii sau discută afaceri. Whisky-ul era o parte din viața galezilor, la fel ca pâinea. Îinea de frig, îl pregătea pe călător pentru drum și îl reconforta când ajungea la destinație, scădea febra, era folosit ca anezic, mai ales la nașteri, și ca dezinfectant. Vechii chinezi, egipteni, greci și romani cunoșteau procesul de distilare, dar produsul spiritos obținut de ei era utilizat doar ca solvent și ca unguent. În secolele VI și VII d. Chr., călugării irlandezi știau secretul producerii whisky-ului cunoscut ca o băutură ce te însănătoșește și l-au purtat cu ei în timp ce călătoreau prin Scoția și Europa ca misionari. Cuvântul galez *usquebaugh*, cu sensul de apă vieții, a devenit, prin schimbare fonetică, *usky* și apoi a dat cuvântul *whisky* în engleză. Prima referință la whisky din Scoția datează din 1494 când în listele Ministerului de Finanțe se

menționează că „opt cantități de malț au fost livrate călugărului John Cor pentru a face *aquavitate*”. Produsul era deja binecunoscut, nu lipsea de pe mesele nobililor și regilor și era fabricat în mănăstiri de călugări. Legenda spune că Sfântul Patrik a introdus acest proces în Irlanda în sec. V d. Chr. Tot el este cel care l-a răspândit în Spania și Franța. La început era folosit la realizarea parfumurilor, apoi la vinuri și, în final, a fost aplicat torcului obținut din cereale fermentate în țările unde nu erau suficienți struguri.

Regele scoțian James IV, care a domnit în perioada Renașterii, era un mare iubitor de băuturi spirtoase. Când a vizitat Dundee în 1506, la vizierie este menționat că s-au plătit sume mari producătorilor locali pentru o cantitate sporită de *aquavitate* care să satisfacă plăcerile monarhului. În 1505 *Breasia chirurgilor* din Edinburgh avea monopol asupra acestui lichid, ceea ce reflectă faptul că avea proprietăți medicinale. Echipamentul primitiv folosit și lipsa oricărei metode științifice sunt o dovadă că spiritul avea și efecte nocive. În acea perioadă existau trei calități date de numărul de distilări prin care trecea: *simplex* de două ori, *composita* de trei ori și *perfectissima* de patru ori. Astăzi, cel de-al treilea tip nu mai există. De-a lungul sec. XV, îmbunătățirea mijloacelor de producție și micșorarea numărului mănăstirilor au contribuit la realizarea unui produs spiritos mai bun. După ce au părăsit lăcașele de cult, mulți călugări nu au făcut altceva decât să-și pună în valoare cunoștințele în domeniu dobândite acolo. Astfel meșteșugul distilării s-a răspândit foarte repede.

jumătate din cantitatea de whisky consumată nu se plătea nici un penny la fisc. Această situație l-a determinat pe Ducele de Gordon, pe ale cărei proprietăți se obținea una dintre cele mai rafinate băuturi, să propună în Camera Lorzilor măsuri ce permiteau trecerea în legalitate a producătorilor și astfel încasarea mai multor bani la buget. În 1823 a fost adoptat *The Excise Act* care stabilea ca fiecare distilerie să plătească zece lire pentru licența de fabricație, iar pentru fiecare patru litri de alcool produs se încasa o altă taxă. Specula a fost eliminată într-o perioadă de zece ani și se poate spune că, în prezent, multe distilării funcționează pe amplasamentele unde lucrau contrabandiștii de altădată. Acest act legislativ a pus bazele industriei scoțiene de whisky așa cum o cunoaștem azi.

Pași mici spre o piață mare

În 1831, Aeneas Coffey a creat ceea ce cunoaștem sub numele de *Coffey* sau *Patent Still*. Acest lucru a dat posibilitatea diversificării procesului de distilare. Așa s-a ajuns la producerea unui *Grain Whisky*, din grâne, care era mai puțin tare decât cel din malț. Când noul produs a fost amestecat cu aroma celui vechi, ceea ce s-a obținut a fost pe gustul a numeroși consumatori din întreaga lume. La răspândirea acestuia a contribuit și invazia gândacilor care a devastat podgoriile din Franța în 1880, astfel că vinul și coniacul au dispărut de pe piață pentru câțiva ani. Scotienii au profitat de această situație, iar în momentul în care industria franceză și-a revenit, produsul lor înlocuise deja brandy-ul. De atunci ceea ce cunoaștem sub denumirea de *Scotch whisky*, mai ales cel amestecat, a câștigat în notorietate. A supraviețuit perioadei de prohibiție din SUA, recesiunii, războaielor și revoluțiilor.

Ceea ce se găsește astăzi pe piață respectă cu sfințenie rețeta de acum câteva sute de ani. Primul pas este producerea terciului, fie din grâne tratate cu enzime, fie din malț sau un amestec al celor două ingrediente. După ce acesta a fermentat, se trece la distilare. Se obișnuiește ca acest procedeu să fie repetat de două ori, iar la cel irlandez chiar de trei ori. Apoi noul alcool este păstrat în butoaie de stejar.

În ținuturile înalte din Scoția oamenii obișnuiau să bea whisky de trei ori pe zi, pe de-o parte datorită efectului tonic și, pe de altă parte, deoarece era chiar un ritual, așa cum este cazul cafelei în zilele noastre.

James and Jack Daniel's Distillery in Tennessee

A NEW MAN at Jack Daniel Distillery has a lot of listening and learning to do.

Sadly, the special skills of making old time whiskey have all but disappeared these days. But our own Jack Daniel Distillery pursues its ways of the past—mellowing each drop through hard maple charcoal burned right here on distillery grounds. Here, old hands have always taken care to guide new generations. And after a sip of Jack Daniel's, you'll know why we've kept it like that.

**SMOOTH SIPPIN'
TENNESSEE WHISKEY**

Tennessee Whiskey • 40-45% alc/vol (80-85 proof) • Distilled and bottled by Jack Daniel Distillery, Lynchburg, Tennessee, U.S.A. • 40 and 50% alc/vol (80 and 100 proof) • Please Drink Responsibly • ©2000 Jack Daniel Distillery

Taxe mici și contrabandă

Băutura a devenit din ce în ce mai populară, ceea ce a atras atenția Parlamentului scoțian care a introdus primele taxe la malț și la produsul finit în a doua parte a sec. XVII. După *Actul de Uniune* încheiat între Anglia și clanurile rebele din Scoția din 1707, multe distilării au dat faliment din cauza dărilor din ce în ce mai mari. A urmat o luptă acerbă între cei care strâneau impozitele și producătorii ilegali. Contrabanda a devenit o practică obișnuită timp de 150 de ani. Înalte fețe bisericești au făcut spații de depozitare în amvoane, iar alcoolul ilicit era transportat din când în când chiar și în sicrie – orice mijloc era exploatat pentru a scăpa de ochii vigilenți ai celor care încasau taxele. În 1820, în ciuda faptului că în fiecare an în jur de 14.000 de distilării erau închise, pentru mai mult de

Best of

Jack Daniel's. Jack Daniel's Old No. 7 Brand Tennessee Whiskey este recunoscut pentru stilul său unic, impus de însuși pionierul care a creat vestita marcă – Mr. Jasper Newton „Jack” Daniel din Lynchburg, Tennessee. Un spirit liber în adevăratul sens al cuvântului, Jack Daniel nu a fost un om ca toți ceilalți, ci un adevărat vizionar. Personaj aparte, Jack a fost încă de mic un rebel, care nu a ezitat să își ia lumea în cap. După ce familia sa se dezmembră, el ajunge să trăiască și să muncească alături de familia Call care deținea o mică distilerie. Cu timpul, chiar de la o vârstă fragedă, Jack devine partenerul lui Dan Call, preluând afacerea acestuia, pe care decide să o mute în Lynchburg. Mr. Jack a fost, de altfel, primul producător care s-a înregistrat distilarea în 1866, când guvernul federal a decis regularizarea și impunerea de taxe pe fabricarea whiskey-ului. Și astăzi, Jack Daniel Distillery rămâne prima distilerie care a fost vreodată înregistrată la Registrul Național al Monumentelor Istorice.

În ciuda vremurilor grele, inițiatorul acestui brand a continuat să-și producă băutura după metode tradiționale, folosind filtre speciale, ceea ce făcuse ca whiskey-ul produs să fie de două ori mai scump, dar mult mai rafinat. Atunci când toți cei din jur au început să-și îmbuteleze produsul în sticle rotunde, Jack a ales una pătrată. Distileria din Tennessee a devenit faimoasă în 1904, când, la Târgul Internațional de la Saint Louis, băutura a obținut certificarea de „cel mai bun whiskey din lume” și prima din cele șapte medalii de aur obținute de-a lungul timpului. După moartea lui Jack Daniel în 1911, distileria a fost preluată de nepotul său, Lem Motlow, care a jucat un rol important în dezvoltarea afacerii. A știut să depășească anii de prohibiție și să păstreze tradiția creată. În 2004, Jack Daniel's ani-

versează împlinirea a o sută de ani de la prima medalie câștigată prin lansarea unei copii fidele după sticla originală de Tennessee whiskey, de un litru și de 50 de centilitri, la al cărei design a contribuit însuși Jack Daniel. Sticla prezintă aceeași etichetă canelată și o inscripționare asemănătoare cu cea pe care Mr. Jack a prezentat-o la concursul de la Saint Louis.

O delicată victorie

Chivas Brothers – The Premium Scotch Whisky. O casă de producție în care se toarnă o peliculă „istorică” numită Chivas. În secolul al XIX-lea, în Scoția, frații James și John Chivas ridică whisky-ul la rang de delicată a curții reginei Victoria. Casa Chivas Brothers a aniversat în 2001 două secole de existență pe parcursul cărora și-a construit reputația unui producător de prestigiu, pe care tradiția și permanenta preocupare pentru calitate îl recomandă de la sine. Vedetă de necontestat în portofoliul Chivas Brothers, Chivas Regal 12 este recunoscut pentru rafinamentul de lux al blend-ului său. Având la bază cereale și malt, această băutură este bogată în arome, dulce ca mierea și cu un ușor iz de fum.

Chivas Regal 18 promite o experiență unică și irepetabilă, dovadă fiind și faptul că fiecare sticlă este numerotată individual. Acest whisky nu poate fi descris decât printr-o asociere de senzații: gust intens și aromat, asemănător cu cel al unei havane care este savurată la fiecare înghițitură.

Motto-ul *Fidelitate, stabilitate din 1801* prezent pe toate sticlele de Chivas Royal Salute este o băutură care presupune dedicație. Timp de 21 de ani este păstrat în butoaie special confecționate din stejar. Aromă unică, florală este expresia acestei tradiții. Aceeași dedicație se acordă și exteriorului. Ediție limitată, Royal Salute este îmbuteliat în sticle de porțelan – produs de casa Wade of England din Stafford – și îmbrăcate în catifea pe care sunt imprimate culorile Casei Regale britanice. Chivas Royal Salute a fost creat în 1953, cu ocazia încoronării prințesei Elisabeth ca regina Elisabeth a II-a. Royal Salute 21 simbolizează

cele 21 de salve de tun care salută, conform tradiției, încoronarea monarhilor englezi.

Considerat primul Single Malt din Scoția, The Glenlivet a devenit numele generic pentru single malt-urile obținute în regiunea Speyside. Tradiția, care este respectată până în cele mai mici detalii când este de vorba de procesul de producție, se îmbină cu bogățiile regiunii în care este produs pentru a crea un gust fără egal. Apa folosită provine dintr-un izvor subteran, plin de minerale, iar butoaiele de stejar folosite pentru învechire păstrează aroma turbei utilizată la afumarea tradițională. Se obișnuiește ca băutura să fie păstrată timp de cel puțin 12 ani, perioada necesară pentru ca gustul ajuns la maturitate să fie echilibrat și parfumat.

Doar 500 de sticle

Când William Grant, fondatorul Glenfiddich, a început să-și construiască modesta distilerie cu un secol în urmă, ar fi crezut cu greu că în zilele noastre băutura creată de el se va vinde în 180 de țări din întreaga lume. Datorită îndemânării, perseverenței și muncii asidue depuse, scotch-ul din malt creat de această familie s-a dovedit excepțional. Apa pură din Rubbie Dhu Springs, aerul curat din Highland și dimensiunea extrem de mică a boabelor au dat naștere unui single malt Scotch whisky cum nu mai există altul pe piață, așa cum și-a dorit William Grant. Cinci generații mai târziu, William Grant & Sons Ltd. este una dintre puținele companii care a rămas în mâinile familiei. Experți din mai multe țări europene au votat Glenfiddich 40 year Old Rare Collection ca fiind cel mai bun whisky din Europa în anul 2003. Ceea ce îi atrage atenția când bei prima dată Glenfiddich Special Reserve 12 Year Old este aroma de fructe. Ca să nu mai vorbim de gustul pe care îl ai în gură după. Glenfiddich 59 Year Old este unul dintre cele mai cunoscute și bune tipuri de whisky scoțian din lume. Au fost produse numai 500 de sticle în întreaga lume și este unul dintre cele mai scumpe vândute vreodată la o licitație. În anii '30 William Grant & Sons au pus la maturare nouă butoaie de alcool Glenfiddich, câte unul pentru fiecare fiu al său care l-a ajutat pe tată să construiască distileria. După ce a stat timp de cincizeci de ani la păstrare, whisky-ul a fost îmbuteliat pe 26 iulie 1991.

Text: Raluca Șeinoiu

TAEKWONDO

Bătăi „în familie”

Acum 3.000 de ani, în Peninsula Coreea se năștește o artă marțială denumită simplu: „Calea pumnului și a piciorului”. În limba oamenilor aceluia loc: *taekwondo*. Astăzi taekwondo este sport olimpic și militar. Are milioane de practicanți în toată lumea. Cel mai cunoscut brand al Coreei, după Daewoo, taekwondo a fost importat cu succes în România. Există o federație de profil, multe cluburi, răspândite prin întreaga țară, și cam 3.000 de sportivi. Ei se întâlnesc de câteva ori pe an și se confruntă pentru a-i desemna pe cei mai buni dintre ei. Așa s-a întâmplat la începutul verii când, în Sala Polivalentă, practicanții acestui sport s-au bătut pentru trofeul Cupei Ambasadei Republicii Coreea la Taekwondo. Un loc de onoare în rândurile asistenței i-a revenit ambasadorului Kim Dae-Sik, 7-dan Taekwondo. Maestrul a privit cu nostalgie meciurile dificile, dar spectaculoase, ale sportivilor români, unii dintre ei având chiar și 2-dan pe centură.

Secvență de meci: piciorul pleacă, stângaci și copilărește, dar atinge ținta. Lovitură prin întoarcere. Piciorul ajunge iar în vestă. Pe suprafața de concurs sunt două fete, cam de 12 ani. Se luptă cu îndărmire, deși au ajuns dincolo de limita oboselii. O galerie extrem de unită o încurajează pe una dintre ele: „Hai, Ana! Lasă oboseala! Luptă! Luptă! Luptă!!!” Ultima repriză. Copila se mobilizează, dar nu poate recupera ezitățile din repriza a doua. Pierde. Strânge mâna adversarei, apoi pe cea a arbitrilor. Pe urmă, merge la cel care a asistat-o la scaun. Oboseala e spulberată de părerea de rău că nu a luptat mai bine. Că de data asta nu va ieși campioană.

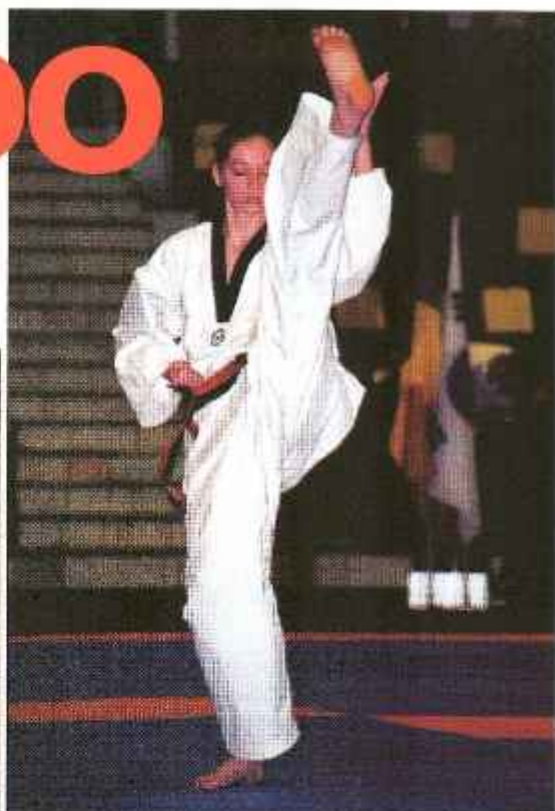
Familia taekwondo: Asistentul fetei este un vâjgan ras în cap, de trei ori cât ea și care nu se mai termină când începe să se ridice de pe scaun. Îl cheamă Răzvan Nedelcu și e președintele clubului *Das Taekwondo* Iași. Are 30 de ani și e căsătorit tot cu o practică de taekwondo. Viorica și Răzvan au doi copii – o fetiță, Teodora (7 ani) și un băiețel Tudor (8 ani). La parada

Atmosferă de competiție: *dobok-uri albe, peste care se leagă strâns vestele de luptă. Sportivi care se încălzesc pe margine, în poziții contorsionate. Taekwondo înseamnă foarte multe lovituri de picior și de aceea articulațiile trebuie să fie foarte flexibile. Mirosoare iritant de anestezic. Cel accidentat își dau cu un spray care le calmează durerile, ca să poată continua lupta.*

cluburilor, organizată, tradițional, la începutul și sfârșitul fiecărei competiții, Tudor și Teodora merg în fața delegației de sportivi ieșeni, purtând un steag cât ei de mare. Copiii au mers la antrenamente încă de la 2 ani – fata și începând cu vârsta de 5 ani – băiețelul.

„L-am cunoscut pe Răzvan la sală. Eram în ultimul an de liceu, povestește Viorica. Am lucrat cu el chiar de la primul antrenament. Așa s-a nimerit... A durat cam un an până ne-am apropiat. Asta s-a întâmplat la o petrecere de Revelion”. Povestea frumoasă a celor doi continuă de un deceniu. Și-au dat împreună examenele de grad și acum sunt centuri negre-2 dan. De fiecare dată când Viorica are meci, Răzvan merge cu ea la scaun. Viorica e triplă campioană națională la categoria ei de greutate. Răzvan are un singur titlu de campion național. La Baicaniada de anul trecut au luat medalii de bronz, atât el, cât și soția. La Cupa Ambasadei din acest an, Răzvan a vrut să fie asistat la scaun de fetița lui. Arbitrii au considerat însă că, la cei 7 ani ai săi, Teodora nu este suficient de matură pentru a-l consilia

pe sportivul care urma să se bată. Așa că a asistat tot Viorica, iar Teo a trebuit, alături de frățiorul ei, să și încurajeze tatăl de pe margine. Ultimul meci al competiției a fost cel al Vioricăi Nedelcu. A luptat cu Alina Oțeanu de la *Bushido*. A fost un meci extrem de dramatic, finalizat din păcate cu o accidentare. La un moment dat Alina nu se mai putea ridica de pe jos, chirioasă de durere, iar Viorica a ajuns la scaun, unde scuipa sânge. Hotărâte să se bată până la capăt, fetele au reluat lupta. A câștigat Alina, Viorica mulțumindu-se de această dată cu locul doi. Alături de medalii, cei doi au mai câștigat și un televizor – trofeul competiției. Televizorul ar fi trebuit să revină clubului *Bushido*, câștigător al locului de onoare pe podium la Cupa Ambasadei. Dar președintele *Bushido* și totodată al Federației Române de Taekwondo – WTF, Cristian Apostol, a cedat televizorul colegilor și prietenilor de la *Das*.

foto: Mihaela Onofrei

foto: Octavian Tîbăr și Radu Simen

APE MINERALE NATURALE

Apa. Este lichidul de care nu te poți lipsi. Apa Bucovina este o apă minerală naturală extrasă din adâncul munților Bucovinei.

Conținutul ei de minerale este echilibrat, fiind dozat pentru a asigura un produs sănătos și un gust excelent. Consumul de apă minerală naturală Bucovina reprezintă o certitudine a sănătății fiecăruia, fiind ideală pentru consumul zilnic.

 BUCOVINA®
www.apabucovina.ro

Caracteristica lunii:

A doua jumătate a lunii august va fi caracterizată de opoziția Marte-Uranus, relație care ar putea aduce evenimente neașteptate sau accidente de tot felul. Sunt posibile probleme în ceea ce privește sănătatea, dar și neplăceri la serviciu.

Berbec (21.03. - 20.04.)

La slujbă va fi mare agitație. Este posibil să aveți unele neînțelegeri cu colegii sau să vi se pună bețe în roate în ceea ce privește finalizarea activităților în care sunteți implicați. Pe acasă veți repara câte ceva, ceea ce vă va obliga la cheltuieli destul de mari, dar veți reuși să vă descurcați mulțumitor.

Taur (21.04. - 20.05.)

Reușiți cu mai multă ușurință să vă canalizați energia spre scopuri practice, iar acest lucru vă face mai relaxat, dar și mai sigur pe propriile calități. Relația cu ființa iubită va fi ceva mai tensionată și nu veți reuși să vă puneți de acord asupra unor chestiuni ce vă privesc pe amândoi. Încercați să fiți mai conciliant.

Gemeni (21.05. - 21.06.)

Veți fi din cale-afară de agitat și acest lucru ar putea duce la neînțelegeri cu ceilalți membri ai familiei. Nu ar fi exclus nici să aveți parte de o stricăciune în apartament. Este o perioadă în care prudența trebuie pusă pe primul plan, altfel ați putea avea tot felul de neplăceri.

Rac (22.06. - 22.07.)

Unul dintre prietenii dv. ar putea avea o problemă. Un eveniment neașteptat vă ar putea determina să faceți schimbări majore în planurile de petrecere a timpului liber. Dacă aveți de gând să plecați la drum, șansa va fi de partea dv.. Pe cât posibil, evitați să faceți confidențe unor persoane mai puțin cunoscute.

Leu (23.07. - 23.08.)

Cheltuielile vor fi mari și vă va fi destul de greu să vă descurcați din acest punct de vedere. Nu vă implicați în activități speculative și nici în jocuri de noroc, deoarece ați putea înregistra pierderi serioase. Activitățile sociale vă vor da ocazia să vă puneți în valoare calitățile.

Fecioară (24.08. - 22.09.)

În plan profesional ați putea avea probleme serioase. Fiți cât se poate de conștiincioși și evitați să vă implicați în activități noi. Superiorii ierarhici vor evita să vă susțină inițiativele. Din punct de vedere financiar situația dv. s-ar putea îmbunătăți printr-un câștig oarecum neașteptat.

Balanță (23.09. - 23.10.)

Sănătatea nu va fi punctul dv. forte în această perioadă, așa că nu este cazul să vă suprasolicitați, chiar dacă vi se pare că nu duceti lipsă de energie. De asemenea, nu este cazul să vă implicați în activități la limita legalității, căci nu se știe de unde poate să apară ghinionul.

Scorpion (24.10. - 22.11.)

Șansa este de partea dv., dar, cel puțin în actuala perioadă, nu este cazul să cereți sprijinul celor din jur. Aveți suficientă forță și energie pentru a vă descurca bine cu toate problemele cu care vă confrunțați. Fiți prudent în a vă face planuri în funcție de veștile pe care le primiți de pe alte meleaguri.

Săgetător (23.11. - 21.12.)

Orice intenționați să faceți, gândiți-vă de două ori, căci aveți tendința de a vă asuma riscuri inutile. Cineva din familie ar putea avea necazuri la serviciu, așa că pregătiți-vă să-i fiți alături. Este posibil să fie nevoie să rămâneți peste program la serviciu, ceea ce ar putea genera reproșuri din partea ființei iubite.

Capricorn (22.12. - 20.01.)

Mintea dv. este plină de idei, dar contrar obiceiului, sunteți cam împrăștiat și deci nu este cazul să le puneți în practică. Relația cu rudele mai îndepărtate vă reveren în atenția dv. Dacă aveți nevoie de o aprobare sau dacă doriți să semnați un contract, conjunctura astrală va fi de partea dv.

Vărsător (21.01. - 18.02.)

Veți avea discuții cu partenerul de viață sau cu cel de afaceri, legate de bani. Nu este cazul să încercați a vă impune punctele de vedere. Mai aveți răbdare puțin timp, căci până la urmă lucrurile se vor rezolva de la sine. Persoana iubită este alături de dv. în tot ceea ce faceți.

Pesti (19.02. - 20.03.)

Nu sunteți nici pe departe în forma dv. cea mai bună. Starea de iritare, de nemulțumire vă poate determina să luați decizii care vă vor conduce pe căi gresite. Fiți prudent și nu vă asumați nici un fel de riscuri deoarece ați putea avea neplăceri serioase. În cazul în care doriți să susțineți o activitate intelectuală, vă veți descurca excelent.

Mira Grünberg și-a ținut la piept cel mai bun prieten

până în ultimul moment

Mira Grünberg a murit când avea numai 4 ani. Povestea ei este în același timp și povestea celor peste 9.000 de evrei uciși cu brutalitate la Iași în vara anului 1941. Tragedia acestor oameni trebuie spusă până la capăt. La fel cum ura celor care i-au ucis trebuie arătată tuturor. Pentru ca asemenea lucruri să nu se mai poată întâmpla niciodată. Dacă deții informații despre cei implicați în săvârșirea acestor crime din România sau a altor crime din perioada Holocaustului, contactează-ne la 0800.800.125 (linie gratuită) sau la adresa Str. Mendele nr.1, 92147, Ierusalim, Israel. Orice informație care va conduce la aducerea în instanță, condamnarea și pedepsirea ucigașilor sau colaboratorilor lor, va fi răsplătită cu 10.000\$.

Leu - caracterizare generală • Piatra prețioasă: **diamant**; Zi norocoasă: **dominica**; Numere norocoase: **1**; Metal: **aur**; Verb caracteristic: **a voi**. • Leul este o natură pasională, mândră, având reacții fulgerătoare de afirmare deplină a personalității. Are ca trăsătură definitorie dorința de a conduce și cea de a reuși în viață. În acest scop dezvoltă multă energie, dispunând întotdeauna de voința necesară pentru a-și urmări interesele până la capăt. Este o personalitate impunătoare, strălucitoare și îi place enorm să fie admirat. El va face tot ce îi stă în putere pentru a fi în centrul atenției în colectivitățile din care face parte. Este foarte mândru și are o fire nobilă, care nu poate înțelege meschinăriile. Munceste mult atunci când este necesar, dar niciodată nu va face mai mult decât consideră el că trebuie. Știe foarte bine ce vrea și care-i sunt mijloacele și nu se va extenua trudind inutil. Tinde în mod firesc spre bunăstare și atunci când o obține îl face plăcere să și-o etaleze în orice situație. Este o foarte bună gazdă și oaspetii se vor simți întotdeauna excelent în casa sa și vor avea tot ce le trebuie. Sincer, deschis, afectuos și uneori naiv, Leul este sortit în general să ajungă departe și dacă poziția pe care o va ocupa nu va fi întotdeauna legată de semnificații profunde, va fi în orice caz plină de strălucire.

Prognoza august-septembrie 2004-2005 • Luna august și septembrie vor fi luni cu mari cheltuieli, dar până la urmă vă veți descurca. Începând din luna septembrie, Jupiter își va face intrarea în zodia Balanței, ceea ce vă va aduce multe avantaje. Comunicarea cu cei din jur va evolua cât se poate de bine, iar călătoriile vă vor avantaja în mod special. De asemenea, dacă veți avea de făcut față unor activități intelectuale, cu siguranță rezultatele vă vor satisface. Oricum, veți fi mai optimist și mai încrezător în propriile calități. Starea dv. psihică va fi excelentă și o va influența și pe cea fizică. Tot ceea ce veți demara în această perioadă se va rezolva mai repede și mai ușor decât în mod obișnuit. În luna iulie Saturn s-a aflat în zodia dv. de naștere, unde va rămâne o bună bucată de vreme. Va trebui să vă concentrați atenția mai degrabă către finalizarea activităților în care sunteți implicat sau spre demararea unor proiecte pe termen lung.

Cristina Vanea

Noul Power Mac G5.

Disponibil în limita
dorinței de a vă
schimba perspectiva.

NouMax

Str. J. S. Bach, Nr. 1A, Sc B, Ap. 20, București, Sector 2.
Tel: (4021) 230 7057, (4021) 231 0361.
Fax: (4021) 230 2704, E-mail: nmx@itcnet.ro

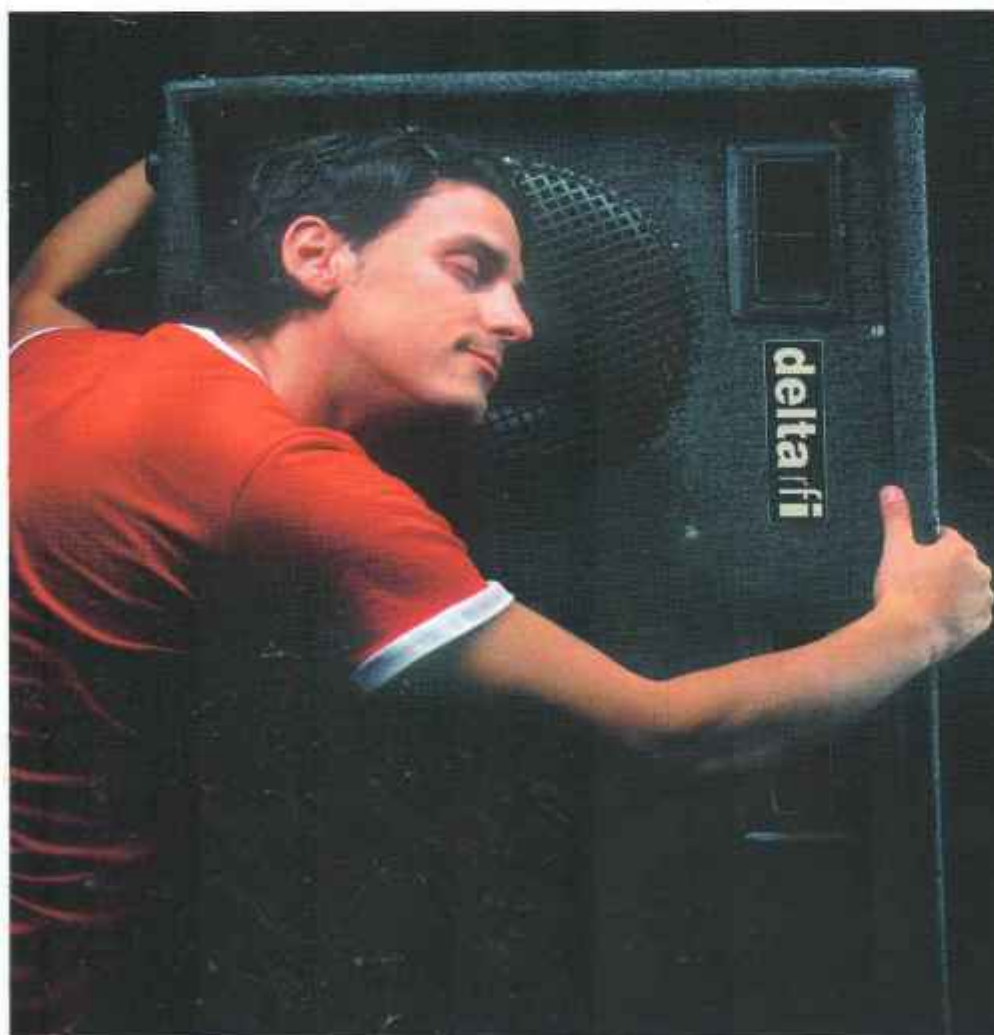
Authorized Dealer
and Service Provider

BRANDSTORMING

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alții. Să fim simpli, eficienți, de încredere. Altrfel spus, am învățat să fim la înălțimea computerelor pe care le promovăm.

Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri.

Dacă vrei un computer diferit, servicii deosebite sau pur și simplu o informație apăsătoare, alege un dealer care gândește altfel.

**muz
ica p
ecare
oiub
ești**

delta rfi
93.5fm

Procentariada

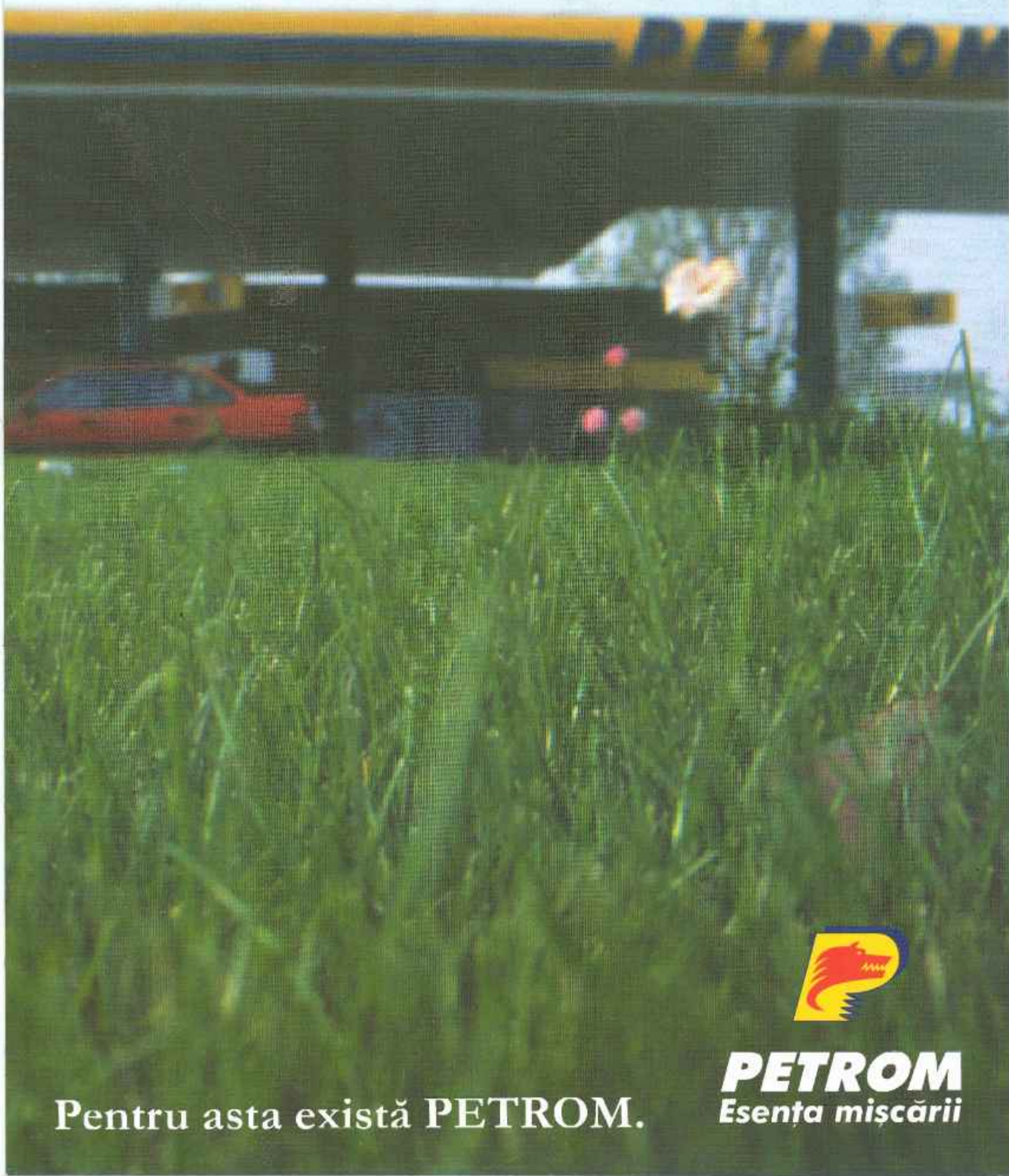
în tranziție

cap. 29

Benzina nu există în natură.

Pentru asta există PETROM.

PETROM
Esența mișcării

Fără garant!

www.bancatiriac.ro

**Cheltuiesti
atât cât îți dorești!**

Produse de creditare

Creditul Personal

Când ai **Credit Personal** de la Banca Tiriac, faci cumpărături cu inima ușoară. Îți poți permite orice, oricând. Deoarece Banca Tiriac te creditează cu până la de 6 ori valoarea salariului tău, fără să îți solicite un garant, bani pe care îi cheltuiesti așa cum dorești, plătind dobândă doar pentru suma folosită.

Contact: (021) 302.57.12; info.client@cbit.ro

 Banca Tiriac

Privește înainte